

Thiên Triều Quỷ Sư

Contents

Thiên Triều Quỷ Sư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	40
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	57
15. Chương 15	63
16. Chương 16	70
17. Chương 17	75
18. Chương 18	83
19. Chương 19	89
20. Chương 20	95
21. Chương 21	102
22. Chương 22	108
23. Chương 23	114
24. Chương 24	121
25. Chương 25	128
26. Chương 26	134
27. Chương 27	141
28. Chương 28	146
29. Chương 29	152
30. Chương 30	159
31. Chương 31	166

Thiên Triều Quỷ Sư

Giới thiệu

Tình trạng bản gốc: 102 chương + 2 ngoại truyện hoàn Thể loại: huyền huyễn, hiện đại, điều tra vụ án, 1 x 1, nhiều cou

---

1. Chương 1

Mùa đông năm 2011, vào đêm giáng sinh...

Chỉ còn một tuần nữa là bước sang năm mới.

Trên con đường cái phồn hoa của thành phố A, tiếng mọi người cười nói vui vẻ khiến âm thanh huyền ảo vang lên không dứt, ngã tư đường dần kẹt xe nghiêm trọng. Hàng chục chiếc xe cảnh sát phải canh giữ một bên để bảo toàn trật tự.

Trong quảng trường chiếc loa phát thanh liên tục lặp đi lặp lại “Xin đừng chen lấn, xô đẩy để tránh không giẫm đạp lên người khác...” vãn vãn và mây mây. Cùng thời điểm đó, không khí ở một nơi khác cách quảng trường hai khu phố lại hoàn toàn trái ngược với nơi náo nhiệt này.

Những dải băng cảnh giới tuyến màu vàng giăng khắp nơi khiến người qua đường không khỏi tò mò sợ hãi, nhưng chỉ lát sau đều được giải tán để tránh làm rối loạn hiện trường, các cảnh sát viên nhanh chóng lấy lời khai của người dân xung quanh. Bên ngoài cảnh giới tuyến còn có một lượng lớn xe cảnh sát làm không khí trở nên thật trầm trọng pha lẫn chút khẩn trương.

Đây vốn dĩ là một căn hộ bình thường, có tất cả bảy tầng. Cùng một kiểu kiến trúc như vậy đối với những tiểu khu* khác cũng gặp không ít, từng nhà trong tiểu khu đều được xây san sát nhau. Chung quanh cây cối lại không nhiều, ra khỏi cửa tòa nhà nào là hiệu cắt tóc, siêu thị, lại còn có một trường tiểu học công lập phía đối diện.

Đêm giáng sinh, ở mọi nơi đều náo nhiệt, không ai nghĩ tới sẽ có án mạng xảy ra. Xe cứu thương vừa mới rời khỏi thì người bảo an của tiểu khu liền theo cảnh sát lấy lời khai, đó là một ông chú khoảng bốn mươi tuổi, vì quá khẩn trương mà mồ hôi lạnh trên đầu không ngừng tuôn chảy. Đêm mùa đông thật khó tránh khỏi mọi nơi đều bị tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc phủ kín.

“Cái gì? Không không không...Điều đó là không thể nào.”

Người nọ nuốt nước miếng đánh ực, đổi vị cảnh sát trước mặt mà nói: “Chỗ này của chúng tôi vốn là một tiểu khu yên bình, không thể có việc như vậy xảy ra được.”

“Ai cơ? Cậu vừa nói người báo án là cô gái kia sao? Đó là con gái út của ông Mao...Đúng rồi, ông ta có ba người con, còn có hai đứa con trai lớn.”

“Anh em Mao Dương và Mao Hâm không sống ở đây, tôi nghe nói họ sống ở biệt thự tại vùng ngoại ô...Đúng đúng, gia đình họ rất giàu có, nhưng mà ông Mao không thích phô trương, chỉ muốn sống như những người bình thường...”

“Vâng sao cơ? Ở bao lâu rồi hả?...Được khoảng một hai năm rồi, ông Mao thân thể vẫn còn tốt lắm, mỗi ngày đúng sáu giờ sáng liền thức dậy tập thể dục, vợ ông ta mất sớm...con gái của ông ấy sao? Cậu nói con bé ấy hả? Con bé cũng không tồi, chỉ có nó mới tự nguyện dọn đến chăm sóc cho cha mình...”

Bầu trời bắt đầu nổi tuyết.

Phía nam thành phố thường rất ít tuyết, nhưng năm nay so với năm ngoái lạnh hơn rất nhiều. Tuyết rơi giữa đêm như thế này so với mưa cũng chẳng khác gì nhau, rơi xuống thấm sâu vào lớp quần áo khiến người ta không khỏi có chút cảm giác ảm ướt khó chịu.

Ở phía này, Vương Tiểu Nhị một bên nghe bảo an khai báo, bên kia liền quay đầu hướng nam nhân cao lớn đang đi tới.

“Sếp, có manh mối gì không?”

“Ừ, có.” Nam nhân thành thật đáp nhưng rồi lại tùy tiện nói: “Manh mối chính là lão tử đây đói bụng lắm rồi, các người muốn hỏi đáp gì thì nhanh giùm cái, xong rồi thì đi ăn một bữa ra trò nào!”

Vương Tiểu Nhị đảo mắt chán nản không nói nên lời, may mắn thay mọi người đối với tính khí của Tư Đồ đã sớm được miễn dịch. Rồi cậu khoát tay với người bảo an ý bảo có thể đi, đồng thời cũng sắp xếp lại toàn bộ bản ghi chép cùng cây bút lông chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng cậu còn chưa kịp nhắc chân thì ông chú bảo an kia dường như nhớ ra điều gì, đột nhiên “Ồi chào” một tiếng.

“Cậu cảnh sát.” Hàng lông mày của ông ta hơi nhíu lại như thể không biết có nên nói ra hay không, chần chờ một lúc, mới nhỏ giọng kể: “Mặc dù xế chiều ngày hôm nay không có gì xảy ra...nhưng đêm qua, có một chuyện rất kỳ lạ.”

Tiểu Nhị vừa nghe thấy liền nhướn mày, nhìn cấp trên một cái rồi vội mở sổ ghi chép ra, dùng miệng giật nắp bút xong liền nhìn về phía bảo an, ý bảo ông ta tiếp tục.

“Đêm qua...tầm khoảng hai giờ khuya, lúc đó tôi còn đang ngồi trong phòng trực, chờ cho tới ba giờ thì sẽ đổi ca với đồng nghiệp khác. Bởi vì tiểu khu này của chúng tôi có tới ba lối ra vào nên tôi phải trông chừng bằng cách coi camera ở phòng trực ban.”

Ông chú bảo an liêm liêm đôi môi khô khốc rồi nói tiếp: “Tôi ngồi coi TV trong phòng trực ban, vì trời khá lạnh nên tắt cả cửa sổ đều được khép lại thật chặt. Vốn dĩ điều đó bình thường thôi, nhưng lạ chính là ở chỗ tắt cả cửa sổ đều đã đóng kín...vậy mà đột nhiên tôi lại thấy rùng mình, giống như có gió thổi qua cổ áo...”

Ngừng viết một chút, sắc mặt Vương Tiểu Nhị trở nên tái đi, trên đời này thứ cậu sợ nhất chính là những việc ma quái mà vừa vặn cậu đang nghe lại thập phần ma quái, càng nghe cậu nhóc lại càng xuống sắc.

Người bảo an lại không biết chính mình đã dọa cậu cảnh sát trước mặt tới mức nào rồi, cứ thế mà nói tới: “Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, liền đứng lên xem thử cửa sổ có đóng lại kỹ hết hay chưa, khi đi đến cửa sổ phòng trực lại vô tình liếc qua phía tòa nhà...”

Ông chú đó vừa nói vừa đưa tay chỉ vào khung cửa sổ nơi xảy ra án mạng: “Rồi tôi từ dưới này nhìn lên trên đó, không hiểu sao bên trong lại có ánh sáng phát ra.”

“Thử hỏi cậu thấy có lạ không a~, rõ ràng đã hơn nửa đêm, trên cửa sổ lại có ánh sáng rất dễ thấy. Lúc đầu cứ tưởng nhìn lầm, lát sau nhìn kỹ lại thì đúng là có ánh sáng, hơn nữa ánh sáng đó rất thất thường, không có chỗ nào trông giống như từ đèn điện phát ra cả.”

Vương Tiểu Nhị không còn sức để ghi chép nữa rồi, ho khan một tiếng, toàn thân run rẩy nổi hết cả da gà.

Không giống với Tiểu Nhị, Tư Đồ trái lại còn cảm thấy hứng thú vô cùng, hỏi: “Ông không đi lên đó kiểm tra à?”

“Không có.” Ông chú bảo an thành thật lắc đầu: “Khi tôi cầm đèn pin chuẩn bị ra ngoài kiểm tra liền cẩn thận ngó lên xem lại lần nữa thì ánh sáng đó đã biến đâu mất rồi.”

“Cũng có thể là tôi hoa mắt...biết đâu là ánh đèn ne-on trên đường hay gì đó rọi vào...”

Ông chú bảo an chà xát hai tay, không biết làm sao liền hỏi: “Chuyện đó với án mạng có liên quan gì đến nhau không?”

“Có liên quan hay không còn chưa biết được, bất quá những lời ông vừa nói cũng là một đầu mối tốt.” Tư Đồ nhún vai nhìn Vương Tiểu Nhị, ra hiệu ý bảo đi thôi.

“Đội phó đâu rồi a?” Tiểu Nhị khép sổ ghi chép lại, nhón chân nhìn nhìn về phía sau Tư Đồ, ánh sáng đỏ hồng nhấp nháy phát ra từ đèn xe cảnh sát giữa màn đêm đen kịt hòa cùng sắc vàng của cảnh giới tuyến lại càng thêm phần nào quỷ dị.

“Cậu ta còn đang sắp xếp người điều tra hiện trường xung quanh.” Tư Đồ Bách thần nhiên nói rồi rút điều thuốc lá từ túi áo ra đưa lên miệng, hàng lông mày đen đậm khê nhướn khiến khuôn mặt anh tuấn thập phần bá đạo: “Cậu bảo Tiểu Lý mau đem tin tức trong bệnh viện tổng hợp lại đầy đủ cho tôi, những người khác có thể ra về, ngày mai mới thảo luận tiếp ở cảnh sự.”

“Chỉ vậy là xong hết rồi sao?”

Đồng nghiệp Tiểu Nhị của chúng ta tỏ ra vô cùng dị nghị: “Còn chưa tới nửa giờ đồng hồ mà.”

“Nửa giờ đồng hồ là đã quá chậm trễ rồi.” Tư Đồ Bách nhìn cũng không thèm nhìn đôi phương một cái liền quay mặt bỏ đi: “Tiểu tử nhà cậu tốt nhất hãy nên học hỏi, phải biết rằng đây là kinh nghiệm.”

“Kinh nghiệm quái gì chứ?”- Cậu cảnh sát nhỏ hầm hừ hai tiếng rồi nhanh chân theo nam nhân trước mặt ra khỏi tiểu khu, đi thẳng đến hai chiếc xe cảnh sát màu đen phía trên cửa xe có in logo của cảnh cục hình sự.

“Trong nhà không có dấu vết gì cho thấy có ẩu đả, tài sản có giá trị vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa ổ khóa của cửa sổ cũng không bị cạy phá.”

Tư Đồ dựa lưng vào cửa xe, khoanh tay nhìn chăm chăm thủ hạ của mình.

Vương Tiểu Nhị đắc ý nói tiếp: “Bảo an nói không thấy có người khả nghi, hàng xóm chung quanh cũng không nghe thấy có tranh cãi hay ẩu đả gì, nên có thể loại trừ phương án có trộm đột nhập vào nhà.”

“Thời điểm con gái Mao Đại Sinh phát hiện ra cha mình thì ông ấy đã tử vong, cô ta tan sở lúc năm giờ chiều, nhưng từ lúc phát hiện cha mình cho tới lúc báo cảnh sát cách nhau tới một tiếng rưỡi đồng hồ, có ẩn khúc gì chăng?”

Tiểu Nhị theo thói quen hai tay duỗi thẳng bên người một cách nghiêm túc, tiếp tục nói: “Mao Mẫn là người đáng ngờ nhất, nhưng thời điểm ông Mao tử vong cô ta đúng là có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường, các đồng nghiệp khác trong công ty đã xác nhận, buổi chiều cô ta luôn ở văn phòng làm việc.”

“Lúc này cậu lấy được tin gì từ người bảo an?”

Tư Đồ thổi ra một làn khói thuốc mờ ảo, gây nhẹ điều thuốc, tro tàn lần lượt rơi xuống đất.

“Mao Đại Sinh còn có hai người con trai đang sống tại biệt thự ở vùng ngoại ô, nghe nói nhà họ Mao rất có tiền, mà những người trong nhà luôn rắp tâm giành cho bằng được khối tài sản khổng lồ kia, vậy nên ông Mao còn chưa quyết định được ai là người tiếp quản công ty.”

Tiểu Nhị nói tới đây, hình như nghĩ tới cái gì, lông mày hơi nhíu lại: “Sếp, ý của anh là...Mao Mẫn trước khi báo án chính là cố gắng tìm cách liên lạc cho hai người anh trai?”

Nam nhân khoe miệng khê nhếch: “Công ty của gia tộc càng lớn bên trong lại càng khó tránh những tranh đấu phức tạp. Mao Mẫn là người như thế nào trước mắt khó mà biết được, nhưng hai người con trai của Mao Đại Sinh đến bây giờ còn chưa xuất hiện, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ thấy được hai anh em đó chẳng phải hạng tốt lành gì.”

“Cái kia...” Vương Tiểu Nhị mở to mắt chớp chớp mấy cái nhìn nam nhân trước mặt dường như muốn hỏi bước tiếp theo nên làm thế nào.

“Lúc này bảo an nói những lời không hay đó, cái kia,...”

“Cũng không nhất định, có lẽ là ông ta nhìn lầm rồi.” Tư Đồ trầm mặc một chút, hờ hững: “Vẫn chưa có chứng cứ xác thực lời ông ta nói...”

“Sếp!”

Đang nói, từ bên trong tiểu khu lại xuất hiện một nam nhân mặc cảnh phục tiến ra.

Diện mạo của nam nhân vừa xuất hiện kia thoát nhìn rất mạnh mẽ chính trực, nhưng lại thiếu mất một chút thận trọng cùng thành thực, mà vì vậy nên mị lực của anh ta cũng giảm đi phân nửa. Liếc mắt một cái anh ta liền nhìn thấy đại nam nhân đang thông thả tựa người lên cửa xe trước mắt, trên mặt anh không khỏi lộ ra vẻ bức tức, vài bước chân liền đi tới gần.

“Tiểu Lý vừa rồi gọi điện thoại báo, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng 2 giờ chiều, không tìm thấy chấn thương nào bên ngoài lẫn bên trong cơ thể, đồng thời cũng không phải do ngộ độc mà chết.”

Tiểu Nhị đứng một bên nghe xong liền giật mình: “Tự nhiên tử vong?”

“Vấn đề liên nằm ở chỗ này đây.” Nam nhân nhíu mày, trên tay còn đang nắm chặt điện thoại: “Pháp y nói nguyên nhân Mao Đại Sinh tử vong là do bệnh tim đột ngột tái phát, nhưng điều tra hết tất cả những hồ sơ bệnh án của ông Mao phát hiện từ trước tới giờ ông ta căn bản không hề mắc chứng bệnh này, phải nói là toàn bộ người trong nhà ông ta căn bản không ai mắc chứng bệnh này mới phải.”

Vương Tiểu Nhị sửng sốt, trong lòng chợt bồn chồn. Gần nửa năm rồi chưa gặp phải một tình huống quỷ dị như vậy, thật khiến cho cả bọn phải thận trọng cảnh giác.

Không khí huyền ảo, nhộn nhịp của đêm Giáng sinh chợt lắng xuống đến mức đáng sợ, cả ba người bọn họ trước đây đã từng cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện kỳ lạ ma quái, mà bây giờ những chuyện đó cứ lần lượt hiện lên thật rõ rệt.

“Đội phó Hồ...Trời tối thế này, đừng nói những lời quỷ dị như vậy a.”- Tiểu Nhị run rẩy không ngừng.

Hồ Diệp đương nhiên cũng có suy nghĩ tương tự Tiểu Nhị, hai người đồng loạt nhìn về phía Tư Đồ Bách mồm đang ngậm điếu thuốc lá, đầu ngửa ra sau, mắt thì híp lại không biết đang suy nghĩ gì. Hồ Diệp giờ tay cầm điện thoại lên nhận cuộc gọi đến, sau khi nghe xong liền bổ sung: ” Vừa rồi Mao Mẫn từ bệnh viện gọi tới, yêu cầu hủy bỏ việc báo án, toàn bộ đều là...hiểu lầm...”

“Ừ...” Tư Đồ gật gù đầu, đem điếu thuốc trên miệng quẳng xuống đất dẫm nát, rồi nhặt lên ném vào thùng rác bên cạnh.

“Bọn họ muốn như thế nào thì làm như thế đấy đi, chúng ta đi ăn cơm, ăn cơm thôi nào!”

Nói xong mở cửa xe ngồi vào ghế lái, ngón tay gõ nhẹ lên cửa kính, như muốn thúc giục hai người bên ngoài mau lên xe.

Hai người kia khẽ nhìn nhau, đều thấy trên mặt đối phương có chút bất đắc dĩ nhưng lại không biết nói gì cho phải, đành nhún vai mở cửa ngồi vào trong xe.

Mãi cho đến khi chiếc xe lăn bánh ra khỏi khu vực đó, Vương Tiểu Nhị ngồi ở hàng ghế sau rốt cục cũng không nhịn được nhỏ giọng hỏi nam nhân bên cạnh.

“Đội phó...cái này là án tử hay là...”

“Ừm...” Hồ Diệp gật đầu, bắt chước Tiểu Nhị thật nhỏ giọng nói: “Tôi cũng cảm thấy được gì đó, có lẽ...phải gặp lại người kia rồi.”

*tiểu khu: trong đây có ý chỉ một khu dân cư.

2. Chương 2

Ở một nơi khác, kẻ được ưu ái gọi là “người kia” giờ này lại đang sung sướng nằm sưởi ấm tại nhà của mình. Căn hộ này chỉ vồn vện có 50 mét vuông, bên ngoài hành lang có một cầu thang dạng xoắn ốc thông lên phòng ngủ trên tầng hai.

Đây là một căn hộ chung cư nhỏ được thiết kế theo phong cách duplex*, sàn nhà được lát bằng loại gỗ cao cấp màu đỏ sẫm. Bên trong phòng khách đặt một ghế sofa đôi màu be, liền kề đó là một chiếc ghế xích đu nhỏ xinh xắn. Trước mặt ghế sofa, một bàn trà được đặt khéo léo ngay trên tấm thảm in hoa văn Ba Tư thật lớn, hướng lên trần nhà sẽ thấy chiếc đèn chùm pha lê cổ điển được treo ngay chính giữa căn phòng.

Nhà bếp nằm ngay dưới cầu thang liên thông với không gian phòng khách, một cái bàn ăn đặt ngay trong bếp. Trước bàn ăn có một quầy bar nhỏ giản dị, trên quầy treo những ly rượu vang màu đỏ với nhiều hình dáng khác nhau, kế bên đó có một khoảng tường trống đính đầy nào những tờ giấy ghi chú đủ màu sắc.

Đột nhiên chiếc điện thoại di động bị vứt bừa bãi dưới sàn nhà vụt sáng, tiếng chuông điện thoại vang lên trong căn phòng tĩnh lặng thập phần nghe chói tai.

Trên cầu thang, một con mèo với bộ lông trắng toát lộ đầu ra bên ngoài lan can, đôi mắt vàng chăm chăm nhìn về phía căn phòng sinh hoạt của chủ nhân cũng chính là nam nhân đang nằm ngủ gà ngủ gật trên xích đu kia, chiếc chăn lông thật dày hồ hển vắt ngang qua đầu gối y, trên mặt thì đeo một miếng bịt mắt.

“Meo meo ”

Mèo ta kêu lên mấy tiếng như muốn đánh thức ai kia, từ trên lầu lặn theo những bậc cầu thang mà nhảy xuống, vội vàng chạy tới dưới chân của chủ nhân, nó thật nhanh nhảy lên đầu gối y một cách dễ dàng rồi dùng lông mặt cọ cọ vào khoe miệng của nam nhân xinh đẹp trước mặt mấy cái.

“Dừng...”

Giấc mộng đẹp đột nhiên bị phá tan khiến con người trước mắt nhúc nhích đầu, y cảm nhận được sủng vật đang liếm liếm ngón tay của mình, cứ thế không mở mắt, miệng cười nói: “Ngân, mày rõ ràng nửa tiếng trước đã ăn một bữa Giáng Sinh no nê rồi mà, bây giờ không phải lại kêu đói bụng đi...”

“Meo meo!”

Sủng vật bị gọi là Ngân tựa hồ bất mãn, dùng cái đuôi mèo to tướng lia một vòng trên đùi nam nhân nọ.

Tháo bỏ miếng bịt mắt, khuôn mặt nam nhân hiện ra thật rõ nét, diện mạo của y có chút băng lãnh, chân mày nhàn nhạt, một đôi mắt phượng còn đang ngái ngủ.

Sống mũi cao thẳng tắp, môi mỏng hồng nhạt, cảm hơi nhọn làm lộ ra gò má gầy gò.

Nam nhân giơ ngón tay thon dài lên cảm gãi nhẹ, lúc này mới để ý tới chiếc điện thoại liên tục kêu lên trên thềm dưới chân mình.

Trên màn hình nhấp nháy hiện lên một dãy số lạ, nhưng khi y vừa định ngồi dậy nhấc lấy thì tiếng chuông lại ngắt mất.

Cứ ngỡ kẻ nào rảnh rang quấy phá nên y chẳng thèm để mắt, ra hiệu bảo Ngân xuống khỏi đầu gối mình rồi nhấc điện thoại lên tay, vươn vai cho tỉnh táo, vừa định xoay người bước vào nhà vệ sinh thì điện thoại lần nữa lại vang lên.

Vẫn là dãy số lạ khi nãy nhưng nam nhân lúc này mới phát hiện phía trên thanh thông báo hiện lên hai cuộc gọi nhỡ cùng số.

Xem ra không phải là điện thoại quấy phá rồi.

Nam nhân chớp mắt mấy cái, bấm phím nhận cuộc gọi.

“Alo?”

Tuy mới vừa tỉnh ngủ nên thanh âm có chút khàn khàn, nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng giọng nói của y cực kì dễ nghe.

Nữ nhân đầu bên kia có chút sững sốt, sau đó liền rụt rè hỏi: “Là...Ân Thịnh tiên sinh có phải không?”

Ân Thịnh đưa tay lên xoa xoa cằm cổ, không chút bận tâm đáp: “Đúng là tôi, xin hỏi cô là ai?”

“A, xin chào!” Nữ nhân có vẻ yên tâm hơn, vội vàng giới thiệu: ” Tôi tên Mao Mẫn, là từ bằng hữu giới thiệu mới biết đến anh, tôi...Tôi có một việc muốn được anh giúp đỡ.”

Ân Thịnh cầm điện thoại đi đến quầy bar, tiện tay rót cho bản thân một ly rượu trắng, mèo Ngân thấy vậy liền chạy tới, dùng chiếc đuôi to lớn của nó cọ đi cọ lại vào chân y, khiến Ân Thịnh phải cúi đầu liếc mắt nhìn nó một cái rồi lấy chân mang dép lê câu lấy cái bụng trắng toát.

“Mao tiểu thư, nếu như cô chính là được bằng hữu giới thiệu mà tìm đến tôi thì hẳn cô phải biết rõ công việc của tôi là làm gì.”

“Rõ chứ.”Mao Mẫn tựa hồ rất khẩn trương đáp lời nhưng rồi lại trầm mặc một chút mới nói: “Tôi... Cha của tôi vừa mới qua đời ngày hôm nay, nhưng cái chết của ông có phần khó hiểu, tôi muốn anh đến xem qua...”

“Cô Mao.”

Hươu hươu cái ly trong tay, Ân Thịnh lạnh nhạt nói: “Nếu có án mạng, thỉnh cô hãy tới đồn cảnh sát.”

“Không, không phải như vậy.” Mao Mẫn đột nhiên đề cao thanh âm, nhưng rồi lập tức ý thức được mình có hơi nôn nóng liền đề thấp giọng xuống: “Cái chết của cha tôi rất lạ, không được bình thường....ách....vụ án mạng này có giao cho cảnh sát cũng vô dụng.”

Ân Thịnh nhíu mày, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu khuôn mặt không chút biểu cảm của mình trên ly rượu trong tay.

“Mời tôi giá cả sẽ rất cao.”

“Không thành vấn đề!” Mao Mẫn nhanh chóng gật đầu: “Muốn bao nhiêu cũng được! Chỉ cần anh đồng ý!”

Ân Thịnh nhếch môi cười giễu cợt, tức thì cùng Mao Mẫn trao đổi thông tin địa chỉ được một lúc sau đó mới đập máy.

“Lễ Giáng Sinh mà cũng có việc làm.” Ân Thịnh khom lưng bế lấy Ngân, ngón tay xoa xoa lấy cái bụng mềm mại của nó: “Hy vọng lần này không phải ra về tay trắng.”

...

Hôm sau liền xuất phát.

Tàn tích của trận mưa tuyết đêm qua vương trên đất đã sớm khô mất, gió lạnh buốt cả mặt, dù giờ này vầng thái dương đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi tứ phía nhưng vẫn như cũ không thể cảm thấy dù chỉ một chút ấm áp.

Ân Thịnh quần quanh cổ một chiếc khăn choàng màu xanh đậm, mặc áo gió đen cùng quần jean, hai tay y đút trong túi quần, cứ thế đi thang máy xuống lầu để ra khỏi tòa nhà.

Khuôn mặt lạnh lùng của y phản chiếu trên cửa kính thang máy, phía dưới đôi mắt hiện lên quảng thâm nhân nhợt nhạt nhưng vẫn không chút ảnh hưởng tới nét tuấn mỹ kia, khí chất biếng nhác trông chẳng khác nào một cậu thiếu gia ngỗ nghịch quen được nuông chiều.

Thang máy xuống tới tầng năm liền ngừng lại, một người phụ nữ ăn bận thật tinh tế tiến vào, cô ta mặc một chiếc áo khoác lông chồn dày cộm, quanh cổ quần khăn choàng đỏ, tay xách túi xách bằng lông thú màu trắng cùng một đôi giày cao gót bằng da bóng loáng dưới chân.

Mái tóc màu đỏ rượu đánh rối xõa ngang vai, hình như cô ta đang trên đường đến một buổi tiệc long trọng.

Sau khi vào bên trong thang máy, nữ nhân có liếc nhìn Ân Thịnh vài lần.

Ả ta một tay mở túi xách, tay kia luồn vào trong rút ra một điều thuốc thon dài rồi bắt đầu châm thuốc.

Mùi nước hoa trộn lẫn cùng mùi thuốc lá xộc vào mũi khiến cảm giác ghê tởm dâng lên trong đáy mắt Ân Thịnh.

“Này em trai, cậu ở tầng mấy? Như thế nào thường ngày lại chưa từng thấy qua cậu?” Nữ nhân chủ động hỏi chuyện, thanh âm có chút gạ gẫm.

Ân Thịnh ngẩng đầu nhìn, chợt tầm mắt tiến về phía sau lưng cô ả.

Nữ nhân không hề phát hiện cái nhìn đó, gảy nhẹ điều thuốc cầm trên tay, tro tàn lần lượt rơi xuống sàn thang máy: “Cậu mới dọn tới đây à?”

Đinh

Thang máy đến tầng trệt liền dừng lại, Ân Thịnh chuẩn bị bước ra ngoài.

“Ồi chào.” Cô ta chụp lấy tay y: “Đi đâu? Tôi có xe, cho cậu đi nhờ một đoạn chịu không?”

Bộ móng tay sơn màu đỏ rực túm chặt lấy cánh tay Ân Thịnh, lúc này y rốt cục cũng quay đầu lại hướng cô gái đó mở miệng nói một câu.

“Hôm nay tốt nhất cô đừng nên ra khỏi nhà.”

“A?”

Nữ nhân có chút sững sốt, chỉ thấy nam nhân trước mắt liếc nhìn về phía sau lưng của mình.

Cô ta lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng liền quay đầu lại nhìn nhưng trong thang máy hoàn toàn trống rỗng, chẳng có một bóng người.

Ân Thịnh hướng về phía hư không sau lưng nữ nhân nhoẻn miệng cười, một nụ cười khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Ả ta hoảng hồn nhảy dựng lên, vội vàng buông tay ra khỏi người Ân Thịnh, lúc thang máy đóng lại còn kịp phun ra một câu: “Đồ thần kinh.”

Tròng mắt Ân Thịnh chứa đầy vẻ bí ẩn thâm trầm, y không nói mà chỉ một mực nhìn lấy ma nữ mặc áo trắng đứng thẳng tắp phía sau lưng nữ nhân kia. Lúc thang máy chuẩn bị khép kín, ma nữ áo trắng liền chậm rãi ngẩng đầu nhìn xuyên qua bả vai nữ nhân, đôi mắt một màu trắng dã không có con ngươi nhìn chằm chằm vào mắt Ân Thịnh.

Cửa thang máy ầm ầm đóng lại, chỉ thấy con số màu đỏ trên cửa thang bắt đầu dịch chuyển hướng tăng hàm đi xuống.

Ân Thịnh xoay người, vượt qua đại sảnh rồi đẩy cửa kính bước ra ngoài, tới ngã tư đường liền bắt một chiếc taxi đi đến địa chỉ đã cùng Mao Mẫn trao đổi từ trước.

Mà chính vào thời điểm đó, một chiếc xe màu đen bóng loáng cũng hướng cùng một địa chỉ mà tiến đến.

Chiếc taxi Ân Thịnh đang ngồi chạy tới ngã tư thì phải dừng đèn đỏ, tốc độ xe cũng vì vậy mà giảm dần khiến y không khỏi chán nản chỉ biết chống khuỷu tay lên cửa kính ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài đường phố.

Ở đằng sau, một chiếc xe hãng Volkswagen màu đen in logo của cục hình sự cũng giảm tốc độ chậm lại chờ đèn đỏ, hai xe chỉ cách nhau một khoảng bởi một xe khác đang ngăn ở giữa.

Người cầm lái chiếc xe màu đen đó không ai khác chính là Tư Đồ Bách, hắn ngồi ở vị trí cầm lái lại không biết nghĩ gì mà ánh mắt nhìn đèn đỏ có chút ngáy ngốc.

Ở ghế phụ lái, đội phó Hồ Diệp đang tập trung nói chuyện điện thoại, thanh âm cứ thế truyền hết vào tai Tư Đồ Bách, hắn vừa nghe vừa tập trung toàn bộ sự chú ý vào ngón tay, cứ thế một nhịp rồi lại một nhịp gõ đều lên vô lăng.

“Tóm lại cứ kéo dài thời gian ra cho tôi, có thể kéo bao lâu thì cứ kéo!”

Hồ Diệp nói xong, không đợi đối phương kịp trả lời liền dập máy, tựa vào lưng ghế thở dài.

Tư Đồ Bách quay sang nhìn, trên gương mặt thông thả vẽ lên một nụ cười: “Vương Tiểu Nhị lại không tự xử lý được sao?”

“Không tự xử lý được cũng phải xử lý.” Hồ Diệp vênh môi: “Tiểu tử này tốt xấu gì cũng theo chúng ta được ba năm, như thế nào bộ dáng lại vẫn như cũ trông chẳng khác gì so với một thực tập sinh.”

“Đó là bởi vì chuyện gì cậu cũng giúp cậu ấy làm.” Tư Đồ Bách cười ha hả: “Đồng nghiệp Tiểu Nhị của chúng ta rất có tiền đồ, tuy thỉnh thoảng hay mắc sai lầm, bắt quá vẫn không thể làm giảm đi nhiệt huyết thanh niên trong người cậu ta.”

Hồ Diệp nghe vậy, khóe miệng co giật mấy cái, trong lòng liền nghĩ không biết người thỉnh thoảng hay mắc sai lầm rốt cục là người nào nữa đây...

Lòng vừa nhủ, mắt liền liếc nhìn gã đội trưởng ngồi bên cạnh.

“Cái kia....Thực ra vụ án mạng lần này đã được hủy bỏ, chúng ta không được quyền tiếp tục xen vào nữa...”

“Lão tử nói có vấn đề là có vấn đề, không tới phiên người khác nói.” Tư Đồ Bách hừ một tiếng, nhìn thấy đèn giao thông từ đỏ chuyển thành xanh liền chậm rãi nhấn ga đi về phía trước.

“Anh thật ra muốn mượn cớ để gặp mặt Ân tiên sinh...” Hồ Diệp còn chưa dứt lời liền nhìn thấy sắc mặt Tư Đồ đen lại, đành đem lời đang nói nuốt ngược vào trong, đánh trống lảng: “Sếp, anh chỉ như vậy liền có thể khẳng định rằng Ân tiên sinh sẽ đến đó...”

“...” Tư Đồ Bách im lặng, nhún ga vượt qua mấy con đường, mãi cho đến khi Hồ Diệp nhận được cuộc gọi thứ hai, hắn mới lẩm bẩm: “Cậu ta nhất định sẽ đến.”

*Căn hộ duplex:

Căn hộ thông tầng có ít nhất từ 2 tầng trở lên

Thang di chuyển nằm bên trong căn hộ

Không gian bên trong căn hộ liên thông với nhau, hạn chế sử dụng tường, chỉ dùng tường che với những khu vực riêng tư như phòng ngủ, nhà vệ sinh, phòng tắm.

Trang thiết bị sử dụng bên trong căn hộ phải là những trang thiết bị cao cấp và hiện đại nhất.

3. Chương 3

Thời điểm Ân Thịnh đã đứng trước biệt thự thì xe hơi của Tư Đồ Bách chỉ mới vừa đến trước cổng lớn.

Mao Mẫn niềm nở ra tiếp đón, cô mời Ân Thịnh lên lầu vào thư phòng của người anh cả.

“Ân tiên sinh.”

Mao Dương dùng tay đẩy gọng kính, từ ghế ngồi đứng dậy bắt tay cùng Ân Thịnh.

Ân Thịnh ngẫu nhiên lại liếc mắt quan sát nam nhân này một cái.

Đối phương mặc một bộ quần áo màu đen có thiết kế rất phù hợp, quanh cổ quần khăn choàng trắng, gọng kính đen, thoát nhìn có phần giống với những văn nhân, kiểu tóc húi cua thoải mái, khuôn mặt tròn tròn trông rất có thiện cảm.

Nhưng Mao Dương không đợi Ân Thịnh kịp mở miệng, phun ra trước hết thấy là một câu: ” Tôi nghĩ có một chút hiểu lầm, em gái tôi còn chưa đề cập qua với tôi về việc mời cậu đến nhà, nó chỉ vừa báo cho tôi vào sáng nay thôi, nghe xong tôi liền giật cả mình, vốn định gọi điện cho cậu giải thích nhưng em gái tôi nó cứ nháo nhào cả lên...”

Nói tới đây hắn còn cảm thấy có chút xấu hổ mà cười cười nhìn Mao Mẫn đang đứng phía sau lưng Ân Thịnh một cái, lại nói: “Việc này hoàn toàn là lỗi của tôi, tôi cũng biết Ân tiên sinh trong nghề rất có danh tiếng, thôi thì cùng nhau ăn bữa cơm, do tôi mời, cũng coi như là để kết giao bằng hữu...”

Vốn đang giơ tay bắt tay với hắn, đến nửa chừng thì Ân Thịnh rút tay lại, Mao Dương nhìn chính tay của mình còn lơ lửng giữa không trung liền ho khan một tiếng rồi cũng thu tay về.

Ân Thịnh quay đầu liếc mắt nhìn Mao Mẫn, đối phương hiển nhiên là không cam tâm, mím mím môi dưới, mắt đăm đăm nhìn sà nhà.

“Nếu đã là như vậy...”

Ân Thịnh xoay người bước về phía cửa: “Tôi đi trước.”

“Chờ đã!”

Mao Mẫn cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng: “Ân tiên sinh! Xin anh hãy chờ một chút!”

Ân Thịnh vẫn không dừng chân mở cửa bước ra ngoài, Mao Mẫn tức tốc đuổi theo sau lưng y hô lớn: “Tôi sẽ tự bỏ tiền của mình ra mời anh, không liên hệ gì tới anh cả nữa, anh phải giúp tôi...”

Lời còn chưa dứt, Ân Thịnh đột nhiên ngừng bước khiến Mao Mẫn không kịp dừng chân, một phát liền tông thẳng sống mũi vào lưng Ân Thịnh, có hơi đau xót, thiếu chút nữa là rơi lệ.

“Cho dù là chính cô tự bỏ tiền của mình ra đi chẳng nữa.” Ân Thịnh lười biếng liếc mắt nhìn Mao Mẫn: “Nhưng nếu anh cả cô đã đuổi người, tôi nghĩ cô dù có ngăn cản thế nào cũng không được. Bằng không cô cùng anh trai mình thương lượng trước đã rồi hẵng gọi lại cho tôi sau.”

Nói xong liền xoay người xuống lầu.

Cầu thang ở đây có hình dạng xoắn ốc, chất liệu làm từ gỗ, tay cầm chạm khắc hoa văn tinh xảo. Dưới chân cầu thang là một cửa sổ kiểu Pháp rộng lớn với rèm cửa màu trắng tinh khiết che kín một nửa cửa sổ. Từ góc độ này, có thể dễ dàng nhìn thấy một chiếc xe màu đen bên ngoài đang đậu ngay nơi công cộng.

Có tiếng nói phát ra từ phòng khách ở tầng dưới, là người làm của nhà họ Mao đang kịch liệt ngăn cản không cho người nào đó tiến lên lầu.

Ân Thịnh bình thần rút điện thoại di động từ túi áo ra kiểm tra hộp thư điện tử, chân thì tiếp tục bước xuống cầu thang trong vô thức, còn phía sau là Mao Mẫn cứ bám theo tựa hồ như vẫn còn muốn thuyết phục.

“Nếu không gọi Mao Dương xuống cho tôi, thì lão tử đây sẽ tự mình lên đó tìm hần.”

Giọng nói thô lỗ truyền đến thật rõ ràng, vô số tiếng động do khi xô đẩy khiến đế giày ma sát với sàn nhà vang lên.

“Ngài cảnh sát, Mao tiên sinh hiện tại đang bận rất nhiều việc...hay là ngài chờ một lát...”

“Chờ cái rắm ấy.” Tư Đồ Bách hươ tay loạn xạ tựa như đang đuổi ruồi, ngữ khí so với gương mặt anh tuấn của hần cực kỳ không tương xứng: “Tôi cho anh năm giây để xem xét.”

“1...4,5!”

“Trời đất?!”

Người làm kia mở to mắt ngạc nhiên, này là cảnh sát kiểu gì vậy? Còn 2,3 ở giữa quãng đi đâu rồi? Sao lại có thể ăn vạ theo cái kiểu này cơ chứ?

Mà Tư Đồ Bách hần lại không hề để cho hạ nhân kia kịp mở miệng thắc mắc đã ngoắc tay ra dấu, Hồ Diệp liền giữ chặt người nọ, Tư Đồ Bách nhân cơ hội nhanh chân chạy vọt lên cầu thang, một bậc rồi hai bậc, sau đó đột nhiên hần...đứng hình.

Thời điểm Ân Thịnh nghe đến câu “1...4,5!” phát ra liền không nhận được mà nhú mi.

Trong lòng nghĩ thầm tư chất của cảnh sát thời nay thật là...

Kết quả, bản thân y vừa xuống tới chân cầu thang liền cùng người vừa tới chạm mặt, đối phương lại cứ đứng ngây ngây ngốc ngốc ra nhìn y, đến mắt cũng không chớp lấy một cái. Ân Thịnh hồ nghi liếc nhìn Tư Đồ Bách mấy lần, không khỏi thắc mắc vì sao đối với gương mặt này lại có cảm giác thật quen thuộc.

Nhưng cái cảm giác đó chính là chợt lóe lên rồi vụt biến mất, y khép di động lại rồi lách người bước qua mặc kệ nam nhân ngốc vẫn còn đứng đó.

Khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, đột nhiên mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái từ hơi thở của nam nhân kia theo gió bay tới chóp mũi Ân Thịnh, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tâm tư đột nhiên có chút xao lãng khiến Ân Thịnh nhận không được mà muốn quay đầu lại nhìn thêm một lần nữa, nhưng đối phương so với y còn nhanh hơn, vọt một cái liền chặn ngay trước mặt, đưa tay chụp lấy cổ tay y.

Nam nhân này khí lực thật rất lớn, cổ tay y bị hần nắm có chút nhói đau, cặp chân mày rậm đen của hần hơi nhíu lại, gương mặt hiện lên vô vàn biểu cảm phức tạp.

“Ân...”

“Chẳng phải là Đội trưởng Tư Đồ sao?” Mao Mẫn từ trên cầu thang bước xuống, không khỏi thắc mắc nhìn hần: “Anh làm gì ở đây?”

Tư Đồ Bách nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái, hiện tại chính là sống chết chỉ nhìn chăm chăm vào mỗi Ân Thịnh, mà Ân Thịnh lại bị hần nhìn đến nỗi tóc gáy phía sau cổ dựng đứng hết cả lên, có chút do dự hỏi: “Chào anh, chúng ta...quen biết nhau sao?”

“Mao tiểu thư!”

Hồ Diệp nhìn thấy tình huống khó xử, vội vàng chạy tới giải thích: “Vụ án lần này nghi điểm quá nhiều, chúng tôi không thể chấp nhận yêu cầu hủy án của cô được...”

“Cái gì?”

Sự chú ý của Mao Mẫn liền chuyển hướng, cô quay đầu nhử mày nhìn Hồ Diệp: “Báo cáo pháp y cũng đã có rồi, chẳng lẽ các người còn có thể lật lại bản án?”

“Cái đó ấy hử...”

Hồ Diệp cười cười ra vẻ nịnh hót: “Hôm nay tôi cùng đội trưởng đến đây chính là muốn hỏi vài vấn đề về hai người anh trai của cô.”

Về mặt Mao Mẫn có chút hoảng hốt, trong đáy mắt hiện lên vài tia do dự xong lại có vẻ như rất nhanh chóng đã nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn Tư Đồ Bách.

“Đội trưởng Tư Đồ, anh nghi ngờ hai anh của tôi sao?”

Ân Thịnh thấy nam nhân trước mắt vẫn một mực nhìn mình chăm chăm, trong lòng liền nổi lên chán ghét, dùng sức động đậy cổ tay muốn rút về, lúc này Tư Đồ Bách mới hoàn hồn, cũng theo bản năng mà buông tay, xoay người về phía Mao Mẫn.

“...Thật xin lỗi tôi nghe không rõ...cô vừa mới nói gì?”

Mao Mẫn nhìn Ân Thịnh, rồi lại nhìn Tư Đồ Bách: “Tôi chính là vừa hỏi anh có phải nghi ngờ hai anh của tôi hay không?”

“Cho tới bây giờ tôi còn chưa tra khảo được ai.” Tư Đồ Bách lạnh lùng nói: “Cô muốn biết câu trả lời thì đợi tôi gặp hai người đó xong đã.”

Thái độ của Mao Mẫn đối với Tư Đồ Bách quả nhiên bất mãn, ngữ khí liền có chút cứng nhắc: “Nói như vậy chứng tỏ các người không có bằng chứng? Tôi thấy khả năng có thể lật lại vụ án là rất thấp, các người tốt hơn vẫn là đi về đi, anh cả tôi sẽ không ra tiếp khách đâu.”

Nói xong cô quay sang Ân Thịnh, mà Ân Thịnh lúc này mặt mày thập phần cau có vì đường đi bị cản trở.

Đường đi lên cầu thang hẹp như vậy mà lại chứa tới bốn người, y cùng Mao Mẫn đứng ở bậc thang đầu tiên, Tư Đồ Bách cùng Hồ Diệp đứng dưới mặt đất ngay trước mặt, hai người đàn ông cao lớn chắn ngay chân cầu thang rõ hoàn hảo làm sao, khiến y chẳng thể nào đi xuống được.

Tư Đồ Bách rõ ràng đứng thấp hơn một bậc nên tầm mắt của y cũng vừa vặn có thể nhìn thấy từng đường nét một trên gương mặt hần, bên phải trán hần ta dường như có một vết sẹo nhỏ mờ nhạt.

Nhận ra bản thân lại tiếp tục bị phân tâm mà Ân Thịnh lại không tài nào có thể hiểu được lý do, y vội nói: “Là Đội trưởng Tư Đồ phải không? Anh có thể tránh qua một chút không?”

Sắc mặt Tư Đồ Bách càng thêm phức tạp, hần đứng tại chỗ do dự trong chốc lát mới nghiêng người tránh đường cho Ân Thịnh đi xuống.

Hần nhìn bóng lưng của Ân Thịnh, miệng mở ra như có điều muốn nói nhưng rốt cục bản thân lại không biết phải nói gì, trong lòng nhất thời chua xót không chịu được, cảm giác giống như bị bàn tay ai đó siết chặt lấy yết hầu.

Nửa năm không gặp, người kia vẫn là bộ dạng ấy, ôn hòa thanh tú lại thập phần lãnh đạm, chỉ có điều nhìn y tựa hồ già đi một chút.

Không biết dạo này y có thấy lạnh không, bởi Ân Thịnh rất ghét mùa đông, mùa đông vừa đến liền sẽ không chịu rời khỏi nhà một bước, cả ngày chỉ vây quanh lò sưởi lại còn dùng chăn trùm kín người nhìn chẳng khác gì một cái bánh ú.

Trong đầu lần lượt hiện lên những hình ảnh vụn vặt trong quá khứ, vốn tưởng rằng bản thân đã có thể tự khắc chế cảm xúc, nhưng khi chạm mặt đối phương việc đầu tiên lại cảm lòng không được mà cầm lấy tay y, hàng loạt cảm xúc đau thương như vỡ tung, dập tắt chút lý trí còn sót lại trong hân.

“Ân tiên sinh, tôi thật sự rất cần anh giúp đỡ.” Mao Mẫn nghẹn ngào nói: “Cái chết của cha tôi không minh bạch, tôi chẳng thể nào nuốt trôi được cục tức này, anh vừa rồi cũng nghe thấy rồi đó, cảnh sát cũng không có cách, nếu bọn họ có thể cho tôi biết đáp án thì tôi đã không làm phiền đến anh...”

Ân Thịnh không hề lọt tai lấy một câu, này giờ chỉ tập trung sự chú ý vào cuộc hội thoại của hai vị cảnh sát kia, đại khái cũng hiểu được một số chuyện, thoát nhìn có vẻ như Mao Mẫn đang nghi ngờ hai người anh trai của mình là hung thủ, nhưng cảnh sát lại không tìm được bằng chứng nên cô ả mới phải tìm đến y...

“Xác cha tôi hiện vẫn còn trong bệnh viện, bằng không anh cùng tôi đến đó xem qua một chút, chỉ xem một chút thôi mà!”

Ân Thịnh dần đi chậm lại tựa như đang suy nghĩ gì đó, y không để ý phía sau có tiếng bước chân chạy vội tới, là Tư Đồ Bách.

“Tôi cùng cậu đến bệnh viện.”

Tư Đồ Bách nhìn Ân Thịnh: “Vụ án mạng lần này tôi cần có sự giúp đỡ của cậu.”

Mao Mẫn nghe xong sững sốt, gương mặt Ân Thịnh cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Gương mặt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đến lạ, hàng lông mày thanh mảnh hơi cau lại, đôi mắt phương xinh đẹp tựa như máy quét, soi thật kỹ gương mặt của Tư Đồ Bách.

“Tin tôi đi, cậu sẽ không thất vọng đâu.” Tư Đồ Bách vừa nói, tay vừa mở cửa xe khởi động máy, bật hệ thống lò sưởi lên, “Hơn nữa khí trời lại lạnh như thế, sau khi xong việc, tôi sẽ đưa cậu về nhà.”

Điều kiện đưa ra rõ ràng là rất hấp dẫn.

Ân Thịnh nghe xong biểu tình liền có chút thả lỏng, vừa lúc đó Hồ Diệp tiến sát lại gần y nói: “Mới này dự báo thời tiết bảo rằng lát nữa có thể tuyết sẽ rơi...”

Lời còn chưa dứt, Ân Thịnh đã ngoan ngoãn ngồi hẳn vào trong xe.

4. Chương 4

Không khí trong xe im lặng đến dọa người, Ân Thịnh ở hàng ghế sau ngăn người ngắm cảnh còn Tư Đồ Bách ngồi ở ghế lái thỉnh thoảng lại nhìn y qua kính chiếu hậu, hại Hồ Diệp ngồi bên cạnh thấp thỏm lo sợ, sợ đội trưởng gương mẫu anh tuấn không tinh tâm sẽ đem xe trực tiếp lái lên trên vỉa hè.

Mao Mẫn ngồi kế bên Ân Thịnh, có chút lo lắng, bàn tay cô ta cứ dùng sức ấn vào điện thoại đang cầm trên tay, hễ màn hình tắt là lại ấn tiếp.

Hồ Diệp rốt cục cũng không chịu nổi bầu không khí khó thở này mà hắng giọng một cái:

“Mao tiểu thư, có thể nói một vài chuyện trong gia đình cô cho chúng tôi nghe không?”

Mao Mẫn lấy lại tinh thần, mí mắt động đậy liếc nhìn Hồ Diệp, hừ lạnh: “Nói cho anh nghe thì có lợi ích gì?”

Hồ Diệp cười hiền: “Có thể giúp chúng tôi nắm giữ được thêm nhiều manh mối.”

”Sau đó thì sao? Các người có thể cho tôi một đáp án thỏa đáng sao?”

Mao Mẫn dùng ngữ khí trống rỗng trả lời, hoàn toàn khác xa với khi cô ta nói chuyện cùng Ân Thịnh khiến Hồ Diệp nghe xong liền nhú mày, cùng Tư Đồ Bách nhìn nhau.

“Mao tiểu thư, cô nên biết rằng bây giờ chúng tôi phải có manh mối thì mới chứng minh được cha cô là tự nhiên mà chết, mặc dù cả cô và chúng tôi đều có những nghi điểm giống nhau, nhưng chứng cứ lại không có, vậy nên chúng tôi không thể hứa hẹn trước với cô được điều gì.”

Mao Mẫn mím môi hít sâu một hơi, dường như ý thức được bản thân có hơi kích động, đưa tay nhu nhu thái dương.

“Tôi nói tôi nghi ngờ hai anh của mình các người có tin không?” Mao Mẫn có chút mệt mỏi hỏi.

“Trong trường hợp không có bằng chứng gì đáng tin cậy, thì bất cứ cái gì có thể đối với chúng tôi mà nói đều là một đầu mối tốt nhất.” Tư Đồ Bách không lấy làm lạ trả lời, mắt lại liếc nhìn nam nhân phía sau một lần nữa qua kính chiếu hậu.

Mắt y khép hờ, thủy chung ngắm cảnh qua ô cửa kính, trông giống như việc mọi người đang bàn luận không hề liên quan tới y, cũng không biết này giờ y có nghe được mọi người đang nói gì hay không nữa.

Mao Mẫn sau khi nghe được lời Tư Đồ Bách nói tâm tình ít nhiều cũng cảm thấy khá hơn hẳn.

Cô trầm ngâm một chút, quay đầu dùng ánh mắt có chút phức tạp nhìn Ân Thịnh, cuối cùng tò mò hỏi: “Đội trưởng Tư Đồ, các người...các người cùng Ân Thịnh tiên sinh có quen biết nhau sao?”

Nghe thấy tên của mình, Ân Thịnh rốt cục cũng có chút phản ứng, y chậm rãi quay đầu nhìn Tư Đồ Bách ngồi ở ghế lái qua kính chiếu hậu, vừa hay ánh mắt cả hai lại chạm vào nhau, Ân Thịnh thờ ơ không cảm xúc nhưng Tư Đồ Bách thì nghe rõ tim mình trật đi mấy nhịp.

Mẹ kiếp...

Tư Đồ Bách cơ hồ tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt tràn trề thất vọng, dù đã rất lâu không gặp nhưng sức ảnh hưởng của y đối với hắn vẫn còn rất lớn.

Mao Mẫn mở miệng hỏi nhưng lại chẳng thấy ai lên tiếng trả lời.

Cô hồ nghi nhìn Tư Đồ Bách, rồi lại nhìn sang Ân Thịnh, vừa muốn mở miệng nói tiếp liền bị Hồ Diệp vội vàng chặn lại.

“Coi...coi như là có quen biết đi.” Hồ Diệp cẩn thận nhìn cấp trên của mình một cái, chằm chằm từ ngữ nói: “Trước đó, khi đang điều tra một số vụ án mạng đã cùng Ân tiên sinh đây...ân...gặp mặt rồi.”

“Thật vậy sao?”

Ân Thịnh cuối cùng cũng mở miệng, trong mặt lộ ra một chút nghi hoặc: “Như thế nào tôi lại không hề nhớ?”

“A ha ha ha...” Hồ Diệp sờ sờ sau gáy, nhận thức được xung quanh Tư Đồ Bách đang ngập tràn oán khí, không khỏi khiến da đầu anh run lên sợ hãi: “Ân tiên sinh này thật là...khụ...có câu quý nhân hay quên sự mà.”

Đầu mày Ân Thịnh hơi nhú lại, y nhìn Tư Đồ Bách đang lái xe phía trước, nam nhân phát hiện bản thân bị nhìn chăm chú liền ho khan một tiếng, bình thần nói: “Ân tiên sinh còn vài lần giúp chúng tôi phá án, đương nhiên chúng tôi đều biết rất rõ Ân tiên sinh làm nghề gì.”

Mao Mẫn kinh ngạc trợn to mắt: “Cảnh sát các người mà cũng tin chuyện đó sao?”

Hồ Diệp tức cười nói: “Trên đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra mà, đúng không?”

“Huống chi nếu đã thấy được tận mắt năng lực của Ân Thịnh tiên sinh, thì dù không muốn tin cũng phải tin thôi.”

“Các người đã tận mắt nhìn thấy rồi sao?”

Mao Mẫn như trút được tảng đá lớn trong lòng, mừng rỡ nói: “Nếu đã nói như vậy có nghĩa là Ân tiên sinh quả thật rất có năng lực? Ân tiên sinh! Chuyện của cha tôi thật sự van anh giúp đỡ! Tôi... tôi cho dù có táng gia bại sản cũng sẽ trả cho anh thù lao xứng đáng!”

Ân Thịnh ngồi kế bên dù nghe thấy vẫn không hề phản ứng lại, một hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Vì sao cô lại cho rằng các anh của mình là hung thủ?”

Mao Mẫn vô thức xiết chặt bàn tay cầm điện thoại, ánh mắt chất chứa đầy rẫy nỗi phẫn hận: “Bởi vì bọn họ...bọn họ lúc nào cũng tìm đủ mọi cách để có được quyền thừa kế tài sản.”

“Thật kỳ quái.” Ân Thịnh không đầu không đuôi thốt lên, tựa hồ đang cùng mọi người bàn chuyện phiếm: “Nếu như là muốn tranh đoạt quyền thừa kế, như vậy hẳn là phải ra sức biểu hiện bản thân hiếu thảo hết mức có thể chứ, vậy thì vì lý do gì mà bọn họ lại không sống cùng cha mình?”

“Là do...”

Lời vừa thốt ra, Mao Mẫn đã vội nuốt trở lại, có chút kinh ngạc nhìn Ân Thịnh: “Tôi...bộ tôi có nói với anh việc cha tôi sống riêng ở ngoài sao?”

Cho tới giờ phút này, cô vẫn chưa kịp kể cho Ân Thịnh nghe chi tiết sự việc.

Ân Thịnh nghe hỏi liền nhún vai, hời hợt nói: “Chiều ngày hôm qua bản tin có đưa tin về chuyện này, nhưng lượng thông tin rất ít, nhiều lắm cũng chỉ có một câu “Ông lão 60 tuổi đột nhiên tử vong ngay tại nhà riêng.”, kết hợp với việc cô liên lạc cho tôi vào ngày hôm qua mà tới sáng hôm nay cảnh sát mới tới gõ cửa tìm các anh cô hỏi chuyện. Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ biết cha cô không sống cùng bọn họ, bằng không tới qua cảnh sát đã hỏi cung xong hết rồi, cần gì đợi tới ngày hôm nay.”

“Hơn nữa, chính cô cũng không cùng bọn họ sống trong căn biệt thự đó đúng không?”

Mao Mẫn sững sờ, vội vàng gạt đầu: “Tôi cùng cha sống ở một tiểu khu bình thường thôi, cha tôi...ông không thích quá phô trương danh thế.”

Không còn phòng bị như trước, Mao Mẫn mở lòng nói thẳng: “Công ty của cha tôi, đều do ông gây dựng nên từ hai bàn tay trắng, mặc dù sau này kiếm được rất nhiều tiền nhưng ông thật sự chỉ thích cuộc sống bình đạm như xưa. Với ông mà nói, công ty là cả một ước mơ và tâm huyết của ông, nói một cách đơn giản hơn là....không thể đơn thuần so sánh công ty với tiền tài và danh vọng được. Nhưng hai người anh trai của tôi, có lẽ vì là con trai nên từ nhỏ đã rất được cưng chiều, cuộc sống lại trên cả mức đầy đủ cho nên họ không muốn bản thân phải sống trong một căn hộ bình thường.”

Mao Mẫn cười chua xót: “Tôi nói cái này mọi người đừng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù cha tôi là một người đứng đắn, nhưng ông vẫn có một chút tư tưởng trọng nam khinh nữ, ông đối với hai người anh trai và tôi, hoàn toàn là một trời một vực.”

“Nhưng mặc dù vậy, tôi vẫn rất kính trọng ông, nên mới nguyện ý cùng ông dọn đến sống ở một tiểu khu bình dân, chỉ vì...ông không muốn uống phí tiền thuê điều dưỡng, tôi lo ông một thân một mình lại lớn tuổi mà không ai ở gần chăm sóc, cho nên...”

Hồ Diệp gạt đầu hiểu chuyện: “Nói vậy, so với hai người kia cô là người hiếu thảo nhất.”

“Hiếu thảo sao?” Mao Mẫn hừ lạnh một tiếng: “Mao Dương và Mao Hâm bọn họ, có thể đến hai chữ này cũng chưa từng nghe qua.”

Nói đến đây, giọng Mao Mẫn lạc đi một chút, hiển nhiên tâm tình có hơi kích động: “Ngày hôm đó khi tôi tan sở, vừa về đến nhà nhìn thấy cha mình như vậy liền cấp tốc gọi điện cho bọn họ, gọi cho Mao Dương không ai nghe máy nên tôi gọi tới công ty, nhưng thư ký bảo anh ta bận họp. Mao Hâm cũng không khác hơn, tuy anh ta có bắt máy nhưng sau khi nghe xong chỉ bảo tôi gọi xe cứu thương đưa cha tới bệnh viện, còn dặn tôi không được đem chuyện này nói ra ngoài, nếu công ty biết được sẽ khủng hoảng trầm trọng.”

“Bọn họ hiện tại chính là rất bận rộn cố gắng giữ kín tin cha qua đời! Mặc kệ đem ông ném vào trong bệnh viện, không hề nhắc tới việc lo toan hậu sự cho cha cũng không thông báo cho bất cứ họ hàng thân thích nào biết chuyện, sao họ có thể làm thế chứ!?”

Mao Mẫn nói đến đây dường như quá đau lòng, hốc mắt đỏ lên: “Cha khi còn sống rất yêu thương bọn họ, vậy mà bây giờ họ lại đối với ông như thế...”

Hồ Diệp nhìn Mao Mẫn cúi đầu, bản thân thật không biết phải an ủi cô thế nào cho phải đây.

Khó xử quay sang nhìn Tư Đồ Bách, chỉ thấy Tư Đồ Bách tựa hồ như có điều suy nghĩ, cũng không lên tiếng. Lúc này đã tới bệnh viện, Tư Đồ Bách ngừng xe, gõ gõ vô lăng.

“Tới nơi rồi, xuống xe trước rồi hãy nói.”

Mao Mẫn sụt sịt mũi, rất nhanh lau khô nước mắt, quần khăn quàng thật dày lên cổ rồi mở cửa xe ra ngoài.

Ân Thịnh cũng chậm rãi bước xuống, vốn này giờ đã quen với hơi ẩm từ máy sưởi trong xe, bây giờ vừa bước ra ngoài liền bị một trận gió lạnh thổi ập vào mặt, khiến y không tự chủ được co vai lại một cái.

“Lạnh lắm không?”

Tư Đồ Bách khóa cửa xe xong liền chạy đến bên cạnh y: “Sao lại cởi áo khoác bỏ trong xe, cẩn thận chốc nữa lại bị cảm.”

Ân Thịnh có chút kinh ngạc khi nghe Tư Đồ Bách nói, bởi giọng điệu trách móc tựa hồ là vì lo lắng cho y, mà kinh ngạc hơn nữa, chính y cũng không cảm thấy bài xích khi nghe những lời nói đó, ngược lại còn có cảm giác ngửi thấy hương thơm quen thuộc lại thập phần khiến cho người khác thấy yên tâm.

“...” Ân Thịnh mở miệng định đáp lại nhưng nghĩ lại thôi, phía trước Hồ Diệp và Mao Mẫn đã đi tới trước bậc thang của bệnh viện, Tư Đồ Bách thấy vậy liền quay lại nhìn y: “Chúng ta đi ha?”

Ân Thịnh khép miệng, gật gật đầu, thế là hai người một trước một sau hướng cổng lớn bệnh viện mà tiến.

Nhà xác của bệnh viện nằm ở tầng thứ mười bốn.

Người phương Đông đặc biệt rất kiêng kỵ con số 4 vì trong mắt bọn họ số 4 không mang lại may mắn, cho nên rất nhiều bệnh viện đều không sử dụng số 4, từ số phòng bệnh cho đến số giường bệnh, tất cả đều sẽ được nhảy số, bỏ qua số 4.

Cả nhóm bọn họ đi thang máy tới tầng mười bốn, cửa thang vừa mở ra liền cảm giác được không khí trên này có phần âm u lạnh lẽo, khác hẳn so với tầng trệt.

Cũng không biết tâm lý cả bọn đã bị ảnh hưởng đến thế nào, chỉ biết ở sau gáy lại có cảm giác ớn lạnh, như thể có một đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm vào từng người một.

Tư Đồ Bách dẫn đầu bước ra thang máy, Mao Mẫn có vẻ sợ sệt nên đi sau cùng còn Hồ Diệp và Ân Thịnh đi song song ở giữa. Từng góc ngách một đều được Ân Thịnh tỉ mỉ quan sát đánh giá, mà Hồ Diệp cứ một chút là lại nhẩn tin dạn dò, nhắc nhở Vương Tiểu Nhị làm tốt các việc ở cảnh cục.

Hành lang thật dài, có rất nhiều cánh cửa kim loại được thiết kế rất trọng đại, đối diện chỗ thang máy lúc này là một kho hàng cực lớn, tất nhiên chỗ này có rất nhiều thiết bị giám sát tối tân.

Ngay lúc đó, thang máy đình một tiếng rồi mở cửa, có hai y tá bước ra cùng với một chiếc giường bệnh, trên giường bệnh là một xác người trùm khăn trắng kín mít từ đầu tới chân. Hai y tá vừa quay qua liếc mắt một cái liền nhìn thấy đám người Tư Đồ Bách, cả hai cô gái đều hoảng hồn đến mức muốn nhảy dựng cả lên, sau đó liền bình tĩnh vòng qua đám bọn họ, tiếp tục đẩy giường bệnh tiến đến nhà xác. Cửa sắt nhà xác chậm chậm mở ra, tử khí nặng nề lan tỏa khắp tứ phía.

“Đội trưởng Tư Đồ?”

Trong phòng trực của hành lang đối diện, một bác sĩ trong chiếc áo blouse màu trắng bước ra, đưa tay bắt tay cùng Tư Đồ Bách.

“Chào anh, tôi họ Trần, các anh muốn xem thi thể của Mao Đại Sinh phải không? Đi theo tôi.”

Trước đó, lúc ở trên xe Hồ Diệp đã gọi điện bàn bạc trước với người của bệnh viện, vị này là bác sĩ được cử đến giúp đỡ cho việc điều tra lần này.

Bác sĩ Trần đưa mọi người đến trước một cánh cửa bằng sắt ở cuối hành lang, anh đưa tay vào túi lấy ra một chiếc chìa khóa mở ổ khóa trước, sau đó thì nhấn mật mã, vậy là cánh cửa từ từ mở ra, bên trong phòng là một màu xanh lam quý dị hiện lên thật rõ rệt.

“Mao tiên sinh nằm ở ngăn lạnh số...”

“Chờ một chút.”

Bác sĩ Trần đang nói thì bị chặn lại, ngăn người, quay đầu nhìn vào kẻ vừa mới lên tiếng.

Ân Thịnh tiến lên ngăn vị bác sĩ trước mặt đang muốn đi vào bên trong, ánh mắt y đột nhiên khác hẳn, không còn vẻ biếng nhác thường ngày mà thay vào đó là một ánh mắt cực kỳ sắc bén, y đảo mắt một vòng quanh căn phòng, cuối cùng tầm mắt cũng dừng lại.

“Người nằm trong đó là Mao tiên sinh phải không?”

Ngón tay y trở vào một ngăn tủ.

Bác sĩ Trần nhìn dây số in trên đó liền kinh ngạc gật đầu: “Làm sao cậu biết được?”

Ân Thịnh có hơi cau mày, quay đầu nhìn Mao Mẫn đang không ngừng lo sợ, y chỉ nói duy nhất một câu: “Xem ra, lần này cô đến tìm tôi là chẳng sai.”

5. Chương 5

Bác sĩ Trần còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu đầu đuôi gì thì những người biết rõ nghề nghiệp của Ân Thịnh đã lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Cánh tay của Mao Mẫn nhẹ run lên, cô bất giác rụt người về phía sau lưng Hồ Diệp, còn Hồ Diệp chỉ còn biết nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Chỗ bọn họ đang đứng là cửa nhà xác, vậy cho nên bộ dạng đột nhiên nghiêm túc kia của Ân Thịnh chắc chắn không phải là một điềm báo tốt, hơn nữa nơi này bốn bề im lặng tựa hồ chỉ cần đánh rơi một cây kim cũng có thể nghe thấy tiếng vang, cửa sổ lại chẳng có cái nào chỉ có chút ánh sáng mờ ảo u ám bao trùm lấy.

Ân Thịnh yêu cầu mọi người lui ra ngoài sau đó một mình tiến tới ngăn lạnh đựng thi thể Mao Đại Sinh, y luồn tay vào túi áo khoác lấy ra vật gì đó tựa như một miếng gỗ đàn hương rồi dùng bật lửa châm vào đầu miếng gỗ, chờ cho đến khi có một làn khói xanh bốc lên y liền vẩy nhẹ, sau đó mới vươn tay còn lại kéo ngăn lạnh ra.

“Đội trưởng Tư Đồ tôi hỏi này, cậu ta là đang làm cái gì vậy?” Bác sĩ Trần đây chính là ngỡ ngàng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đành ôm bộ mặt ngu người đến hỏi Tư Đồ.

Gương mặt chín chắn anh tuấn của Tư Đồ Bách không chút biểu tình, trong đáy mắt chỉ thoát hiện lên sự khấn trương cùng lo lắng, hai tay yên vị trong túi quần, mí mắt cũng không thèm nâng lên chỉ nói: “Cậu ta đang phá án.”

“Phá án?” Lòng mày bác sĩ Trần giật giật, lòng thầm nghĩ nam nhân này đang muốn lừa mình chặc? Cầm một thanh gỗ đàn hương liền có thể gọi là phá án sao? Chẳng lẽ bọn họ tới đây là để cúng tế? Nhưng cúng tế như thế này quả thật là có chút hơi thái quá.

Bất quá thấy Tư Đồ có ý không muốn thành thật trả lời, anh ta cũng đành thôi không hỏi nữa, đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói: “Tôi còn bài báo cáo chưa đánh máy xong, các anh muốn xem gì thì cứ việc, nhưng đừng đụng vào thứ gì cả, một lát tôi sẽ quay lại ngay, lúc đó có vấn đề gì thắc mắc thì hỏi tôi.”

Hồ Diệp vốn dĩ đang mong anh ta đi khỏi đây cho mau, nên vừa nghe liền nhanh nhẹn tán thành: “Chúng tôi cũng không quấy rầy anh nữa, anh cứ đi đi.”

Bác sĩ Trần gật gật đầu rồi khỏi.

Lúc này Mao Mẫn đang nơm nớp lo sợ đứng phía sau Hồ Diệp, cô ta ló đầu ra theo dõi thấy Ân Thịnh đã kéo tủ đông lạnh ra hết cỡ, y từ tốn đưa mặt vào bên trong ngăn lạnh quan sát, không biết y đang suy nghĩ gì nhưng hành động này vừa hay lại khiến cho đám người kia chết đứng tại chỗ vì hoảng hốt. Mao Mẫn siết bàn tay thật chặt, nhỏ giọng hỏi: “Hồ...Hồ cảnh quan, anh...anh ta đang làm gì vậy?”

“Đây là...ừ thì...”

Hồ Diệp không biết phải nói như thế nào đành khoả tay múa chân một hồi: “Cái này nó giống như là cảnh sát chúng tôi hay thu thập chứng cứ để phá án ấy, cậu ta cũng là đang thu thập....Ân, thu thập bằng chứng cần thiết đó mà.”

Mao Mẫn nửa hiểu nửa không, lại quay sang tiếp tục nhìn Ân Thịnh chỉ thấy Ân Thịnh đem miếng gỗ đàn hương kê sát người thi thể, đóm lửa nhỏ trên miếng gỗ đang yên dột nhiên động đậy mà không cần gió, hơi khói liên tục bốc lên, nó vụn vẹo thành một hình thù gì đó trông rất kì quái giữa không trung.

Mao Mẫn gần như thét lên kinh hãi cô nhanh tay bịt lấy miệng mình, Tư Đồ Bách khẽ nhú mày đứng ở cửa hỏi: “Thế nào rồi?”

Ân Thịnh yên lặng nhìn làn khói kia trong chốc lát, sau đó đem ngăn lạnh đóng lại, y dùng tay bấm gãy phần đã hóa thành tro của miếng gỗ đàn hương, phần còn nguyên thì dùng tay vò nát rồi lấy giấy gói lại thật kỹ bỏ vào túi.

“Hồn phách đã không còn, nhưng oán khí rất nặng.”

Nói xong liền bước ra cửa, dừng ngay bên cạnh Mao Mẫn nhìn cô mà nói: “Có kẻ đã nhờ quỷ sư lấy đi hồn phách của cha cô. Đây là một vụ giết người có chủ ý, không phải do tự nhiên mà dẫn đến cái chết.”

Nhắc đến quỷ sư, đơn giản mà nói chính là “Tróc sanh thể tử”, bọn họ có người tự xưng là phù thủy hoặc đạo sĩ nhưng họ không giống với phù thủy và đạo sĩ dù chỉ một chút, lại càng tuyệt đối không phải là một minh sư*.

Thứ nhất bọn họ không thể tự ý gieo lời nguyền xuống đầu người khác giống phù thủy; thứ hai bọn họ không thờ Phật, luyện đan giống đạo sĩ; cuối cùng bọn họ không thể tồn tại trong hai giới âm dương và truyền đạo cho người chết giống minh sư.

Nhưng có một điểm mà quỷ sư giống với phù thủy, đạo sĩ và cả minh sư, đó là bọn họ có thể trừ tà, cũng có thể nhìn thấy thứ mà người bình thường không thể thấy.

Thật ra quỷ sư cũng không đáng sợ nếu như không sở hữu một loại năng lực đặc biệt lại thập phần nguy hiểm có tên là “Tróc sanh thể tử”, cũng chính là dùng hồn phách của người sống khỏe mạnh đem thay vào thân xác người hấp hối sắp chết giúp người đó kéo dài tuổi thọ đồng thời khiến người khỏe mạnh lập tức yếu đi và mất mạng.

Loại năng lực này thật tệ mà nói chính là trái với ý trời, đại nghịch bất đạo.

Vậy nên cho đến thời điểm này quỷ sư gần như đã không còn tồn tại, nhưng rốt cục cũng chỉ là “gần như”. Tổ tiên Ân Thịnh từ thời nhà Tần đến nay đều chảy trong mình dòng máu quỷ sư, tất cả các quỷ sư từ đời này sang đời khác chỉ chọn duy nhất một người trong cùng hệ tộc để truyền dạy khả năng đặc biệt để có thể trở thành một quỷ sư chính tông. Hơn nữa, làm quỷ sư thì không cần phải tốn một phần ba thời gian cuộc đời để làm những công việc bình thường như bao con người khác, vì chỉ tính số tiền kiếm được từ năng lực đặc biệt của họ dù chỉ một lần thôi cũng đủ để họ có thể nhàn nhã sống hết quãng đời còn lại mà không phải lo nghĩ.

Cho đến đời của Ân Thịnh, y căn bản cũng chỉ sử dụng năng lực trừ tà và một vài năng lực khác nhằm mục đích là để cứu người, còn “Tróc sinh thể tử”, y đối với năng lực này chính là chưa từng nghĩ tới sẽ dùng đến.

Ân Thịnh vẫn luôn cho rằng y không có tư cách để quyết định sinh tử của bất kì một người nào, huống hồ chính y cũng không có hứng thú gì với việc đó.

Chỉ một lần kiểm thật nhiều tiền lại đồng nghĩa với việc gánh trên lưng một tội ác tày trời, thì thôi thà y sống thật thoải mái đơn giản như bây giờ vậy.

Ân Thịnh cũng không quan trọng vấn đề tiền bạc lắm, chỉ cần mỗi ngày có thể ăn no, có thể nuôi con mèo tạp chủng Ba Tư ở nhà thật béo tốt là đủ rồi.

Mao Mẫn vừa nghe thấy hai chữ “quỷ sư” liền có chút ngơ ngác.

Vì bản thân cô vốn không biết quỷ sư là gì, mục đích cô mời Ân Thịnh đến chính là để y xem thử có thứ gì ma quái không, cũng do Ân Thịnh vốn rất nổi tiếng trong nghề, đương nhiên là bởi y đã giúp không ít người tiêu trừ mấy thứ không sạch sẽ.

Mà nghề quỷ sư thời nay rất ít người biết đến, vậy nên nghe không hiểu cũng là điều tự nhiên.

Cả đám người rời khỏi khu vực nhà xác, không quên chào tạm biệt bác sĩ Trần trước khi vào thang máy.

Vừa xuống đến đại sảnh, cảm giác lạnh lẽo và âm trầm khi này cũng biến mất khiến con người ta hít thở cũng cảm thấy sáng khoái hơn hẳn.

Hồ Diệp liền dẫn bọn họ đến quán cà phê gần bệnh viện rồi tìm một góc ngồi xuống, hệ thống lò sưởi ở đây khiến sắc mặt Ân Thịnh tốt lên không ít.

“Mỗi người một ly ca cao nóng ha.” Hồ Diệp đề nghị.

Mao Mẫn không lên tiếng chỉ gật đầu, giờ phút này trong lòng cô nàng là một mớ bòng bong rối mù, quả thật rất cần một chút gì đó vào người để ổn định tinh thần.

Đợi cho đến khi đã gọi đồ uống xong xuôi, Tư Đồ Bách nhìn về phía Ân Thịnh.

“Cậu chắc đó là do quỷ sư?”

Ân Thịnh ngạc nhiên vì Tư Đồ Bách dường như rất am hiểu về công việc của y, y trừng mắt nhìn hắn, “Anh hiểu lúc này tôi nói gì sao?”

Tư Đồ Bách gật đầu, “Ân” một tiếng.

“Các người nói gì vậy?” Mao Mẫn liếm liếm đôi môi khô nứt hỏi, “Cái gì quỷ sư...cái gì mà lấy đi hồn phách...”

Ân Thịnh cân nhắc lại một chút từ ngữ, dùng cách đơn giản nhất giải thích cho Mao Mẫn hiểu thế nào là quỷ sư, tất nhiên y không đề cập đến việc chính y cũng là một quỷ sư cho cô ta biết.

Mao Mẫn sau khi nghe xong thực sự rất sốc.

“Trên đời này lại còn có loại chuyện như vậy...” Cô nhất thời không biết phải dùng từ như thế nào để nói tiếp, hơn nữa dù có biết thì lời nói cũng chỉ đến cửa miệng lại không nói nên lời.

Ân Thịnh hiểu cảm giác của cô lúc này, y vươn tay nhận lấy ly thức uống nóng hổi từ người phục vụ đặt vào lòng bàn tay sưởi ấm.

“Cha của cô quả thật đã chết, dù có cứu thế nào cũng không thể sống trở lại, lần này...muốn tìm chứng cứ căn bản là không có khả năng.”

Nói xong y quay đầu nhìn Tư Đồ Bách, “Các người dự định tiếp theo sẽ làm gì?”

Tư Đồ Bách châm một điếu thuốc, ánh mắt chăm chú vào ly ca cao trên bàn tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Cậu trước kia đã gặp phải chuyện này rồi sao?”

“?” Ân Thịnh khó hiểu nhìn hắn.

“Những tên quỷ sư chuyên làm chuyện tróc sanh thế tử gì đó cậu đã từng gặp rồi sao?”- Tư Đồ Bách gảy nhẹ điếu thuốc trên tay hỏi.

“Cho đến thời điểm này quỷ sư cũng không còn lại bao nhiêu người, nhiều lắm cũng không quá mười hệ tộc.” Ân Thịnh ôm thức uống nóng thản nhiên nói: “Tới giờ tôi vẫn chưa từng gặp một ai...”

Nói tới đây trong đầu đột nhiên lóe lên một vài hình ảnh khiến Ân Thịnh đau buốt, tựa như bộ não của y bị ai đó giằng xé đến cực đại.

“A...”

Đôi tay nắm chặt ly nước run rẩy, lông mày nhíu lại hết cỡ, nhưng chỉ trong chớp mắt cơn đau như bị cắt đứt từng dây thần kinh đột nhiên biến mất.

“Ân tiên sinh?”

Hồ Diệp lên tiếng trước: “Không sao chứ?”

“Không...”

Ân Thịnh nghi hoặc, đặt ly xuống xoa xoa thái dương, chẳng lẽ do gió thổi lạnh quá nên đau đầu sao?

“Sếp...”

Hồ Diệp có chút phức tạp nhìn Tư Đồ Bách, mà Tư Đồ Bách hần vẫn như cũ không chút biểu hiện gì chỉ nhả ra một hơi khói thật dài, nhưng mấy ai biết chỉ có ở góc độ ngồi này của Hồ Diệp mới có thể thấy rõ quai hàm của nam nhân kia đang nghiến chặt, có thể cho thấy hắn đang rất cố gắng dần lòng mình xuống.

“Mao tiểu thư.” Tư Đồ Bách gạt điều thuốc vào gạt tàn, “Lần này, cô cần phải vững vàng tinh thần mới có thể đối mặt được với tất cả mọi chuyện.”

Mao Mẫn siết chặt bàn tay, sắc mặt vô cùng phức tạp: “Dù anh có nói như thế nào đi nữa...nhưng tôi...”

Mao Mẫn đưa tay cầm ly cao trên bàn lên hớp một cái, tựa hồ như đang do dự chuyện gì đó. Mất cả buổi trời, cô mới cố lấy dũng khí nói: “Tôi, nếu tôi nói tôi biết Mao Hâm...đã từng tìm đến một đạo sĩ...”

Tư Đồ Bách nhíu mày: “Vậy cũng không thể giải thích được gì cả, Mao tiểu thư, chẳng lẽ cô muốn chúng tôi viết vào bản báo cáo kết án rằng vụ án mạng lần này là do ma quỷ gây ra?”

Mao Mẫn nghe xong liền cau mày xem chừng như sắp phát khóc đến nơi, Hồ Diệp thấy vậy thập phần khó xử, ở dưới bàn tiện chân đá đá cho đội trưởng của mình mấy cái, ý bảo lời anh nói có thể bớt vô tình một chút được không vậy trời?

Ân Thịnh phía đối diện thấy Hồ Diệp ra sức nháy mắt ra dấu mà Tư Đồ Bách lại chẳng mảy may để tâm, y liền cảm thấy có chút thú vị.

Đầu ngón tay của y nhẹ nhàng lướt trên vành ly, chậm rãi nói: “Thật ra, muốn hai anh em bọn họ để lộ sơ hở không phải là không có cách.”

Tư Đồ Bách cúi đầu hớp một ngụm nước, gương mặt nhìn qua chỉ thấy nam nhân ngồi đối diện nở một nụ cười nhạt nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi, chân mày đẹp khê nhếch, khóe miệng lại mang theo ý cười biếng nhác.

“Hai người bọn họ nếu đã tin vào quỷ thần như vậy, thì so với những người bình thường khác bọn họ càng dễ xử lý hơn nhiều.”

Hồ Diệp sững sốt, lập tức hiểu ngay: “A! Ý cậu nói là chúng ta phải lừa bọn họ?!”

Hai mắt Mao Mẫn đột nhiên sáng rực: “Ân tiên sinh! Anh có biện pháp gì sao?”

“Ân, bây giờ thì vẫn chưa.” Ân Thịnh chớp mắt mấy cái: “Nhưng để buộc một kẻ kín miệng phải mở miệng thì không khó chút nào.”

Lời vừa dứt, Tư Đồ Bách liền chen vào nói: “Một khi đã như vậy thì chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi vụ án này, quan trọng không kém nữa là Mao tiểu thư đây phải hợp tác chặt chẽ cùng chúng tôi, sau đó là Ân tiên sinh...”

Nói tới đây, Tư Đồ Bách hần tựa tiểu phi tiểu, nói: “Xem ra hai chúng ta cần phải bàn bạc lại vấn đề này thật kỹ một lần nữa...”

*minh sư: một vị thầy tu hoàn hảo, đẳng cấp cao, level cao.

6. Chương 6

Tư Đồ Bách nói là làm, sau khi rời quán cà phê hắn liền tự mình lái xe đưa Ân Thịnh về nhà.

Ân Thịnh chính là chỉ đại khái nói qua tên đường, lại không ngờ Tư Đồ Bách khinh xa thực lộ (xe nhẹ chạy đường quen) đích xác dừng ngay bãi đậu xe dưới nhà y, khiến Ân Thịnh có chút kinh ngạc.

“Sao anh biết...”

“Ngày mai tôi lại tới đón cậu.” Tư Đồ Bách ngắt lời Ân Thịnh, dùng khẩu khí như không muốn nghe thấy lời chối từ, nói: “Trước khi đến tôi sẽ gọi điện.”

Ân Thịnh hơi cau mày: “Tại sao tôi lại phải đến cảnh cục?”

“Vì cậu và chúng tôi đang cùng điều tra vụ này.” Tư Đồ Bách một bên châm thuốc, một bên quay kính xe xuống, đem tay kẹp điều thuốc giữ ở ngoài xe, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu hướng tới người đang ngồi ở ghế sau: “Không phải vừa nãy chúng ta đã bàn với nhau rồi sao?”

“Nhưng tôi không có nói là muốn đến cảnh cục.”

Trời mùa đông lạnh thế này, y một chút cũng không nghĩ đến việc đi ra khỏi nhà.

Tư Đồ Bách suy nghĩ một hồi: “Bằng không tôi kêu người đến chỗ cậu cũng không khác gì, nói đi cậu muốn ai đến họp cùng.”

Ân Thịnh thiếu kiên nhẫn: “Các người nếu tra được cái gì thì cứ theo số điện thoại của tôi mà liên lạc không phải tiện hơn sao?”

“Như vậy sao được?”

Khóe miệng Tư Đồ Bách cong lên: “Có một vài việc chỉ có cậu mới có thể nhìn thấu được thôi đúng không? Vậy nếu không có cậu giúp, thì chúng tôi làm sao tra án đây?”

Ân Thịnh châm thuốc một chút, so với thời tiết lạnh buốt như bây giờ y vẫn là quyết định làm tổ ở trong nhà, vì thế đành phải thỏa hiệp.

“Vậy ngày mai anh đến nhà tôi đi.”

Tư Đồ Bách chỉ đợi có thể liền cười hề hề, ngón tay gảy nhẹ điều thuốc: “Không thành vấn đề, sẵn tiện mang luôn bữa sáng cho cậu thì sao?”

Mắt Ân Thịnh sáng rực cả lên, gật đầu: “Vậy thì nhờ anh.”

Ân Thịnh xuống xe, đem khăn choàng ở trên cổ quấn thật chặt, Tư Đồ Bách hí mắt ngậm điều thuốc, nhìn bóng dáng gầy gò của nam nhân kia đi về hướng thang máy, rồi dần biến mất sau cửa thang.

Con số màu đỏ trên cửa thang máy nhấp nháy, cứ lên mỗi tầng lại dừng một chút.

Tư Đồ Bách vẫn không rời khỏi bãi đỗ xe, hắn vừa hút xong điều thuốc thứ ba khiến dưới đất bên cạnh chiếc xe toàn là tro tàn, cứ thế tựa vào ghế lái ngẩn người.

Qua một tiếng sau, Hồ Diệp gọi tới mới khiến Tư Đồ Bách đang từ miền ký ức xa xôi trở về với thực tại.

“A lô?”

Tư Đồ Bách một tay nghe điện thoại, tay kia liền khởi động xe chuẩn bị rời đi.

“Sếp” Thanh âm của Hồ Diệp có chút không ổn: “Mới nãy Tiểu Nhị vừa nhận một vụ án mạng.”

Tư Đồ Bách vừa nghe liền nhìn màn hình điện thoại, xác định đây đúng là số của Hồ Diệp: “Tiểu tử cậu bị gì vậy?”

Hắn kẹp điện thoại vào cổ, đạp chân côn đẩy cần số: “Bộ có ngày nào mà chúng ta không nhận được mấy vụ án mạng sao?”

“Không phải a!” Hồ Diệp hạ giọng nói: “Nạn nhân lần này là bạn gái của Mao Hâm, tên của cô ta là Trương Linh.”

...

Khi Tư Đồ về tới cảnh cục thì đã thấy trong hành lang có ba vị vừa được cảnh sát mới về lấy lời khai.

Trong đó có một người mặc áo vest dài màu đen, cổ hần quần một cái khăn choàng, trên mắt đeo một cặp mắt kính, nhìn qua liền thấy người này vô cùng nho nhã tri thức. Đứng bên cạnh hắn ta là một nam nhân khác nữa, mắt của y đỏ bừng, có vẻ như đã khóc rất lâu, mà diện mạo của y và người mặc vest trông rất giống nhau, chỉ là dáng người y có phần hơi phệ phịch (đồng nghĩa ục ịch) nhưng suy cho cùng vẫn là rất có khí chất phong độ.

“Đội trưởng Tư Đồ” Người thứ ba là Mao Mẫn, cô đứng ngay bên hai người nam nhân nọ, vừa thấy Tư Đồ Bách đến liền nhanh chóng chào hỏi.

Tư Đồ hướng Mao Mẫn gật đầu, ngẩng đầu nhìn hai nam nhân kia: “Mao tiên sinh”

Nói xong, liền giơ tay bắt tay Mao Dương người đang vận áo vest một cái, lại quay sang bắt tay người còn lại cũng chính là Mao Hâm một cái.

Trước đó thông qua tư liệu điều tra mà ảnh của Mao Dương và Mao Hâm đã được cả tổ hình sự xem qua, công ty nhà họ Mao quả thật không hề nhỏ, chỉ cần truy cập vào trang web chính thức liền có thể nhìn thấy hình người đại diện của công ty.

Mao Hâm nắm chặt lấy cánh tay Tư Đồ Bách sống chết cũng không buông: “Đội trưởng! Anh nhất định phải giành lại công đạo cho A Linh!”

Tư Đồ không khỏi cảm thấy buồn cười, nam nhân trước mặt hắn đây, khi nghe tin cha chết cũng không hề thấy y phản ứng mạnh như thế này.

“Sếp” Hồ Diệp từ văn phòng đi tới, cầm trong tay là một tập hồ sơ.

Anh nhìn đám người của nhà họ Mao một cái, cuối cùng đi đến bên phía Tư Đồ hạ thấp giọng nói: “Phòng pháp y vừa gửi bản báo cáo đến, theo khám nghiệm ban đầu là do tai nạn giao thông khiến xương sườn nạn nhân bị gãy đâm vào phổi gây tử vong.”

“Tai nạn giao thông?” Tư Đồ vốn đã chuẩn bị trước tâm lý về một cái chết bất thường, không ngờ lần này nguyên nhân chết lại chỉ là một nguyên nhân thường thấy.

Hắn cầm hồ sơ tử vong lên nhìn qua, phía dưới hồ sơ pháp y còn kèm theo một lời ghi chú rằng họ cần phải có thêm thời gian để có thể khám nghiệm tử thi kỹ càng hơn nữa.

Hắn gật gù đầu, gấp tập tài liệu lại, quay đầu ngoắc tay ý bảo Mao Hâm tới gần

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, anh có thể cho tôi biết không?” Tư Đồ tiện tay kéo một cái ghế bên cạnh bàn làm việc ngồi xuống, Hồ Diệp thấy vậy cũng kéo một cái cho Mao Hâm.

Hai người ngồi đối diện nhau, còn Hồ Diệp đứng một bên ghi chép.

“Là như vậy.” Mao Hâm thanh âm nghẹn ngào, mũi hít một hơi, nói: “Tôi cùng A Linh đến tham gia một bữa tiệc, là để bàn về việc làm ăn của công ty, lúc ăn tôi có uống vài ly nên khi tàn tiệc trở về đành phải để A Linh lái xe, cô ấy chở tôi về tới công ty xong tôi liền kêu cô ấy về trước nghỉ ngơi rồi hứa sẽ cùng cô ấy đi ăn cơm chiều.”

Nói tới đây, Mao Hâm lại vô cùng đau khổ, tựa hồ như vẫn chưa thể tin được thực tại người yêu của y đã không còn.

“Một tiếng trước tôi gọi điện cho cô ấy, bảo cô ấy lái xe đến công ty, cô ấy đồng ý, cũng nói là đang trên đường đến...”

Mắt thấy Mao Hâm không còn hơi sức để nói tiếp, Hồ Diệp liền đóng nắp bút lại, quay đầu hướng Tư Đồ nói tiếp: “Chúng tôi đã xem qua vụ tai nạn bằng camera giao thông, nạn nhân Trương Linh đang điều khiển

xe thì bị một chiếc xe tải chạy quá tốc độ mất tay lái đâm trúng, chiếc xe lập tức biến dạng, còn người thì chết ngay tại chỗ.”

“A Linh!”

Vừa nghe bốn từ “chết ngay tại chỗ”, nam nhân ủy khuất kia tựa hồ không còn cảm cự được nữa, khóc rống lên.

Hồ Diệp nhìn thấy bộ dạng này của y, không nhịn được mà cau mày.

Anh liền bảo Mao Mẫn dìu anh trai của cô ta qua một bên nghỉ ngơi, sau đó ngồi xuống đối diện Tư Đồ: “Chuyện lần này bên ngoài thoát nhìn thì không có gì kỳ quái, nhưng vấn đề là...”

Đang nói Hồ Diệp đột nhiên dừng lại, nhìn quanh tứ phía rồi thật cẩn trọng nói: “Trong xe tải vốn không có người.”

Tư Đồ sửng sốt: “Ý cậu là không ai cầm lái?”

“Đúng vậy” Hồ Diệp gật đầu: “Tài xế xe tải hiện giờ vẫn đang bị Tiểu Lý thẩm vấn bên trong.”

“Theo như lời anh ta nói thì anh ta xuống xe để đi giải quyết nỗi buồn, nhưng anh ta khẳng định là bản thân đã kéo thắng tay và cũng đã rút chìa khóa, chiếc xe theo căn bản thì không thể nào tự động nổ máy chạy đi mất.”

Tư Đồ sờ sờ cằm, cái này con mẹ nó rõ ràng là ma quỷ làm loạn mà

Nghĩ ngợi một chút, hắn vô thức liếc nhìn Mao Mẫn một cái

Mao Mẫn đứng bên cạnh hai người anh trai, mặc cho Mao Dương và Mao Hâm đang nói gì, cô ta vẫn chỉ trưng ra bộ mặt thờ ơ lạnh lùng không quan tâm đến chuyện của họ, tựa hồ như Mao Mẫn của lúc này và Mao Mẫn vì cha khóc suốt suốt vào sáng nay căn bản là hai người khác nhau.

“Nếu tôi là cô ấy, có lẽ tôi cũng sẽ tỏ ra khinh thường hai người anh trai kia thôi.” Hồ Diệp cũng đang quan sát Mao Mẫn, lại nhìn Tư Đồ nói: “Cha ruột chết thì không quan tâm, người yêu của mình vừa chết thì lại trở thành bộ dạng khổ sở như thế này.”

“Ah...” Tư Đồ Bách bất chéo hai chân không muốn nói gì, hắn lại mở tài liệu của Trương Linh ra nhìn một chút, theo như ảnh chụp trong đây thì có vẻ cô ả rất xinh đẹp lại thuộc hàng lẳng lơ, có cảm giác rất là bụi bặm.

Tóm lại không một nam nhân nào muốn lấy thể loại này về làm vợ cả.

“Mao Hâm còn nói gì nữa?” Tư Đồ ngón tay gõ gõ lên tư liệu hỏi.

“Hắn ta nói chuyện này nhất định là có kẻ sắp đặt, không thể nào đang yên đang lành chiếc xe tải không người lái lại có thể tự điều khiển.” Hồ Diệp nhún vai: “ Cho nên hắn yêu cầu chúng ta lập án, nhất định phải bắt cho bằng được hung thủ.”

“Sếp! Đội phó!” Cảnh sát Vương Tiểu Nhị từ một hành lang khác chạy tới: “Cấp trên vừa ra lệnh, muốn chúng ta phải ổn định giới truyền thông, không được để chuyện này lan ra ngoài.”

“Truyền thông?” Tư Đồ nhướng mày nhìn cậu: “Truyền thông gì?”

“Chuyện chỉ vừa mới xảy ra đây thôi đã có rất nhiều phương tiện truyền thông tập trung ở sở cảnh sát chúng ta rồi.” Vương Tiểu Nhị chỉ tay ra bên ngoài, chỉ thấy đội tuần tra đang cố gắng ngăn cản giới truyền thông đang ồn ào huyên náo trên phố.

“Không biết là kẻ nào lại làm rò rỉ tin tức nữa, đem việc Mao Đại Sinh và Trương Linh cùng lúc tử vong truyền ra ngoài, khiến dư luận xôn xao khẳng định là do cùng một hung thủ gây ra, vừa hay lại thêm chuyện phân chia tài sản giữa ba anh em nhà họ Mao...”

Hồ Diệp nhíu mày: “Chuyện lần này có thể sẽ làm dư luận dậy sóng a.”

Tư Đồ gật đầu: “Nói không chừng, các nhà phê bình sẽ tìm được ý tưởng tốt để bàn về đạo đức chung của tầng lớp thượng lưu.”

“Thì bởi” Vương Tiểu Nhị tựa như một con gà trống vừa đá bại trận cú đầu ủ rũ: “Tôi vừa mới bị sếp lớn nhắc nhở đây, các anh thì hay rồi, ở trong này ngồi bắt chéo chân uống trà tán gẫu.”

“Cậu đúng là không biết suy nghĩ lớn nhỏ!” Hồ Diệp tay cầm xấp văn kiện cuộn lại vỗ lên đầu Tiểu Nhị một cái: “Tôi là đang cùng đội trưởng bàn bạc về vụ án, tán gẫu em gái nhà cậu ấy!”

Tiểu Nhị bĩu môi mếu máo, quay đầu nhìn lướt qua ba người nhà họ Mao rồi lại hỏi Tư Đồ: “Đội trưởng, việc này phải làm sao đây?”

“Nên làm sao thì làm thôi.” Tư Đồ đứng lên: “Ngày đầu tiên cậu làm cảnh sát à?”

Vương Tiểu Nhị cậu chỉ trong một khoảng thời gian nửa tiếng ngắn ngủi liền bị giáo huấn đến hai lần, nhất thời cảm thấy tiền đồ trước mắt thật mong manh, cũng có chút hoài nghi với giá trị của bản thân.

Nhìn cậu ta há hốc, mặt thì dần thối cả ra, Hồ Diệp lắc đầu thở dài: “Vào những lúc như thế này, chính là nói bao nhiêu sai bấy nhiêu, làm càng nhiều lỗi càng nhiều.”

Vương Tiểu Nhị cố khép miệng lại, hừ một tiếng, Tư Đồ phía trước nghe thấy chỉ quay đầu lại cười:

“Không sai, chính là làm càng nhiều, lỗi càng nhiều.”

Hồ Diệp sững sốt, Vương Tiểu Nhị cũng chưa kịp hoàn hồn đồng thanh:

“Đội trưởng anh vừa nói...”

Tư Đồ cầm tài liệu của Trương Linh phát tay: “Gì cũng được nhưng đầu tiên chúng ta phải đến nhà Ân Thịnh họp trước đã.”

7. Chương 7

Tư Đồ Bách hẩn cầm theo một túi đồ ăn khuya mà đi.

Mười giờ đêm, Ân Thịnh mở cửa nhà, liền thấy ngoài cửa trước mặt y là ba nam nhân.

Trong đó có hai người y đã gặp qua vào sáng nay là Tư Đồ Bách và Hồ Diệp, người còn lại thoát nhìn có vẻ tay chân hơi yếu đuối, rất giống bộ dạng của một thực tập sinh, tuy chưa từng gặp mặt nhưng không hiểu sao lại có cảm giác vô cùng thân thiết.

Tư Đồ Bách đi tới cửa liền cởi giày thay dép, hai người kia thấy vậy cũng làm theo. Ân Thịnh giơ tay đón lấy túi đồ Tư Đồ Bách đưa cho mình, gửi một cái, khước miệng liền cong lên đầy thỏa mãn.

“Là hoành thánh hải sản.” Ân Thịnh giương mắt nhìn về phía Tư Đồ.

“Còn có sủi cảo chiên và nửa con gà nướng mật ong.” Tư Đồ Bách mỉm cười đi vào bếp, đem gà nướng cho vào lò vi sóng, rồi khom lưng mở tủ lấy dưa và chén đĩa.

Ân Thịnh có chút hồ nghi nhìn Tư Đồ Bách thuần thực lấy từng từng thứ một trong bếp như đã thuộc lòng vị trí, nếu không nói còn tưởng đây là nhà của hắn.

Hồ Diệp nhanh chân chạy tới chắn trước ánh nhìn của Ân Thịnh, đánh trống lảng: “Thật ngại quá, đã muộn như vậy còn tới quấy rầy.”

Ân Thịnh thu hồi tầm mắt, xoay người chậm chạp tiến vào phòng khách ngồi xuống.

“Đội trưởng của các người còn không thấy bản thân hẩn phiền, các người cũng không cần thiết phải nghĩ vậy.”

Vương Tiểu Nhị ở bên cạnh bật cười, còn chưa kịp thu hồi biểu cảm, liền thấy Ân Thịnh híp đôi mắt phượng lại nhìn cậu.

“Tôi nói cái gì buồn cười lắm sao?”

“Không...” Vương Tiểu Nhị vội vàng tăng hắng một tiếng, khoát tay: “Chẳng qua là, ah... Tôi đã từng nghe được chính xác cùng một câu nói giống như vậy trước đây, cho nên...”

Ân Thịnh càng khó hiểu hơn, tên thực tập sinh này là đang nghĩ cái gì vậy ta? Từng nghe qua một câu nói giống như vậy, bộ có chỗ nào mắc cười sao? Cười ở chỗ nào? Sao y không thấy mắc cười?

Hồ Diệp liếc Vương Tiểu Nhị một cái, Vương Tiểu Nhị tự biết mình vừa mới phát ngôn bừa bãi liền lẳng lặng đi đến quầy bar ngồi xuống, nỗ lực làm biến mất đi sự hiện diện của cậu trong căn phòng này.

Mùi gà nướng thoang thoảng từ nhà bếp phát ra, chỉ một lát sau, Tư Đồ Bách bưng một cái mâm đi ra, trên mâm là gà nướng đã được làm nóng phủ bên ngoài một lớp mật ong bóng loáng mê người, Tư Đồ Bách sớm đã cắt thịt ra từng khối nhỏ, hắn đem đĩa của mình bỏ qua một bên, ưu tiên gấp vài miếng thịt bỏ vào chén cho Ân Thịnh, sau đó mới lấy xấp tư liệu ra đặt lên bàn, bắt đầu bàn vào vấn đề chính.

“Lại có người chết?”

Ân Thịnh nghe Tư Đồ Bách tóm tắt việc ở sở cảnh sát xong liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nếu như nói Mao Đại Sinh bị giết là vì mục đích tranh giành tài sản...vậy tình nhân của Mao Hâm bị giết là vì lý do gì?”

Tư Đồ Bách không trả lời, chỉ cầm tài liệu trên bàn trực tiếp đưa cho y.

“Cô gái này có tên là Trương Linh, đã quen với Mao Hâm được một năm, cô ta...”

“A?”

Ân Thịnh vừa nhìn bức hình trong hồ sơ xong, không đợi Tư Đồ Bách kịp giới thiệu sơ lược qua nạn nhân, thì khẽ kêu lên một tiếng.

Tư Đồ Bách liền ngưng nói, nhìn biểu lộ của Ân Thịnh, hỏi: “Cậu quen cô ta à?”

“Không quen” Ân Thịnh nhìn bức ảnh lại thật kỹ, khẳng định bản thân không có nhìn lầm mới ngẩng đầu lên nói: “Nhưng đã từng gặp qua, trong thang máy chung cư vào sáng hôm nay.”

Không sai, nữ nhân sáng nay níu kéo Ân Thịnh muốn cho y quá giang một đoạn chính là cô ta.

Tuy rằng trong hình cô ta không trang điểm đậm và ăn vận lòe loẹt như lúc trong thang máy, nhưng Ân Thịnh tin chắc rằng y không nhận lầm người.

Tư Đồ Bách khẽ nhíu mày: “Cậu nói là Trương Linh sống trong tòa nhà này sao?”

Ân Thịnh gật đầu: “Có lẽ vậy” Dừng một chút, y lại nói: “Tôi nghĩ bản thân tôi biết cô ta làm thế nào mà chết.”

Chính xác mà nói, sáng nay y đã cảnh báo cô ta không nên rời khỏi nhà nửa bước.

Chỉ là thật không ngờ Trương Linh cô ả lại chết nhanh như vậy.

“Cô ta bị oán linh quấn lấy.” Ân Thịnh khép tập hồ sơ đưa trả cho Tư Đồ Bách: “Xem ra vụ án này có chút manh mối, còn về phần hung thủ, hẳn là đang làm những việc thừa thải chẳng?”

“Có phải thừa hay không còn chưa biết.” Tư Đồ Bách lắc đầu: “Cậu thử nghĩ xem, là kẻ nào mà lại đi giết một người ngoài cuộc cơ chứ?”

Hồ Diệp cũng có phần khó hiểu: “Đúng vậy, nếu vì tranh giành quyền thừa kế mà người nhà họ Mao chết thì chúng ta còn có thể lý giải được, nhưng về phần Trương Linh, cô ta lại không hề liên quan đến khối tài sản đó.”

Vương Tiểu Nhị cắn một miếng gà, lơ mơ gật đầu: “Đúng á đúng á!”

“Đúng á cái đầu cậu!” Hồ Diệp liếc mắt khinh thường, giơ tay đánh nhẹ một cái vào gáy tên Vương Tiểu Nhị chỉ lo ăn kia.

Ân Thịnh thuận tay gấp một miếng thịt gà trong chén bỏ vào miệng, lớp da gà giòn tan hòa quyện cùng vị mật ong nhàn nhạt gợi nên một cảm xúc khó tả, ngon đến mức khiến người ta muốn nuốt trọn cả đầu lưỡi, không muốn bỏ sót lại chút hương vị nào.

Ân Thịnh thỏa mãn híp mắt, liếm liếm khoe miệng: “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần tìm được oán linh kia liền có thể giải được đáp án.”

Vừa nói dứt lời, chợt nghe thấy có tiếng mèo kêu vang lên.

Vốn đang ngủ trên lầu, nhưng vì không kìm chế được trước mùi thịt nướng thơm ngào ngạt, mèo Ngân liền cao ngạo bước từng bước xuống nhà dưới.

Đôi mắt màu vàng đảo một lượt khắp phòng, cuối cùng dừng ngay trên người Tư Đồ Bách, nó bước tới, nhẹ nhàng cọ cọ vào chân Tư Đồ.

Ân Thịnh nhướng mày kinh ngạc: “Đây là lần đầu tiên nó chịu tỏ ra thân thiết với một ai đó ngoại trừ tôi.”

Tư Đồ Bách không nói gì chỉ cười cười, đem Ngân bế lên người, dùng tay xoa xoa cái bụng tròn của con mèo Ba Tư trước mặt: “Vóc dáng rất tốt, mập mập lành lợi a.”

Nói xong, còn ác liệt bóp bóp liên hồi lên cái bụng mỡ của nó.

Ngân hoảng loạn vẫy đuôi, tai nhỏ phấp phấp dường như có thể hiểu được lời của Tư Đồ.

Ân Thịnh giới thiệu với mọi người: “Đây là người anh em chung nhà với tôi, Ngân”

Vương Tiểu Nhị nhanh nhẹn đưa tay: “Ngân, xin chào.”

Nhưng tay cậu vừa mới giờ đến nửa đường liền bị Ngân giương móng vuốt đẩy ra.

Trái tim mong manh của Vương Tiểu Nhị lại một lần nữa bị tổn thương.

Hồ Diệp lắc đầu, kéo sự chú ý của mọi người từ con mèo Ba Tư kia trở lại với việc chính: “Ân tiên sinh cậu chuẩn bị khi nào thì tìm cái kia...”

Hai chữ oán linh chính là không thể nói nên lời, chỉ cần nghĩ tới thôi, liền cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Ân Thịnh nhìn đồng hồ, tùy ý nói: “Thật ra bây giờ làm ngay cũng được.”

Vương Tiểu Nhị toàn thân cứng đờ, theo bản năng núp vào sau lưng Hồ Diệp: “Bây giờ... Là bây giờ sao?”

Tư Đồ trừng mắt nhìn cái tên Vương Tiểu Nhị không có tiền đồ kia một cái, sau đó quay đầu nhìn Ân Thịnh: “Không bằng bây giờ chúng ta ăn trước đi rồi hãy bắt tay vào làm việc, cậu thấy sao?”

Ân Thịnh không phản đối, gật đầu: “Cũng được.”

Hồ Diệp, Vương Tiểu Nhị: “...”

Đợi đến khi đồ ăn hết sạch, cả đám người bọn họ cũng xem như là đã no nê.

Ân Thịnh rót hồng trà ra mời, y liếc mắt nhìn đồng hồ, cuối cùng cũng đã điểm nửa đêm.

Lúc này, việc đi tìm yêu ma quỷ quái không hề hao công tốn sức một chút nào, bởi lẽ đây là một thời khắc vô cùng hoàn mỹ.

Y đuổi Ngân lên lầu đi ngủ, sau đó lấy khăn choàng và áo khoác từ trên giá treo, bọc bản thân lại thật kỹ càng.

Bốn người vừa bước ra ngoài hành lang liền cảm thấy một trận gió lạnh thấu xương ập đến.

Vì trong nhà Ân Thịnh điều hòa chỉnh rất cao, vậy nên hiện tại cả đám bọn họ đều cảm thấy như vừa từ Hawaii bước một bước liền sang Nam Cực.

Vương Tiểu Nhị không kìm được hắt hơi một cái, rồi nhanh tay kéo cổ áo lại thật chặt.

Đèn ở hành lang đều là đèn cảm ứng, cả bọn đi ngang, đèn liền tự động bật lên, ánh sáng mờ ảo giữa màn đêm yên tĩnh khiến bầu không khí trở nên thật quái dị, là cái loại không khí mà ngày thường khó mà cảm nhận được, ba người bọn họ chỉ biết bám theo sau lưng Ân Thịnh mà đi.

Tình cảnh hiện tại chính là không thể không khiến người ta liên tưởng tới những thứ kinh dị đáng sợ.

Cả bốn người cuối cùng cũng đến được cửa thang máy, vừa hay nó lại dừng đúng ngay tầng này, đợi mọi người vào trong hết rồi Ân Thịnh mới giơ tay nhấn nút xuống tầng 5.

Lúc y và Trương Linh chạm mặt nhau trong thang máy, cô ta là từ tầng 5 bước vào.

Vương Tiểu Nhị cảm thấy hết sức khẩn trương, cậu vô thức nắm chặt tay áo Hồ Diệp, ánh mắt ngó nghiêng liên hồi trong thang máy.

“Ân tiên sinh...” yết hầu cậu giật giật, có chút khó khăn hỏi: “Anh là muốn đi đâu tìm...cái kia...”

“Trong thang máy”

Ân Thịnh không chút cảm xúc trả lời

Vương Tiểu Nhị thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng, cả cơ thể ngay lập tức bấu dính lên người Hồ Diệp trông chẳng khác gì một con bạch tuộc.

“Thang máy thang máy thang máy!!”

Hồ Diệp cảm thấy lỗ tai của anh bị Vương Tiểu Nhị làm cho ù cả lên liền đưa tay đẩy đầu của cậu ra: “Đừng có nói vào tai tôi như thế!”

Vừa dứt lời, thang máy “đình” một tiếng dừng lại.

Cánh cửa thang máy màu bạc chậm rãi mở ra.

Ở trong mắt Tư Đồ, Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị thì trước mặt họ đơn giản chỉ là dãy hành lang lầu 5 tối đen như mực, nhưng ở trong mắt Ân Thịnh, y chính là nhìn thấy một cảnh tượng ở phía cuối hành lang.

Có “người” không mời mà tới.

Ân Thịnh nhẹ nhàng nhướng mày, đứng yên tại chỗ, lạnh nhạt nhìn nữ nhân phía trước.

Nữ nhân như cũ mặc bộ quần áo mà Ân Thịnh nhìn thấy vào buổi sáng nay, trên tay vẫn là cái túi xách lông thú màu trắng, dưới chân vẫn là giày cao gót đế nhọn.

Mái tóc đánh rối xõa ngang vai quen thuộc, chỉ khác ở chỗ, cái cổ của cô ta bây giờ bị vắn vẹo đến mức quái dị, đầu cúi xuống, mắt cá chân bị gãy gần như sắp đứt lìa khỏi cơ thể phải kéo lê trên sàn nhà, giày cao gót cũng vì thế mà lệch qua một bên.

Mặc dù ba người họ không nhìn thấy được thứ gì, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt Ân Thịnh thì có thể nhận ra được có chuyện gì đó không hay ho lắm đang xảy ra.

Vương Tiểu Nhị run rẩy lấy tay nhấn nút thang máy, rồi đau khổ phát hiện thang máy hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển động.

Ánh đèn thang máy trên đỉnh đầu hắt xuống làm lộ rõ vẻ mặt tái mét sợ hãi của Vương Tiểu Nhị.

Tư Đồ nhìn thoáng qua vai Ân Thịnh, sắc mặt không đổi, hỏi: “Ngoài đó có cái gì?”

Ân Thịnh nhún vai, nhẹ nhàng mở miệng: “Trương Linh”

8. Chương 8

Hai chữ “Trương Linh” từ trong miệng Ân Thịnh vừa phát ra, Hồ Diệp liền nghe sau lưng mình một tiếng “bịch” vang lên.

Quay đầu đã thấy đồng nghiệp Vương Tiểu Nhị nằm ngất xỉu dưới đất với một tư thế vô cùng tao nhã.

Kỳ thật trên trán Hồ Diệp cũng sớm toát mồ hôi lạnh, chẳng qua sức chịu đựng của anh so với Vương Tiểu Nhị cao hơn một chút. Vậy nên mặc dù tim trong lồng ngực sắp rớt ra ngoài, từng sợi dây thần kinh nào đang mãnh liệt co giật nhưng ngoại trừ sắc mặt khó coi một chút ra anh cũng không để lộ biểu hiện gì khác.

So với Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị thì Tư Đồ Bách có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn nheo mắt quan sát phía ngoài thang máy một chút nhưng vẫn như cũ không nhìn thấy gì đặc biệt, đành phải quay sang nhìn Ân Thịnh.

“Cô ta làm gì ở đây?”

Tư Đồ có chút khó chịu vì ở thời điểm này gặp phải một người, mà người đó đáng lẽ không nên xuất hiện. Tuy nhiên, về trước của câu nói rất bình thường, nhưng về sau thì có chút...vì với một Trương Linh như bây giờ thì không thể dùng từ “người” để ám chỉ cô ta được nữa.

“Xem ra chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy được oán linh đã hại chết Trương Linh” Ân Thịnh nói: ” Bởi vì nó vốn dĩ là một kẻ chết thay, không phải oán linh.”

Nói đến ba từ “kẻ chết thay” không cần Ân Thịnh phải giải thích, người bình thường nghe thấy cũng hiểu rõ sự tình, đa phần những tiểu thuyết kinh dị đều có đề cập đến vấn đề này.

Những vong hồn của kẻ chết thay hay còn gọi là địa phước linh* thông thường chỉ xuất hiện ở một số nơi cố định, ví dụ như đường cao tốc thường xảy ra tai nạn, những ngôi nhà có người chết trong đó hay cụ thể hơn là ao hồ, sông suối.

Oán linh vốn là những người chết oan, bởi vì hận thù chất chứa sâu đậm mà không tài nào có thể rời khỏi dương gian. Nhưng địa phước linh thì lại khác, chỉ cần có thể tìm được kẻ khác thế mạng mình thì họ liền có thể siêu thoát, cũng bởi vì họ muốn sớm được rời khỏi cõi trần ai này mà bắt buộc phải ra tay tàn nhẫn.

Nhưng thông thường mà nói, địa phước linh chỉ có thể ở yên trong một phạm vi nhất định, không thể di chuyển quá xa. Tỷ như thủy quỷ** không thể lên bờ hại người, đường cao tốc thường có tai nạn xảy ra nếu không có người đi qua, thì những địa phước linh trên đường sẽ không thể làm hại ai.

Ân Thịnh suy nghĩ một chút, xác định ma nữ lúc sáng kia vốn dĩ không thể ra tay hại người bên ngoài tòa nhà này. Tuy rằng y vẫn không biết ma nữ kia vì nguyên nhân gì mà bám lấy Trương Linh, nhưng nếu đúng thật là do địa phước linh quấy phá cộng với sắc mặt tươi tốt của Trương Linh lúc ấy, thì Ân Thịnh quả quyết rằng cô ta phải đến gần một tháng nữa mới bắt đầu bị ám khí của địa phước linh bủa vây mà gặp những chuyện chẳng lành.

Nhưng cô ả vốn dĩ không phải chết trong tòa nhà này, mà lại còn mất mạng nhanh đến như vậy...Chuyện lần này, rõ ràng có gì đó không bình thường.

“Trương Linh”

Ân Thịnh tính toán muốn cùng người phụ nữ trước mặt nói chuyện một chút, nhưng đáng tiếc y không phải là linh môi (là những người có vía nhẹ, tần số tâm linh tương ứng với các linh hồn) nên không thể hỏi han được bất kỳ một thông tin nào, điểm này có chút khó giải quyết.

Trương Linh đứng đó, cái đầu đang cúi bồng giật giật, cổ phát ra âm thanh răng rắc kinh khủng, ả quỷ dị chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt trắng bệch.

Tròng mắt trống rỗng không con ngươi hướng về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh cau mày nhìn cô ả trong chốc lát, xác định rằng cô không có phản ứng gì, y đành phải bỏ ý định “giao tiếp” lúc này của mình.

“Chỉ sợ lúc này có hỏi cũng không được gì.” Ân Thịnh quay sang giải thích với Tư Đồ Bách: “Tuy cũng có chung một nỗi oan ức như oán linh, nhưng địa phước linh cử động được cũng chỉ là dựa vào một chút bản năng của linh hồn, hiện tại cô ấy hoàn toàn không có bất cứ ý niệm gì trong đầu cả.”

Tư Đồ gật đầu, nhìn về phía khoảng không ngoài kia.

“Trương Linh là bị kẻ chết thay bám lấy, vậy có nghĩa là...”

“Là kẻ đó hay còn gọi là địa phước linh đã sớm siêu thoát rồi.”- Ân Thịnh gật đầu một cái, đưa tay nhấn nút thang máy. Kì quái là lúc này Vương Tiểu Nhị sống chết ăn muốn lún cát nút nhưng thang máy không hề phản ứng gì, ngược lại Ân Thịnh chỉ vừa chạm tay thì nó lại vận hành một cách bình thường. Cửa thang máy đóng lại, chậm rãi đi lên, chỉ một lát sau cả bốn người lại trở về tầng lầu nhà Ân Thịnh.

Ân Thịnh mở cửa nhà, hơi ẩm từ trong lan ra khiến Ân Thịnh không khỏi cảm thấy thoải mái.

Y nhìn Hồ Diệp đem Vương Tiểu Nhị đang bất tỉnh đặt lên ghế sofa, nghĩ một hồi, thản nhiên nói: “Hôm nay các người có thể ngủ tạm lại đây.”

Trong lòng Hồ Diệp liền kêu lên một tiếng “Vạn tuế”. Anh hiện giờ một chút cũng không muốn bước vào trong cái thang máy đó, lại càng không muốn phải về nhà một mình.

Đương nhiên Tư Đồ không có ý kiến, hắn châm một điếu thuốc ở khốe miệng, cười tủm tỉm nhìn Ân Thịnh: “Tôi có thể ngủ chung phòng với cậu không?”

Ân Thịnh liếc hắn một cái: “Tôi chỉ quen ngủ một mình.”

Tư Đồ nhún vai, hắn cũng biết Ân Thịnh sẽ không đồng ý. Ngăn lại từ trên lầu trèo xuống, lắc mông nhảy vào lòng Ân Thịnh.

Ân Thịnh vuốt ve bộ lông mềm của Ngân, vô thức nói: “Đối phương rốt cục là muốn làm cái gì đây?”

Tư Đồ thuận thế ngồi xuống thảm, vặn cổ dả thông kinh mạch: “Bây giờ chỉ có một nghi điểm, là động cơ giết Mao Đại Sinh và Trương Linh của hung thủ. Còn cả việc tin tức bị hắt rò rỉ ra ngoài, là có ý gì?”

Ân Thịnh suy nghĩ một chút, ngồi xuống ghế dựa, nói ra ý kiến của mình: “Cái chết của Mao Đại Sinh là do quỷ sư làm, cái chết của Trương Linh hắt cũng là do một tay quỷ sư dựng lên.”

Tư Đồ bày ra điệu bộ chăm chú lắng nghe. Vương Tiểu Nhị lúc này cũng mơ màng tỉnh lại, Hồ Diệp liền cầm một ly nước đưa cho cậu.

“Địa phước linh không thể nào có khả năng di chuyển xa như vậy để hại người, có thể đem phạm vi dịch chuyển của địa phước linh mở rộng ra như vậy không ai khác ngoài quỷ sư.”

“Nói cách khác, hung thủ trước tiên là giết Mao Đại Sinh, kế tiếp lợi dụng địa phước linh mà ra tay sát hại Trương Linh.” Hồ Diệp gật đầu: “Nhưng vì lý do gì mà phải giết Trương Linh?”

Vương Tiểu Nhị cũng khó hiểu: “Vì có gì mà không phải là Mao Mẫn, Mao Hâm hoặc Mao Dương?”

“Bởi vì hung thủ chính là một trong ba anh em bọn họ” – Tư Đồ đột nhiên lên tiếng.

Vương Tiểu Nhị sững sốt: “Sếp? Anh nói thật sao? Trương Linh thì thôi không nói đi, nhưng Mao Đại Sinh dù gì cũng là cha ruột của họ mà!”

“Có con như vậy cũng như không, vậy nên cho dù là cha ruột thì đã sao chứ?” Hồ Diệp nhún mày, nhìn Tư Đồ: “Sếp, có phải anh đang nghi ngờ Mao Dương không?”

“Không” Tư Đồ gỡ điếu thuốc trên miệng xuống, thở ra một hơi khói thật dài. Bởi vì trong phòng đang bật điều hòa nên cửa sổ đóng kín mít, Ân Thịnh hít phải khói liền bật dậy ho sặc sụa.

Tư Đồ cảm thấy có lỗi chỉ biết cười trừ, đem điếu thuốc dập tắt, quay đầu nhìn Hồ Diệp: “Nếu vì tranh giành tài sản, thì cả ba anh em nhà họ Mao đều đáng nghi như nhau.”

“Có thể là Mao Dương...” Vương Tiểu Nhị sờ cằm, nhỏ giọng nói: “Trương Linh là tình nhân của Mao Hâm, Mao Mẫn thì lại rất hiếu thuận với cha già. Nói gì đi chăng nữa thì chỉ có Mao Dương là đáng ngờ nhất...”

Hồ Diệp hiềm khi đồng ý với suy nghĩ của Vương Tiểu Nhị cũng gật đầu tán thành: “Tôi cũng nghĩ vậy, anh xem Mao Hâm khóc đến chết lên chết xuống...”

“Chuyện đó vẫn không lý giải được gì cả.” Tư Đồ khoát tay: “Mao Hâm và Mao Dương đều là những tay kinh doanh giàu kinh nghiệm, diễn xuất nhỏ như vậy đối với họ thật không hề khó.”

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị bất ngờ, đoạn nghe Tư Đồ nói tiếp: “Nói Mao Mẫn không phải là hung thủ nhưng cô ta đối với hai người anh trai rõ ràng đã tích rất nhiều oán giận, nghe tin Trương Linh chết cô ta tỏ ra không hề đồng cảm cùng tiếc thương, ngược lại còn có chút hả hê. Mà Mao Hâm với Mao Dương thì thôi khỏi bàn tới đi, bọn họ đối với cái chết của cha ruột tức Mao Đại Sinh còn không có phản ứng gì.”

“Cái này...”- Vừa nghe xong, Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị mặt đối mặt không nói nên lời.

“Nếu diễn xuất nhỏ như vậy không làm khó bọn họ.” Ân Thịnh nãy giờ vốn im lặng đột nhiên thản nhiên lên tiếng: “Thì tại sao khi cha qua đời họ lại không diễn một tuồng cho chúng ta xem?”

Tư Đồ sững sờ, gương mặt nhìn y.

“Ngay từ đầu họ đã không biểu lộ chút phản ứng gì khiến chúng ta rất dễ đi lệch hướng hiểu lầm họ. Nhưng nếu như cả hai người đó là hung thủ thì ngại gì mà không giở một chút diễn xuất cho chúng ta xem chứ?”

Vương Tiểu Nhị vỗ tay một cái: “Đúng a! Huống chi bọn họ rất muốn tranh quyền thừa kế, để lộ bộ mặt vô cảm như vậy có lợi sao?”

Tư Đồ ho khan một tiếng, gơ tay: “Đó cũng là vì...Ồ mà vì sao ta?”

“Xem ra chuyện này so với chúng ta nghĩ thì nó còn phức tạp hơn nhiều.” Hồ Diệp nói: “Còn về Mao Mẫn...”

“Cô ta bây giờ cũng là một trong các nghi phạm, đừng nên nói chuyện này cho cô ta để tránh bứt dây động rừng.”- Tư Đồ nhíu mày dặn dò thật kỹ.

Hồ Diệp vừa định gật đầu liền thấy vẻ mặt Vương Tiểu Nhị bốn cợt nhìn anh.

“Cậu nhìn gì?”- Hồ Diệp khó hiểu.

“Chắc chắc” Vương Tiểu Nhị làm bộ lắc đầu một cái: “Thấy người ta khóc tựa lê hoa đới vũ*** nên mềm lòng đúng không? Thầy giáo ở trường cảnh sát đã nói rồi mà! Khi phá án không thể đem tình cảm cá nhân xen vào!”

Lời còn chưa dứt đã bị Hồ Diệp thuận tay đánh một cái vào gáy.

“Mềm lòng em gái nhà cậu.” Hồ Diệp không thèm để ý tới cậu, chỉ nói: “Tôi còn đỡ hơn người nào đó, chưa kịp thấy gì chỉ vừa nghe tên thì liền ngất xỉu.”

Bị chọc trúng chỗ đau, Vương Tiểu Nhị liền từ ghế sofa nhảy dựng lên.

“Anh đích thực là mềm lòng! Cả nhà anh đều mềm lòng! Cái ấy của anh thì mềm nhũn, mềm hơn cả kẹo đường!”

Khóe miệng Hồ Diệp vốn hơi cong lên, vừa nghe Vương Tiểu Nhị nói đến “Cái ấy của anh mềm nhũn!” thì anh liền lộ ra một biểu cảm sâu xa khó đoán.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng hôm sau, Ân Thịnh bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ làm tỉnh giấc.

Phòng ngủ của Ân Thịnh nằm trên lầu, màn cửa giăng kín mít che hết ánh sáng, khiến căn phòng toàn bộ chìm vào bóng tối.

Y trước tiên bị một tiếng soạt kéo màn cửa làm bừng tỉnh, sau đó ánh sáng ngoài cửa cứ thế tràn hết cả vào phòng rọi lên mắt.

Nhú mào, Ân Thịnh theo bản năng đưa tay che mắt lại, thích ứng một chút mới từ từ mở mắt ra.

Nằm trên một cái giường lớn làm từ lụa tơ tằm, trên thân còn đắp một cái chăn lông cừu. Ân Thịnh cứ thế ở yên trên giường hé mắt, thứ đầu tiên y nhìn thấy là một cái đầu trắng trắng tròn tròn, đích thị là một cái đầu mèo.

Ngân ngồi ngay trước ánh nắng ban mai liếm móng vuốt, cái đuôi vẫy nhẹ. Nhận thấy Ân Thịnh đã tỉnh giấc, nó ngẩng đầu, đôi mắt vàng tròn xoe chăm chú nhìn Ân Thịnh.

“Chào buổi sáng” Ân Thịnh vừa mới tỉnh ngủ nên thanh âm có chút khàn, y nhìn Ngân lên tiếng.

“Chào buổi sáng” Một giọng đàn ông êm dịu nhưng không kém phần nam tính đáp lời y.

Ân Thịnh hoảng hồn, lập tức hướng về phía có giọng nói vừa mới phát ra.

Liên thấy đứng trước cửa sổ là Tư Đồ Bách đang ngậm một miếng thuốc, chỉ khoác áo ngủ mỏng, nơi cổ áo mở rộng, hắn cứ thế nhìn y cười híp cả hai mắt.

*Địa phước linh: Con người hay những vật thể khác, sau khi chết vong hồn liền rơi vào một vùng đất có giới hạn. Mà vong hồn của họ bị khóa chặt trong vùng đất đó, loại vong hồn này có nhiều oán niệm không thể thay đổi vậy nên trở thành một ác hồn thường xuất hiện trong manga Nhật Bản. Có thể lý giải một cách đơn giản hơn, rằng lúc còn sống con người thường có nhiều nỗi oan khuất, trong tâm vẫn chưa thể buông xuống, còn oán mà chưa được báo thì sau khi chết không thể siêu thoát, phải ở lại dương gian để kiếm kẻ khác thế chỗ mình. (Khác với oán linh nha, oán linh thì còn có ý thức, còn có thể tự chủ được, biết bản thân đang làm gì và quan trọng là phải trả thù kẻ hại chết mình. Còn địa phước linh thì cái méo gì cũng không còn biết không còn nhớ nữa rồi, chỉ dựa vào chút bản năng tồn tại trong người để tìm một kẻ chết thay dù cho đó không phải là hung thủ giết mình, mục đích là vì muốn được siêu thoát.)

**Thủy quỷ: Hay còn gọi là “khỉ nước”, là những người chết đuối do tự tử hoặc do tai nạn. Vong hồn họ sẽ biến thành thủy quỷ, lang thang mãi ở dòng nước nơi họ trút hơi thở cuối cùng. Sau đó kiên nhẫn chờ đợi phía dưới dòng nước, chờ có người đi ngang liền dụ dỗ hoặc cưỡng bức nhấn chìm người đó xuống nước cho tới chết, nhằm để kẻ xấu số đó thế mạng cho họ. Hàng trăm ngàn năm trôi qua, thủy quỷ vẫn dùng phương thức này để có thể đầu thai chuyển kiếp. (Mình nghĩ nó là ma da của Việt Nam và Kappa của Nhật Bản.)

***lê hoa đại vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn là miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ân Thịnh cau mày: “Anh làm gì ở đây?”

Tư Đồ Bách mỉm cười, lấy từ móc treo trên tường xuống một cái áo choàng ngủ đưa cho nam nhân trên giường: “Đến mới cậu cùng dùng bữa sáng.”

Ân Thịnh xốc chăn đứng dậy, áo ngủ màu trắng khiến thân hình y gầy thêm một chút.

“Tôi không thích người khác bước vào phòng ngủ của mình.”

Y nói có ý nhắc nhở rồi thuận tay cầm áo choàng mặc vào, tay vuốt sơ mái tóc rối, vòng qua Tư Đồ đi xuống lầu.

Tư Đồ không thèm bận tâm lời nói vừa rồi, cũng đi theo sau y. Ngân thấy vậy liền thuận thể nhảy vào lòng ngực Tư Đồ, hắn cũng không phản đối ôm nó xuống cầu thang.

Một bàn trà nhỏ được đặt ngay ngắn trong phòng khách, là Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị chuẩn bị, hai người họ cố tình bày một bữa ăn sáng tinh xảo một chút cũng vì muốn Ân Thịnh có thể hạ hỏa sau khi bị ép rời khỏi giường.

Y vào phòng tắm nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, sau đó cùng mọi người ngồi xuống ăn điểm tâm.

Đã rất lâu không cùng người khác dùng bữa, ý nghĩ đó vừa thoáng vụt qua chợt khiến Ân Thịnh có chút kinh ngạc.

Đã rất lâu?

Không đúng...Y chưa từng cùng người khác dùng bữa bao giờ. Nhưng tại sao khi bốn người bọn họ cùng ngồi một bàn ăn chung lại khiến y cảm thấy bản thân dường như đã từng làm điều này?

Ngân chạm nhẹ đuôi lên mu bàn tay y, Ân Thịnh liền định thần trở lại, y bỏ vào miệng một miếng trứng chần rồi thuận tay nhét cho Ngân một miếng bánh bông lan nhỏ.

“Ngày hôm qua thực sự đã làm phiền cậu rồi.” – Hồ Diệp hớp vài muỗng cháo, nhìn Ân Thịnh cười ngượng.

Vương Tiểu Nhị thật ra từ đầu tới cuối đều rất tự nhiên, thậm chí sáng sớm nay còn dùng vòi sen trong phòng tắm để mà tắm rửa sạch sẽ.

Ân Thịnh cảm thấy bản thân đáng ra nên cảm thấy tức giận mới phải, bởi những người này đây thật không biết phân biệt cao thấp, nhưng kỳ quái làm sao, y rốt cục vẫn không thể tức giận nổi lấy một giây.

Nhìn thấy Vương Tiểu Nhị đang trưng ra bộ mặt cười hề hề ngốc nghếch, y liền quy tội cho Vương Tiểu Nhị rằng bởi do cậu thoát nhìn trông rất giống một loài chó, mà bản thân y lại thích thú vật, vậy nên mới không muốn tính toán so đo với cậu.

“Hôm nay các người định sẽ làm gì?”- Uống xong ly sữa, Ân Thịnh nhìn Tư Đồ dọn dẹp bàn ăn một cách nhanh nhẹn, tay áo hần xấn đến tận khuỷu tay để lộ ra làn da rám nắng sần chắc.

“Không biết nữa.” Hồ Diệp thành thật lắc đầu: “Manh mới có thể dùng đều bị đứt đoạn.”

Vụ án của Mao Đại Sinh tạm không bàn tới vì vốn Mao Mẫn đã hủy án, bọn họ cũng không có chứng cứ thành lập vụ án. Hiện giờ, vụ án của Trương Linh bên ngoài nhìn vào cũng chỉ là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, có thể nói bây giờ bọn họ không còn lý do gì để có thể can thiệp vào đời tư nhà họ Mao.

Vương Tiểu Nhị nằm sấp xuống bàn, một đêm ngon giấc cộng với tắm vòi sen vào sáng nay cũng giúp cậu lấy lại tinh thần không ít.

Gương mặt trẻ tuổi đã không còn xanh xao, mái tóc gọn gàng trông có chút nghịch ngợm cứng đầu nhưng nếu sờ vào sẽ thấy thực chất từng sợi tóc đều vô cùng mềm mại. Cũng giống như tính cách của Vương Tiểu Nhị, tuy đôi lúc có hơi xúc động lỗ mãng nhưng lại là một cậu nhóc rất hiểu chuyện cũng không kém phần tốt bụng.

“Không bằng chúng ta tương kế tựu kế.”

Vương tiểu Nhị đưa tay trêu chọc Ngân, vừa châm chọc nói:“Chuyện lần này hung thủ chắc chắn không muốn cảnh sát nhúng tay vào, không bằng chúng ta để chuyện này lắng xuống, có lẽ hung thủ sẽ vì vậy mà nói lỏng cảnh giác.”

“Tôi không nghĩ rằng một quý sư sẽ phải lo sợ đến đám cảnh sát tầm thường chúng ta.” Tư Đồ vừa rửa xong chén bát từ bếp bước ra, lấy khăn giấy lau nước trên tay, rồi ngồi xếp bằng xuống: “Dù vụ án có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng chúng ta không có lấy một chứng cứ, hung thủ căn bản là không cần phải bận tâm.”

Hồ Diệp bắt lặc: “Vậy bây giờ phải làm sao đây?”. Không lẽ cứ vậy mà buông tay, mặc cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, đó quả thật đã đánh động không ít tới lòng tự trọng của cảnh sát bọn họ.

“Gậy ông đập lưng ông.” Tư Đồ nhướn mày: “Dùng cách mà Ân Thịnh đã nói lúc trước, khiến cả đám nhà họ Mao tưởng là bị ma quỷ quấy rầy.”

Vương Tiểu Nhị vẫn không biết “Cách đã nói lúc trước.” là gì. Đó là cách mà khi Tư Đồ, Hồ Diệp, Ân Thịnh cùng Mao Mẫn bàn bạc trong quán cà phê đã từng nhắc qua.

Ân Thịnh suy nghĩ một chút, cũng nhận ra đây là phương pháp duy nhất để có thể tìm ra sơ hở của vụ án, liền gật đầu đồng ý.

“Vậy xuống tay với ai trước tiên đây?”

Ngón tay Tư Đồ gõ nhẹ lên bàn, nhẹ nhàng mỉm cười: “Bắt đầu từ Mao Hâm đi.”

Bàn bạc xong xuôi, bốn người bọn họ liền khởi hành đến cảnh cục. Trên đường đi Hồ Diệp có gọi điện cho Mao Hâm, nói cho hắn biết khám nghiệm pháp y đã hoàn thành, xác của Trương Linh đã được chuyển đến nhà tang lễ, yêu cầu hắn ta tới đó gặp mặt bởi cảnh sát còn một vài vấn đề cần trao đổi thêm.

Mao Hâm vừa đồng ý, Tư Đồ liền theo kính chiếu hậu nhún thoảng qua Ân Thịnh đang ngồi ở ghế sau.

“Cậu muốn làm gì?”

“Nhà tang lễ là một địa điểm tốt.” Ân Thịnh chậm rãi nói: “Năng lượng dùng được tương đối phong phú, quang cảnh cũng rất dễ khiến đối phương lo sợ.”

Vương Tiểu Nhị một chút cũng không muốn hỏi cho rõ “Năng lượng dùng được” là gì. Cậu nhìn đồng hồ trên tay, muốn tìm lý do xuống xe, bởi bây giờ căn bản là cậu ta không muốn bị ngắt xủ thêm một lần nào nữa đâu.

Như biết được cặn kẽ tâm tư Vương Tiểu Nhị, Hồ Diệp chờ cho xe chạy gần đến cảnh cục đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Nhị, cậu vào cảnh cục bàn lại với Tiểu Lý, nếu Mao Mẫn hoặc bất cứ người nào nhà họ Mao đến thì hai người các cậu thay chúng tôi giải quyết.”

“Rõ!”

Tinh thần Vương Tiểu Nhị lập tức phấn chấn, khi Tư Đồ dừng xe ở ven đường, cậu một bước liền xông ra ngoài, hướng cảnh cục mà đi cũng không quay đầu lại.

Tư Đồ lắc đầu thở dài, rồi lại nổ máy xe tiếp tục tiến về nhà tang lễ.

Nửa tiếng sau, ba người họ cùng Mao Hâm gặp mặt. Nghe nói Trương Linh không có người thân nào khác, Mao Hâm xem như là người thân duy nhất của cô, vì thế bia mộ cùng hũ tro cốt của cô đều do một tay hắn ta lo liệu.

Ba người bọn Ân Thịnh đứng ngoài đại sảnh chờ còn Mao Hâm cùng nhân viên nhà xác tiến vào nơi hỏa táng, chờ cho đến khi bóng hắn ta khuất hẳn Ân Thịnh mới quay sang nói với hai người bên cạnh: “Tôi đi đây.”

Tư Đồ gật đầu, thật tự nhiên đưa tay chỉnh lại ngay ngắn khăn choàng trên cổ Ân Thịnh: “Có chừng mực một chút, đừng dọa chết người.”

Ân Thịnh cau mày nhìn hắn một cái, rồi cũng xoay người đi vào nơi hỏa táng.

Ở phía cuối dãy hành lang là một căn phòng rất lớn, có thể còn to hơn mấy cái đại sảnh cộng lại.

Nhân viên nhà xác đã đi vào trong hỏa táng Trương Linh, chỉ còn Mao Hâm đang ngồi chờ ngoài cửa, hắn ta ngồi dựa vào dãy ghế đặt sát tường, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Thân hình phốp pháp đã thế còn mặc thêm áo khoác dày bên ngoài, thoát nhìn trông càng thêm tròn trĩnh.

Ân Thịnh đứng cách đó không xa, nơi này vốn không có cửa sổ, không một tia sáng nào có thể lọt vào, không khí trông rất ẩm đậm. Chợt y nghe thấy từ sau cánh cửa lớn truyền đến những thanh âm rầm rầm cực đỉnh tai nhức óc.

Đèn điện trên hành lang chợt nhấp nháy rồi vụt tắt. Ân Thịnh đứng trong bóng tối, nhìn nhìn xung quanh, y đưa tay thọt vào túi áo lấy ra một mảnh gỗ be bé rồi từ túi vải treo ở thắt lưng lấy ra một lư hương nhỏ.

Lư hương nhỏ kia được chạm khắc rất tinh xảo bằng kỹ thuật điêu khắc rồng*, lớp bên ngoài như được dát vàng, bề ngoài hình bầu dục thoát nhìn rất giống một quả bí ngô.

Ân Thịnh thuận thực đặt miếng gỗ nhỏ trên tay vào lư hương, chưa tới nửa phút, một mùi thơm kỳ lạ từ lư hương chậm chậm tỏa ra.

Ân Thịnh tựa vào vách tường, đem lư hương nhỏ treo trước thắt lưng, ngẩng đầu lên liền thấy hành lang vốn dĩ trống trải không một bóng người, bây giờ đã bắt đầu xuất hiện những bóng hình mờ nhạt.

Những cái bóng này không thấy rõ được diện mạo, chỉ có thể thấy một màu trắng mờ mờ lung phảng phất tách biệt với mọi thứ xung quanh. Ân Thịnh vùng tay lên, từ trong tay áo bay ra một tấm bùa chú màu vàng, y đem bùa chú đó vò vò trong lòng bàn tay, sau đó dùng bàn tay có bùa chú chỉ vào một cái bóng trắng.

Bóng trắng bị chỉ điểm đột nhiên đứng yên, những cái bóng khác xung quanh nó biết điều tản ra.

Ân Thịnh đứng trong bóng tối, nhẹ nhàng nói: “Đi dọa người đó một chút...”. Nói xong, ngón tay liền chỉ về phía nam nhân đang ngồi một mình ở đằng kia.

Dừng một chút, y lại nói thêm: “Đừng dọa chết.”

Bóng trắng kia lắc lư thân mình, liền nghe lời tiến về phía Mao Hâm.

Ân Thịnh vẫn như cũ đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt y dõi theo bóng trắng đang ngày một tiến đến cạnh Mao Hâm, nó dần dần hiện ra rõ rệt giữa không trung.

Cái bóng trắng đó trông giống như bị ai đó sơn lên đầu vậy, nó từ từ chuyển màu từ đầu tới chân, từ trắng sang đỏ dần, một màu đỏ quỷ dị như máu.

Mao Hâm cảm thấy dường như có ai đó thổi hơi vào tai mình, nổi da gà đứng dậy, hắn ta hoảng hốt quay đầu

“A!!!”

Hắn tê tâm liệt phế kêu lên thảm thiết, nhưng đều bị thanh âm râm râm phía sau cửa át đi mất.

“Cô cô cô cô!” Mao Hâm căn bản là không dám nhìn nữa, trực tiếp ngã quỵ xuống đất, dùng hết sức bình sinh ôm đầu: “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

Thân thể tròn vo của kia đã dán chặt vào cửa, không còn đường để đi mới tuyệt vọng nói: “A Linh? Là A Linh sao? Anh anh anh anh anh thực xin lỗi em! Anh xin lỗi em! Em đừng giết anh cầu xin em đừng giết anh! Anh cũng không muốn như vậy đâu! Anh không hề muốn mọi chuyện phải đến nông nỗi này!!”

Chân mày Ân Thịnh nhướng lên, lẳng lặng nghe nam nhân kia kêu la: “Anh biết em chết rất oan uổng, anh...Người em nên tìm không phải là anh, em nên tìm Mao Mẫn! Là nha đầu đó, em nên tìm là nha đầu đó!”

Ân Thịnh chớp mắt, nói vừa đủ nghe: “Là ai?”

Hồn ma kia nhận được tín hiệu, nãy giờ nó không buồn lên tiếng, nhưng khi vừa nghe thấy mệnh lệnh của Ân Thịnh liền nhả lại: “Là ai...”

Thanh âm khàn khàn như tiếng vỗ cây nứt ra, Mao Hâm nhắm chặt mắt, mãnh liệt lắc đầu.

“Anh không biết! Em em em em em đi mà tìm Mao Mẫn ấy!”

Ân Thịnh nhíu mày, muốn hỏi lại lần nữa, đột nhiên cảm thấy có một làn gió hung ác truyền tới trên đỉnh đầu.

Ân Thịnh không hề chần chừ liền nhảy qua một bên, một mũi tên kim loại bóng loáng sắc nhọn vừa vọt cắm phập vào nơi y vừa dừng lúc này.

Cùng lúc đó, vài tia sáng giữa không trung phóng tới đâm xuyên hồn ma kia, ngay tức khắc nó liền bị tiêu tán. Ân Thịnh cảm thấy lòng bàn tay nóng như lửa đốt, y vội vàng buông tay, bùa chú màu vàng trong tay rơi xuống đất cháy thành tro bụi.

Ân Thịnh nhắm mắt, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một linh hồn vạm vỡ lơ lửng giữa không trung, diện mạo và hình dạng của nó hiện ra rất sắc nét, thậm chí có thể thấy rõ khuôn mặt hung dữ bặm trợn, sau lưng nó vắt một cung tên lớn.

Nhưng cái chính là vẫn không thấy kẻ điều khiển nó.

“Người rốt cuộc là quỷ sư phương nào?” Ân Thịnh trầm giọng hỏi.

Vào đúng thời điểm này lại tới quấy nhiễu y, không cần phải hỏi cũng biết kẻ điều khiển nó đích thị là hung thủ.

Mao Hâm ở đằng kia đã sớm hôn mê bất tỉnh, trên hành lang chỉ còn mỗi Ân Thịnh giương mắt nhìn chăm chăm hồn ma to lớn trước mặt.

Đối phương không trả lời, chỉ giương cung tên lên, lắp một mũi tên vàng chói vào dây cung rồi giương lên nhắm thẳng về phía Ân Thịnh.

Nhưng Ân Thịnh vẫn không hề né tránh, trong ống tay áo lại bay ra vài đạo bùa chú khác nữa, khước miệng y cong lên, nói: " Người nghĩ rằng chỉ với một chút bản lĩnh nhỏ nhoi như vậy thì có thể làm thương tổn đến ta hay sao?"

Như có thể nghe hiểu được lời y nói, động tác của hồn ma kia liền có chút chần chừ, đồng thời nó cũng nhận được mệnh lệnh từ chủ nhân nên liền chậm rãi buông cung rồi dần biến mất giữa không trung.

*Điều khắc rồng: là một hình thức điêu khắc đặc biệt mà vật điêu khắc được phân thành nhiều lớp chồng lên nhau, từng lớp từng lớp điêu khắc thật tinh xảo lổm vào trong. (Cái này mình cũng không biết dịch sao cho chính xác, mấy bạn cứ coi hình để hiểu rõ hơn.)

Hình này là một mảnh ngà voi được điêu khắc theo hình thức rồng.

10. Chương 10

Ân Thịnh mặt mày nhăn nhó bước ra khỏi hành lang.

Tư Đồ cùng Hồ Diệp lập tức tiến đến hỏi tình hình, Hồ Diệp vừa định mở miệng liền bị Tư Đồ giành trước một bước, hần đột nhiên chụp lấy cánh tay phải của Ân Thịnh.

“Sao lại thành ra thế này?!”

Tư Đồ lật lòng bàn tay của Ân Thịnh lên, lòng bàn tay vốn dĩ mịn màng mềm mại bây giờ lại hằn rõ một vết cháy đen khiến người nhìn không khỏi kinh hãi.

Hồ Diệp cũng hơi giật mình: “Làm sao mà bị thương? Có chuyện gì xảy ra?”

Ân Thịnh muốn rút tay về nhưng bất đắc dĩ lại bị Tư Đồ nắm chặt, đôi mắt của hắn phùng phùng lửa giận chăm chăm nhìn y.

“Hung thủ xuất hiện.”

Ân Thịnh trả lời: “Lúc tôi hỏi chuyện Mao Hâm thì bị tên đó ngăn cản.”

Tư Đồ không dám tin đó là sự thật, gân xanh trên huyệt thái dương giật giật. Hắn và Ân Thịnh chỉ cách nhau khoảng cách một dãy hành lang, vậy mà hắn hoàn toàn không biết Ân Thịnh bị tập kích bên trong.

“Tai sao lại không kêu cứu!” Trong lòng Tư Đồ như có lửa đốt, nhưng phần nhiều là vì tự trách bản thân: “Ai cho cậu tự tiện va chạm với hắn ta! Thấy kẻ đáng nghi thì phải lập tức chạy nhanh chứ!”

Ân Thịnh sững sốt, bất chấp cổ tay đang bị Tư Đồ nắm đến phát đau, nhướn mày lên, trong mắt y lộ ra một tia băng lãnh.

“Chạy? Dựa vào cái gì mà muốn tôi phải chạy trốn! Đội trưởng Tư Đồ đây nếu gặp phải kẻ địch chẳng lẽ cũng sẽ cong đuôi chạy trốn sao?”

Tư Đồ hít sâu một hơi, cắn răng khế quát: “Cậu và tôi sao lại giống nhau được cơ chứ!”

“Như thế nào mà không giống!” Lửa giận của Ân Thịnh cũng bị khơi dậy, liền cùng người trước mặt tranh cãi: “Đây là chiến trận của tôi! Đối phương cũng đã xuất hiện rồi, tôi làm sao có thể xoay người rời đi!”

Nam nhân đáng giận này đem lòng tự trọng của một quý sư quăng đi đâu mất rồi?!

Tư Đồ nhìn vào gương mặt tức giận kia, hắn tức đến nổi chỉ muốn phát vào móng y mấy cái cho hả dạ, nhưng suy cho cùng hắn vẫn không thể làm vậy được. Ngay khi hắn định lên tiếng, Hồ Diệp liền ngăn lại.

“Sếp!” Hồ Diệp bất đắc dĩ nói: “Giờ không phải là lúc để cãi nhau.”

Tư đồ ngăn người, rồi cũng lập tức lấy lại tinh thần, nhưng tia tức giận trong mắt vẫn còn chưa nguôi, hắn

nắm tay Ân Thịnh kéo ra ngoài: “Trước tiên phải đến bệnh viện.”

Nhìn lòng bàn tay của y, vết bỏng cũng không mấy lạc quan, da thịt đều rách bươm, phần da xung quanh vết cháy đều ửng đỏ cả lên, chắc là bị một vật gì đó có nhiệt độ cao dính vào lòng bàn tay mà gây ra.

Ân Thịnh vừa mới bị kéo ra ngoài được mấy bước, bên trong hành lang, Mao Hâm đã tỉnh dậy lão đảo vịn tường bước ra.

Sắc mặt của hắn trắng bệch, thậm chí còn có chút xanh xao. Xem bộ dạng chắc là đã bị dọa hơi quá, đến mức không đi nổi đành phải tì vào tường, cơ thể béo tròn trông thật cồng kềnh.

“Đội trưởng Tư Đồ! Đội phó Hồ!” Vừa nhìn thấy trong đại sảnh có người, Mao Hâm liền ra sức vẫy tay: “Cứu mạng! Cứu mạng với!”.

Tư Đồ căn bản là không thèm để ý đến, nếu không phải là vì kẻ này, Ân Thịnh cũng sẽ không bị thương. Lúc này trong lòng hắn đang sôi sục lửa giận đang không biết xả vào đâu, vừa hay lúc này lại cho hắn nhìn thấy cái tên béo kia.

Hồ Diệp hiểu rất rõ tâm trạng lúc này của Tư Đồ, anh biết lúc này không nên chọc Tư Đồ hắn giận thêm nữa, liền nhanh chân vượt lên Tư Đồ, hướng Mao Hâm đi tới.

“Mao tiên sinh bị làm sao thế này?”

Anh đỡ lấy nam nhân béo tốt trước mặt dìu đến khu nghỉ ngơi trong đại sảnh ngồi xuống.

Cả người Mao Hâm vẫn còn run rẩy, từ bả vai đến lưng áo đều ướt đẫm mồ hôi, đôi tay lạnh như băng của hắn ta cứ nắm chặt lấy Hồ Diệp như thể vừa chộp được một cái phao cứu sinh.

“Có có có có có ma...”

Hắn cúi đầu lắp bắp nói.

Hồ Diệp trong lòng thở dài, tâm nói chuyện này rốt cục lại thành ra thế nào đây, muốn hù dọa một chút cốt để người ta tự khai, ngược lại còn bị dọa đến nỗi này còn khiến cả Ân Thịnh bị thương.

“Đội phó Hồ!”

Mao Hâm thấy Hồ Diệp im lặng, nghĩ anh ta không tin lời mình nói nên liền vội vàng giải thích: “Tôi nói thật! Vừa rồi thật sự có...”

Nói tới đây hẳn bỗng sợ hãi nhìn xung quanh một chút, tựa hồ như sợ bị ai theo dõi.

“Tôi, tôi sẽ nói cho các người nghe một bí mật.”- Dáng vẻ của Mao Hâm lúc này trông rất kiên quyết muốn nói ra sự thật bằng bất cứ giá nào, có lẽ cũng là do lúc này bị dọa mà nên, hành động này trông như muốn liều mạng đến cùng vậy.

“Tôi biết tất cả chân tướng mọi chuyện, bao gồm cả nguyên nhân cái chết của cha tôi!”

Phía bên kia đại sảnh, hai nam nhân đang giằng co nghe thấy liền ngừng lại, Tư Đồ cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, Ân Thịnh giựt tay về, xoay người đi về phía Mao Hâm.

Tư Đồ đành bắt lực theo sau.

“Chuyện này suy cho cùng mà nói thì cũng là do cha tôi tự tạo nên.” Mao Hâm quệt mồ hôi lạnh trên trán, dứt quãng nói: “Ông trọng nam khinh nữ, từ nhỏ đến lớn vẫn không xem nhà đầu Mao Mẫn kia là con của mình. Ở nhà, Mao Mẫn so ra còn không bằng một người giúp việc, ông ta sai bảo như thế nào là phải làm y như thế đó, không được cãi lời, không được phản kháng.”

Nhắc đến chuyện cũ, tâm tình Mao Hâm có phần bình phục lại đôi chút, y không còn run rẩy nữa, đôi mắt nhỏ tròn ngược lên.

“Mao Mẫn thật ra đối với cha không hề hiếu thuận như bề ngoài, nó là con ngoài giá thú (con rơi, con rớt) của cha, ở nhà muốn sống yên ổn thì phải xem sắc mặt mẹ tôi, hoàn toàn không có...chút địa vị nào. Mẹ nó khi sinh nó thì qua đời, vậy nên cha của tôi chẳng bao giờ liếc mắt nhìn nó dù chỉ một giây, nếu bất kỳ ai rơi vào hoàn cảnh của nó thì cũng sẽ cảm hận ông ta thôi.”

“Trước đây Mao Mẫn không hề dám chống cự, thường xuyên bị cha đem ra làm nơi trút giận. Trong ba anh em chúng tôi người bị đánh nhiều nhất chỉ có một, mẹ tôi còn không cho nó ăn cơm, xem nó chỉ ngang ngửa một con chó.”

Ân Thịnh nghe tới đây, bất mãn nhíu mày. Đừng vội nhìn bề ngoài Mao Đại Sinh chỉ một lần liền đánh giá ông là người tốt, thật sự có chút chuyện chỉ mình ông ta biết rõ hơn ai hết, hay đúng hơn có thể nói bên ngoài nhẵn bóng hơn người nhưng thật ra bên trong lại là một bộ mặt khác.

Hiển nhiên Tư Đồ cũng nghĩ như vậy, nhìn ánh mắt của Mao Hâm lại càng khiến hắn thêm bất mãn.

“Các người là anh trai mà một chút hành động gì cũng không có sao?”

Mao Hâm bị hỏi trúng tim đen, xấu hổ liếm liếm môi: “Còn nhỏ thì biết làm cái gì...Cha tôi bảo như thế nào, thì chúng tôi nghe như thế ấy thôi.”

Ân Thịnh ôn hòa cười một tiếng, nhưng Mao Hâm vẫn thấy nụ cười đó thập phần chói tai.

Hắn ta ho khan, chuyển chủ đề: “Chuyện lần này, Mao Mẫn rõ ràng là đã muốn vùng dậy từ lâu rồi, cha tôi nói muốn dọn ra ngoài sống, nó nghe thấy liền chủ động dọn ra cùng, còn nói là muốn chăm sóc ông. Tôi và anh cả đã sớm nghi ngờ nó là đang mượn cớ để tìm cơ hội trả thù.”

“Lúc phát hiện ra xác của cha, nó có gọi điện thoại cho chúng tôi, hỏi chúng tôi định xử lý chuyện này như thế nào, tôi và anh cả liền giấu nhẹm chuyện này không muốn cho người trong công ty biết chuyện...Nếu bị các cổ đông khác biết...hai anh em tôi không có quyền thừa kế thì rất có khả năng công ty sẽ bị các cổ đông lớn chiếm mất.”

“Chỉ có vậy, các người làm sao có thể khẳng định rằng Mao Mẫn là hung thủ?”- Tư Đồ châm thuốc, hít một hơi rồi hỏi.

“Lúc trước nó còn tỏ ra vô cùng thần bí, trốn trong nhà lục lọi đồng sách cổ của tổ tiên chúng tôi để lại, người giúp việc nhà tôi còn nói rất nhiều lần nhìn thấy nó tự giam mình ở trong phòng làm một vài chuyện rất khác thường. Thời điểm người giúp việc quét dọn phòng nó, rõ ràng đang là ban ngày, mà rèm cửa lại kéo kín mít, trong phòng tối hù không có lấy một tia sáng, trên sàn nhà lại vẽ một hình tròn với nhiều ký tự quỷ dị, tường thì chỉ chít những mảnh giấy trông rất kỳ quái.”

Nói đến đây, Mao Hâm tựa hồ có chút không thoải mái: “Nó cứ thần thần bí bí như vậy suốt một tháng trời, chúng tôi còn tưởng nó bị trúng tà, nhưng không bao lâu sau nó bỗng dưng không bị như vậy nữa, thậm chí tâm trạng còn có chút khởi sắc, con người đột nhiên thay đổi hẳn.”

Ân Thịnh trầm ngâm một chút, quay sang nhìn Tư Đồ: “Khi đó có thể cô ta đã gặp được tên quỷ sư kia rồi.”

Hồ Diệp cau mày: “Nói như vậy có nghĩa là cô ta đã sớm vạch sẵn kế hoạch từ trước?”

Mao Hâm không hiểu họ đang nói gì, chỉ mong bọn họ có thể tin lời mình nói, liền gật đầu lia lịa: “Các người tin tôi đi! Vừa rồi tôi thật sự nhìn thấy...Tóm lại các người phải tin tôi! Mao Mẫn chắc chắn có vấn đề, nó chắc chắn là đang có mưu tính gì đó...”

Nói xong, vẻ mặt hân sơ hãi nắm chặt tay Hồ Diệp: “Liệu tôi có bị giết luôn không? Người phụ nữ đó thâm độc từ tận chân tóc, chuyện gì ả cũng dám làm a!”

Hồ Diệp trong lòng cười lạnh, nếu biết trước sẽ có ngày hôm nay thì vì sao lúc trước lại nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn cũng không chịu ra tay giúp em gái của mình dù chỉ một lần?

Hồ Diệp nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại nhìn Ân Thịnh, Ân Thịnh sờ sờ cằm: “Nếu giết Mao Đại Sinh là vì lý do này, vậy thì vì lý do gì mà hại chết luôn cả Trương Linh?”

Sắc mặt Mao Hâm liền tái nhợt, Tư Đồ liếc hắt ta một cái: “Mao Hâm, nếu anh không nói cho chúng tôi nghe toàn bộ sự thật thì chúng tôi cũng không có cách giúp được anh.”

“Tôi nói tôi nói.” Mao Hâm vội vàng gật đầu: “Thật ra...thật ra...Trương Linh là người song tính*!”

Mắt hắt ta nghiêng chặt, nhẹ nhàng nặn ra từng chữ một.

Hồ Diệp sửng sốt, trong phút chốc lộ ra biểu cảm không dám tin đó là sự thật.

“Chẳng lẽ...”

Mao Hâm uể oải gật đầu: “Chính xác là vậy.”

Tư Đồ đứng bên cạnh cũng nhú mào, hắt thiên tính vạn tính cũng không ngờ tới...

Chỉ riêng Ân Thịnh là trừng mắt nghi hoặc: “Việc đó với việc của Mao Mẫn thì có liên quan gì nhau?”

Mọi người: “...”

Tư Đồ gãi nhẹ lỗ mũi, chuyển sang đề tài khác.

“Anh biết điều đó vào lúc nào?”

Mao Hâm nhún vai: “Ngay từ đầu tôi đã biết, nhưng diện mạo của Trương Linh rất đẹp, lại là kiểu tôi ưa thích, cho nên tôi cũng thấy bình thường...có thể chơi đùa một chút.”

Hồ Diệp mặt lạnh nhìn hắt ta: “Lá gan của anh cũng không nhỏ, bộ không sợ ban đêm đi ngủ sẽ bị đâm lên sao?”

“Sẽ không có chuyện đó.” Mao Hâm lắc đầu: “Ngoại trừ Mao Mẫn, không có người nào không nhìn ra được Trương Linh là một kẻ tham tiền. Cô ta chỉ cần hầu hạ tôi một ngày, thì sẽ biết được rằng việc ra tay giết tôi vì Mao Mẫn sẽ không mang lại chút lợi lộc nào cho cô ta bằng việc an phận ở bên cạnh tôi cả.”

Tư Đồ cũng coi như hiểu được phần nào, hắt nhìn lướt qua đồng hồ, nói: “Hôm nay trước hết là như vậy đi. Hồ Diệp cậu đưa Mao Hâm về, tôi và Ân Thịnh đến cảnh cục trước.”

“Vâng”- Hồ Diệp miễn cưỡng gật đầu, nhưng để bảo toàn tính mạng cho Mao Hâm thì theo sát hắt ta vẫn tốt hơn.

Ba người rời khỏi nhà tang lễ, phân công nhau hành động.

Bầu trời lại bắt đầu nổi tuyết.

*Người song tính: hay còn là Bisexual, là người có khả năng cảm thấy hấp dẫn về mặt tình cảm, cảm xúc hay thể chất với cả hai giới/nhiều giới.

11. Chương 11

Hai người Ân Thịnh và Tư Đồ cùng trở về cảnh cục, Vương Tiểu Nhị nhận được điện thoại của Tư đồ liền đứng trước cửa chờ.

“Boss!” Nhìn thấy hai người vừa bước xuống xe, Vương Tiểu Nhị vội vã chạy lại hạ giọng nói: “Làm sao bây giờ?”

“Mao Mẫn và Mao Dương đều đang ở bên trong?”- Tư Đồ cho hai tay vào túi quần, nhìn thoáng qua cửa lớn của cảnh cục, phóng viên của mấy tòa soạn nhỏ đều đang đứng ngoài rình mò.

Vừa rời trong điện thoại Vương Tiểu Nhị có nói cho hắn biết rằng Mao Mẫn cùng Mao Hâm đến cảnh cục rất sớm, họ sẽ chờ Tư Đồ đến giải thích cho rõ vụ lần này.

“Hai anh em bọn họ, kẻ xướng người họa, phối hợp hoàn hảo không chê vào đâu được.” Vương Tiểu Nhị đảo mắt khinh thường, có chút thiếu kiên nhẫn nói: “Mao Dương mới vừa rồi còn hỏi Mao Hâm đi đâu rồi.”

Chân mày Ân Thịnh giật giật: “Mao Hâm không nói cho hắn biết việc y đến nhà tang lễ?”

Vương Tiểu Nhị lắc đầu: “Hình như không có.”

Ân Thịnh quay sang Tư Đồ: “Xem ra quan hệ giữa hai anh em trai cũng có vấn đề.”

Tư Đồ gật đầu, cất bước tiến vào trong, Ân Thịnh đi theo phía sau, vừa đi vừa suy nghĩ. Y nhìn thấy vài phóng viên đứng ở phía cửa, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia ý nghĩ, liền dừng bước giữ tay giữ lấy một nam nhân trẻ tuổi.

“Cậu là phóng viên của tòa soạn nào?”

Nam nhân kia có chút cảnh giác nhìn y, cho rằng Ân Thịnh là cảnh sát, cậu liền né tránh nói: “Tôi cũng không tùy tiện đăng tin, tôi chỉ muốn...”

“Tôi không hỏi cậu cái đó.” Ân Thịnh mặt không biến sắc lại nói: “Cậu là phóng viên tòa soạn nào? Làm sao mà biết được chuyện này?”

Nam nhân trẻ tuổi liếc mắt nhìn sang các phóng viên bên cạnh, có phần do dự nói: “Không phải chính nhà họ Mao tự truyền tin này ra ngoài sao?”

Ân Thịnh nhú mày, Mao Hâm đã có nói qua, Mao Dương và y đều cố gắng giấu nhem chuyện này, như vậy có nghĩa là những tin tức này không thể nào lại do bọn họ cố ý truyền ra.

Phóng viên kia thấy Ân Thịnh như đang có điều suy nghĩ, liền gọi lên lòng hiếu kỳ, cầm micro đưa qua: “Anh là cảnh sát phụ trách vụ án lần này sao? Người vừa nãy đi vào có phải là đội trưởng Tư Đồ hay không? Các người đối với chuyện lần này có ý kiến gì không?”

Ân Thịnh buông tay ra, thản nhiên liếc cậu ta một cái, chỉ đáp một câu không hề liên quan: “Cậu”

Y chỉ tay vào trán nam nhân kia, hời hợt nói: “Sắp có thủy tai (tai nạn liên quan đến nước), tránh xa chỗ nào có nước ra một chút.”

Nói xong, tiêu sái bỏ đi

Chàng trai trẻ đứng ngây ngốc, hồi lâu sau mới lấy tay sờ trán, có chút hồ nghi lầm bầm: “Cảnh sát bây giờ còn có thể xem tướng luôn sao?”

Tạm không quan tâm tới phóng viên kia, Ân Thịnh đi vào cảnh cục, chỉ thấy Tư Đồ đã đi đến phòng làm việc ở cuối hành lang, trong phòng có hai người ngồi đợi ở bàn làm việc, hiển nhiên là Mao Dương và Mao Mẫn.

Mao Mẫn ngẩng đầu liền nhìn thấy Ân Thịnh, vội vàng đứng lên: “Ân tiên sinh...”

Mao Dương cũng nhìn thấy Ân Thịnh, trong mắt hần ánh lên một tia kinh ngạc, liền liếc mắt nhìn Mao Mẫn một cái rồi cũng theo cô đứng lên: “Ra là Ân tiên sinh, đã mấy ngày không gặp.”

Ân Thịnh bắt tay hần lấy lệ, một mình tìm chỗ ngồi xuống, y thắt chặt khăn choàng trên cổ, tận lực co người.

Tư Đồ thấy vậy liền bảo Vương Tiểu Nhị đóng cửa sổ lại, mở máy điều hòa, chỉnh nhiệt độ cao một chút: “Ân Thịnh, cậu qua phòng bên lấy băng cứu thương băng bó tay lại trước đi.”

Ân Thịnh mơ hồ đáp một tiếng, vẫn ngồi im không nhúc nhích. Tư Đồ bất đắc dĩ phát tay ra hiệu Vương Tiểu Nhị sang phòng bên đem gạc và thuốc tới đây giúp hần.

Vương Tiểu Nhị xoay người đi không quên đóng cửa, cửa đóng lại liền vang lên một tiếng, trong phòng tức thì trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng điều hòa kêu ong ong.

Mao Mẫn trộm nhìn Ân Thịnh vài lần, tựa hồ thật vất vả mới đủ dũng khí hỏi: “Ân tiên sinh...anh bị thương sao?”

Mí mắt Ân Thịnh gần như sụp xuống, có chút mệt mỏi lần buồn ngủ, nghe được lời Mao Mẫn cũng chỉ gật đầu cho qua: “Ừ...Cũng chỉ là một vết thương nhỏ.”

Mao Mẫn có chút lo lắng “Ồ” một tiếng, ánh mắt không ngừng quan sát tay của Ân Thịnh.

Mao Dương cũng nghiêng đầu liếc một cái nhưng vì Ân Thịnh khép tay lại nên hai người họ không thể nhìn rõ được vết thương kia.

“Đội trưởng Tư Đồ.” Mao Dương hắng giọng một cái, mở miệng nói: “Về vụ án của Trương Linh ngày hôm qua, tôi muốn biết đã tiến triển đến đâu rồi.”

“Tiến triển.” Tư Đồ quen tay rút một điều thuốc, nhưng lại chợt nhớ ra trong phòng đang mở điều hòa, đành cho tay vào túi lấy ra một cây bút kẹp giữa hai đầu ngón tay: “Tài xế xe tải xác thực là đã cho xe dừng lại đúng cách, anh muốn truy cứu thì chỉ còn cách chạy đến nơi sản xuất ra chiếc xe tải đó thôi.”

Mao Dương đương nhiên không hài lòng, nhú mày nói: “Nói như vậy Trương Linh chết là vô nghĩa sao?”

Tư Đồ nhướn mày trông rất điển trai, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: “Như thế nào là chết vô nghĩa? Cả nước Trung Quốc chúng ta số người tử vong do tai nạn giao thông hàng năm có đến 10 vạn người, chiếm tỉ lệ tổng toàn cầu là 20 %, chẳng lẽ anh có thể nói tất cả những người đó đều là chết vô nghĩa?”

Mao Dương nhất thời cứng họng, sắc mặt hắn có chút lúng túng. Tư Đồ động đây bả vai, khuỷu tay tì lên mặt bàn nhìn hắn: “Mao tiên sinh đây là muốn gán tội cho kẻ nào? Nếu không vì sao lại bảo cô ta chết vô nghĩa?”

Mao Dương rất nhanh liền khôi phục sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt sau cặp mắt kính lẳng lặng nhìn Tư Đồ trong chốc lát, sau đó liền mang chút ý cười.

“Đội trưởng Tư Đồ nghĩ nhiều rồi, tôi thì muốn gán tội cho ai đây? Chỉ là nghĩ đến phải tóm bằng được tên hung thủ, Trương Linh tốt xấu gì cũng là con dâu sắp cưới của nhà họ Mao, nhà họ Mao chúng tôi cũng không thể gọi là đại phú đại quý nhưng cũng không thể để người khác xem thường muốn giết ai thì giết, tôi nghĩ vậy có gì sai sao?”

Mao Mẫn ở bên cạnh lúc này cũng lên tiếng: “Tro cốt của cha còn chưa lạnh, chị Trương liền xảy ra chuyện, chúng tôi khó mà không nghĩ rằng chuyện này là do cùng một người làm.”

“Cái chết của cha và việc đó không liên quan.” Mao Dương liếc Mao Mẫn một cái: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, cha chết là do bệnh mà.”

“Em không tin!” Mao Mẫn không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chăm nhìn Tư Đồ: “Đội trưởng, các anh cũng hiểu chuyện này rất kỳ quái mà! Rõ ràng cả hai vụ án này là cùng một người chủ mưu!”

“Mao Mẫn!”

Mao Dương tựa hồ như phát hỏa đến nơi, gần giọng quát khê: “Bình thường em ở nhà muốn nổi điên như thế nào anh cũng bỏ qua! Cảnh cục là nơi em muốn làm gì thì làm hay sao hả?!”

Nói xong, dừng một chút, giương mắt nhìn Tư Đồ: “Cảnh sát phá án quan trọng là cần phải có chứng cứ, phải vậy không hả đội trưởng!?”

Tư Đồ mặt lạnh trở mắt xem hai anh em nhà nọ kẻ xướng người họa, biểu cảm trên mặt rất tài tình, không chút lung lay.

Hắn khoanh tay trước ngực, nghĩ tới câu vừa rồi Mao Dương mới vừa nói với mình liền nhắm mắt lại trầm ngâm một chút, mới trả lời: “Đương nhiên quan trọng là phải có chứng cứ.”

Cơ mặt Mao Dương hoàn toàn thả lỏng, một lần nữa ở khóe miệng xuất hiện ý cười.

Nhưng Tư Đồ chính là muốn chơi trò mèo vờn chuột, vừa nhìn thấy nam nhân kia có biểu tình đáng ghét như vậy, hắn liền ác liệt bổ sung thêm một câu: “Có điều tôi không rõ những việc khoa học không thể giải thích có thể dùng để làm chứng cứ hay không nữa?”

Nụ cười của Mao Dương đột nhiên cứng đờ.

Mao Mẫn kinh ngạc nói: “Đội trưởng? Các anh tìm được chứng cứ rồi sao?”

“Không thể nói rõ.” Tư Đồ ngẫm nghĩ, rồi lại chậm rãi nói: “Chỉ là tìm được một chút manh mối.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn người nào đó sắp ngã gục tới nơi vì không khí trong phòng này quá ẩm áp.

Ân Thịnh có chút mơ mơ màng màng, không gần không xa mang máng nghe thấy tiếng có người gọi y, mới chậm chậm mở mắt.

“Liên quan tới manh mối.” Tư Đồ tựa tiểu phi tiểu nhìn y: “Ân tiên sinh đây không có gì để nói sao?”

Ân Thịnh hừ lạnh một tiếng, lòng nói: *Dáng vẻ giả bộ quang minh chính đại thì hay lắm, thật chất chính là muốn trước hù dọa lão nhị, sau hù dọa lão đại mà.*

Nhảy nhay huyết thái dương, Ân Thịnh tinh thần vững vàng nhìn về phía Mao Dương cùng Mao Mẫn: “Đêm qua tôi đã gặp Trương Linh.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều như nín thở, Ân Thịnh lẳng lặng xem xét biểu tình của hai người kia.

“Không tin lời của tôi...Các người có thể đi hỏi Mao Hâm, hôm nay anh ta cũng gặp rồi.”

Mao Mẫn đứng ngốc tại chỗ, lên tiếng trước: “Anh ấy...anh ba làm sao có thể thấy tận mắt được cơ chứ?”

Ân Thịnh nhìn cô một cái, mạn bất kinh tâm (không thêm để ý), nói: “Có lẽ là vì muốn trả thù nên mới hiện ra chẳng? Ai mà biết chứ.”

Sắc mặt Mao Mẫn đột nhiên chuyển sang trắng xanh, nhìn bằng mắt thường có thể thấy được bờ vai cô ả đang run lên.

Mao Dương mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh tinh thần nhưng sắc mặt của hắn lúc này cũng không hề dễ nhìn chút nào.

“Trả thù...” Mao Dương liếm liếm đôi môi khô khốc, cười khan nói: “Ân Thịnh tiên sinh thật biết nói đùa, người đã chết...làm sao còn có thể...”

Nói xong, hắn đưa tay đẩy gọng kính mắt: “Đúng rồi, nhất định là do lão nhị quá thương tâm mà nảy sinh ra ảo giác.”

Ân Thịnh nhún vai không nói, quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt của Tư Đồ đang hướng về y.

Cau mày   *anh nhìn cái gì mà nhìn?!*

Tư Đồ nhướn nhướn mày, khoe miệng cong lên   *nhìn cậu chỉ cần nói hai câu liền dọa người khác sợ đến như vậy, thật rất lợi hại.*

Ân Thịnh: “...”

Bầu không khí im lặng lại một lần nữa bao trùm lấy căn phòng, mỗi người một nỗi tâm tư, may mắn thay Vương Tiểu Nhị vừa hay đẩy cửa bước vào, cầm trên tay là mấy chai thuốc và gạc y tế.

“Đội trưởng, tôi chỉ tìm được mấy thứ này, pháp y nói nên đến bệnh viện xem qua một chút, tránh để lại sẹo.”

Tư Đồ gật đầu, đứng dậy cầm thuốc rồi ngồi xuống bên cạnh Ân Thịnh.

“Đưa tay ra đây.” Tư Đồ ra lệnh, tay cầm miếng bông gòn thấm oxy già chuẩn bị khử trùng.

“Tôi không muốn nghe lời của pháp y.”- Ân Thịnh thoáng nhìn Vương Tiểu Nhị, đưa tay ra cho Tư Đồ, y nhìn nam nhân đó thật cẩn thận sát oxy già lên vết thương, như là sợ sẽ khiến y đau hẳn còn dùng miệng thổi nhẹ nhẹ.

Ân Thịnh nhất thời cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy Tư Đồ lúc này. Đối phương hơi cúi đầu, mái tóc ngắn dựng lên như gai nhím, sống mũi cao thẳng tắp, xương quai hàm mạnh mẽ, trông thật cứng cỏi kiên cường nhưng lại có chút trẻ con.

Y nhìn hẳn, cảm thấy bản thân như đang bước đi trong làn sương mù mờ mịt, một cảm giác an toàn đến kỳ lạ cứ cuộn trào sâu tận đáy lòng.

“Có đau không?” Tư Đồ xúc thuốc xong, nhẹ nhàng dùng gạc quấn quanh vết thương của y.

“...Một chút”- Ân Thịnh chớp mắt, thành thật trả lời.

Tư Đồ nhất thời nhú mày, như thể người đau chính là hẳn, hẳn hết sức cẩn thận băng bó vết thương, vật lộn một lúc mới xong vì sợ bản thân mình băng quá lỏng hoặc thắt quá chặt, sau đó mới ngẩng đầu nhìn y: “Lần sau phải cẩn thận một chút, không được tùy tiện xông vào...ít nhất cũng phải gọi người khác vào giúp có được không?”

Giọng điệu có phần mềm mỏng hơn rất nhiều so với lúc còn ở đại sảnh nhà tang lễ, có cảm giác như hẳn đang cố thỏa hiệp.

Ân Thịnh nhìn hẳn trong chốc lát, cũng không hiểu bản thân như thế nào lại không đứng dậy phản kháng mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Vương Tiểu Nhị đứng bên cạnh đã cảm thấy xung quanh hai người họ đang không ngừng toát ra rất nhiều bong bóng tình yêu màu hồng, cậu có chút xấu hổ gãi gãi mặt, quay đầu lại, liền thấy Mao Mẫn cùng Mao Dương cũng đang rất ngạc nhiên nhìn về phía này.

“Khụ khụ!”

Vương Tiểu Nhị nhanh chóng ho khan một tiếng chuyển sự chú ý lên người mình.

Mà lúc này chuông điện thoại trong văn phòng chợt vang lên, Vương Tiểu Nhị liền nhanh chân bước qua nhắc máy, chỉ nghe phía đầu dây bên kia là tiếng thở hổn hển của Hồ Diệp.

“Boss!”

Hồ Diệp không giải thích gì nhiều, chỉ hét thật to: “Yêu cầu tiếp viện! Địa điểm dưới lầu công ty nhà họ Mao! Nhanh lên! Tai nạn sắp chết người rồi!”

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Văn phòng vốn dĩ rất yên tĩnh nên tiếng hét của Hồ Diệp từ trong ống nghe truyền ra ngoài đặc biệt rõ ràng đến mức chói tai.

Thậm chí Ân Thịnh còn mơ hồ nghe được tiếng đối phương đang dồn dập thở dốc.

Tư Đồ lập tức đứng lên, nhanh chóng bước tới bàn làm việc giật lấy ống nghe từ tay Vương Tiểu Nhị: “Hồ Diệp sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sếp!”

Bên kia truyền đến thanh âm Hồ Diệp thở gấp tựa như một con bò bị bệnh suyễn nặng, còn thấp thoáng nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Mao Hâm chẳng khác nào heo bị lên thớt.

“Nói qua điện thoại không rõ ràng a! Tóm lại mau điều tiếp viện tới đây, còn có Ân tiên sinh nữa! Nói Ân tiên sinh mau đến hỗ trợ!”

Ân Thịnh nhú mày, không đợi Tư Đồ kịp lên tiếng, y đã tự động đứng dậy đi nhanh ra ngoài cửa.

“Vương Tiểu Nhị cậu lái xe đi, chúng ta lập tức tới hiện trường.”

Tư Đồ liếc mắt nhìn y một cái, lại cầm ống nghe lên hỏi rõ vị trí lần nữa, rồi đem ống nghe ném cho Vương Tiểu Nhị xong cũng hướng ra ngoài.

“Tôi sẽ lái xe, Tiểu Nhị cậu điều thêm một đội nhỏ theo sát phía sau.”

“Vâng Vâng!” - Vương Tiểu Nhị còn chưa kịp hoàn hồn chỉ biết gật đầu lia lịa đáp lại, còn hai người kia chớp mắt đã khuất dạng sau cửa.

Tư Đồ lên xe, trước tiên ngậm một liều thuốc, liếc mắt nhìn thấy Ân Thịnh đã cài xong dây an toàn, tay hắn liền cầm lấy đèn xe cảnh sát đỏ xanh đặt lên nóc xe, cầm chìa khóa nổ máy, thật lưu manh hít một hơi thuốc: “Nắm chắc tay vịn.”

Ân Thịnh: “?”

Tư Đồ nhấn ga, xoay tay lái, cả chiếc xe từ chỗ đậu xe chợt phóng ra ngoài.

Cả người Ân Thịnh gần như dính lên cả cửa kính, tay hoảng loạn nắm lấy tay vịn trên đầu, chiếc xe liền cấp tốc lao ra khỏi bãi đậu xe.

Suốt đường đi, Tư Đồ không ngừng thông báo cho những người quản lý ở các tuyến giao thông để họ biết đường mà điều chỉnh đèn giao thông chuyển màu xanh cho hắn ở mỗi ngã tư, bản thân hắn chỉ cần ngồi nhấn ga là xong. Chiếc xe cảnh sát phi nước đại cứ kêu “Ula ula” vang vọng tứ phía.

Ân Thịnh mặt không biểu cảm, nhưng thật chất sau lưng cũng toát hết cả mồ hôi lạnh, y thỉnh thoảng liếc nhìn Tư Đồ một cái, ánh mắt đối phương chính là vô cùng có thần lại thập phần sáng ngời, khóe miệng ngậm một điều thuốc, trông hẳn có điểm nào giống với một cảnh sát chứ. Các khớp ngón tay của hắn bầu chặt lấy tay lái, thỉnh thoảng lòng bàn tay hung hăng nhấn xuống kèn xe

“Bin bin!”

“Con mẹ nó mau tránh đường hết cho tôi!” Giọng nói trầm khàn vang lên trong xe khiến màng nhĩ Ân Thịnh mơ hồ có chút đau, y chỉ cảm thấy người này cũng hay thật, không biết làm thế quái nào mà leo lên được vị trí đội trưởng, lại còn là đội điều tra hình sự, chắc không phải là vay nặng lãi để mua chức chứ!

Nhờ vào cơn thịnh nộ đó của Tư Đồ, mà chỉ năm phút sau bọn họ đã đến được nơi của Hồ Diệp-Công ty nhà họ Mao.

Lúc này đây thì chỗ này quả thật là một đồng hồ hỗn độn, chẳng khác nào hiện trường của một vụ khủng bố.

Ân Thịnh cùng Tư Đồ đồng thời bước xuống xe, Tư Đồ giương mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy mảnh vụn thủy tinh ở khắp mọi nơi, là từ cửa sổ trên lầu vỡ tung văng ra, từng mảng từng mảng to rơi xuống đầy đất, thậm chí bay ra đập cả vào đèn đường khiến đèn đường đổ rạp ra đất.

Đã có bảo an đem cọc tiêu giao thông* chắn ở khu vực xung quanh để tránh xe cùng người qua đường không bị thủy tinh ghim trúng. Hồ Diệp lúc này đang ngồi đờ người ra ở bồn hoa cách đó không xa, bên cạnh anh là Mao Hâm, hai mắt hắn ta lúc này thần thờ nhìn về phía trước, miệng thì há hốc, trông như còn chưa kịp hoàn hồn.

Ân Thịnh vòng qua cọc tiêu trên đường, hai người họ cứ thế tiến tới, Tư Đồ ở phía sau, mắt nheo lại nhìn thẳng phía về phía tòa nhà.

Cừ thật...Tư Đồ xuýt xoa,tòa nhà này có tới khoảng 30 tầng. Nhìn sơ qua đã thấy có đại khái khoảng 20 tầng lầu là cửa sổ bị vỡ.

Đây là đang mưa thủy tinh sao?

Tư Đồ nhìn quanh tứ phía, đã có xe cứu thương đậu ở ven đường, một vài người bị thương trên người toàn là máu đang được di chuyển lên xe, cách đó không xa có thêm vài xe cứu thương tiến đến gần. Quần chúng tò mò tập trung đông đảo bên kia đường nhưng tuyệt đối không một ai dám tiến lại gần tòa nhà để quan sát cho thật rõ.

Thậm chí đài truyền hình phóng vấn cũng không dám đứng gần hơn 100 mét.

“Hồ Diệp”- Tư Đồ lấy điều thuốc ra khỏi miệng, đập đầu thuốc lên thùng rác gần đó.

“Sếp...” Hồ Diệp ngẩng đầu, trên trán ướt đẫm mồ hôi: “Tôi thiếu chút nữa đã hi sinh anh dũng vì sự nghiệp, đang rất cần được quan tâm an ủi a.”

Tư Đồ vươn tay vỗ vỗ bờ vai của anh: “Tôi sẽ giúp cậu nói lại với cấp trên, có khi ông ta lại đồng ý trao tặng cho cậu một bằng khen hay gì đó...”

“Anh đùa tôi chắc.”

Hồ Diệp trở mình một cái xem thường: “Sếp lớn mà biết thì thể nào ông cũng nói mấy câu như này...”

Nói tới đây Hồ Diệp liền thay đổi giọng điệu, cố gắng trầm giọng bắt chước điệu bộ của thủ trưởng cảnh cục, nghiêm giọng nói: “Là một cảnh sát phải biết rằng việc bảo toàn sinh mệnh và tài sản của dân là nhiệm vụ của mình! Mà hi sinh vì nhiệm vụ là một sự hi sinh vinh quang!”

Nói xong liền nhún vai, giương mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn Tư Đồ: “Đúng không?”

Tư Đồ dút tay vào túi quần, không phản đối nói: “Cậu biết là tốt rồi.”

Hồ Diệp thở dài, quay đầu nhìn liền thấy Ân Thịnh đang ngồi xổm, tay thì quơ quơ trước mặt Mao Hâm nhưng đối phương vẫn không có phản ứng, ánh mắt thì trống rỗng đến ngây dại.

“Đây là làm sao vậy?” Ân Thịnh nhíu mày, Tư Đồ sau lưng y cười, nói: “Sợ quá nên mới đần ra vậy đó.”

Hồ Diệp đứng lên, phúi phúi quần áo trên người mấy cái, một vài mảnh vụn thủy tinh liền rơi ra: “Tôi vừa mới đưa anh ta đến dưới lầu, đột nhiên cửa sổ lầu một nổ tung khiến mảnh kính vỡ văng tứ tung, tiếp theo đó là lầu hai lầu ba lầu bốn...”

Anh nói tới đây tựa hồ còn bị cảnh tượng gây sốc khi nãy ám ảnh khiến lòng có chút sợ hãi: “Nếu không phải vì tôi để quên điện thoại trong xe phải quay lại lấy cùng Mao Hâm thì đã...”

Nghĩ tới mà bả vai còn run lên sợ hãi: “Đội trưởng! Anh không thấy đâu, cảnh tượng khi đó giống như là thác nước đổ xuống ấy!”

Tư Đồ gật đầu, cúi đầu thấy Ân Thịnh như đang suy nghĩ gì đó: “Có suy nghĩ gì về việc này?”

“Đương nhiên là do người làm.” Ân Thịnh mặt không biểu cảm, đưa tay kéo khăn quàng cổ cao lên một chút, miệng thở ra làn khói trắng: “Xem ra sau khi ra tay với Trương Linh, người tiếp theo kẻ đó muốn lấy mạng là Mao Hâm.”

Nghe thấy tên của mình, Mao Hâm dường như có chút tỉnh táo, mí mắt giật giật, ngẩn người nhìn Ân Thịnh.

Tư Đồ nhíu mày: “Rốt cuộc là vì cái gì? Nếu biết được động cơ cùng mục đích gây án...”

Lời còn chưa dứt, Mao Hâm liền gào lên: “Ân tiên sinh!”

Bàn tay Mao Hâm bỗng nhào tới bắt lấy cổ tay Ân Thịnh lại dùng sức rất mạnh khiến Ân Thịnh khó chịu cau mày, Tư Đồ đột nhiên vươn tay giữ lấy tay của Mao Hâm, ngón trỏ và ngón giữa của hắn hợp lại dùng sức đánh một cái thật mạnh vào khuỷu tay Mao Hâm, cánh tay lập tức tê rần khiến Mao Hâm không tự chủ được phải buông tay ra.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, trên cổ tay Ân Thịnh đã hằn lên một vòng bầm tím, vậy cũng đủ biết rằng mới vừa rồi Mao Hâm rõ ràng đã dồn hết toàn bộ sức lực của mình lên tay.

Sắc mặt của Tư Đồ rất khó coi, Ân Thịnh thì cũng hiểu, rằng Mao Hâm chẳng qua là bị dọa quá mức mà thôi, lúc này mà kích thích hắn ta thì chẳng khác nào khiến hắn trở nên điên loạn, không thể khống chế được bản thân.

“Ân tiên sinh! Đội trưởng Tư Đồ! Cứu mạng a! Bọn họ...Bọn họ muốn giết tôi! Chắc chắn là vậy! Bọn họ muốn...”

“Không được hoảng!” Ân Thịnh trầm giọng nói, thanh âm trong trẻo lại thập phần lạnh lùng, nhưng lại rất có tác dụng, Mao Hâm nghe thấy liền hung hăng hít thở, thần sắc cuối cùng cũng khôi phục lại một chút.

“Ân tiên sinh...” Mao Hâm nuốt nước bọt: “Bọn họ muốn giết tôi diệt khẩu, bọn họ muốn độc chiếm tài sản, bọn họ...”

Bang !

Một tiếng vỡ lớn đột nhiên vang lên khiến đám người vây xem ở đằng xa hoảng sợ la hét chói tai.

Chỉ thấy những ô cửa sổ của các tầng trên cao vốn đang yên lành cũng bắt đầu nổ tung.

Mà lúc này đây, những khung cửa sổ kia như có linh hồn, chúng phóng ra những mảnh kính thủy tinh sắc nhọn phản chiếu ánh sáng của bầu trời mùa đông, bay thẳng về phía Mao Hâm cùng Ân Thịnh.

Ánh mắt Tư Đồ run lên, liền nhào tới ôm Ân Thịnh lăn quay ra đất, Hồ Diệp cũng kéo Mao Hâm ra khỏi.

Cả đám bọn họ trốn sau một chiếc xe cứu thương, cách đó không xa đội chỉ viện của cảnh cục rốt cục đã tới, xe cứu hỏa và đội chống bạo động cũng đã đến nơi.

“Tiểu Nhị!”

Tư Đồ hô to gọi Vương Tiểu Nhị vừa bước xuống xe gần đó: “Bảo đội chống bạo động mỗi người cầm lá chắn gom lại thành hàng rào phòng thủ mau lên!”

“Rõ!”

Vương Tiểu Nhị lớn tiếng trả lời, xoay người chạy đi.

Ân Thịnh vẫn không lên tiếng chỉ neho mắt ngược lên cao như đang tìm gì đó.

Tư Đồ cũng theo y nhìn lên, trong khi Hồ Diệp thì ra sức đẩy Mao Hâm vào xe cứu thương còn dạn không được bước ra ngoài dù chỉ nửa bước.

“Rốt cục là ở chỗ nào?”

Ánh mắt Ân Thịnh tập trung, gương mặt toát ra hàn khí. Y chính là không hề ưa những kẻ ỷ mình có một chút năng lực liền đem người vô tội dồn vào chỗ chết.

Ngạo mạn điên cuồng không xem mạng người ra gì!

Tư Đồ nương theo ánh nhìn của y dừng lại, dưới bầu trời âm u, trên đỉnh của tòa nhà có một bóng người lẳng lặng đứng đó.

“Đó là...”

“Hung thủ!”

Ân Thịnh tập trung vào mục tiêu, một phen giẫy khởi vòng tay của Tư Đồ rồi nhanh chân vòng qua chướng ngại vật trên đường chạy thẳng một mạch vào công ty.

Tư Đồ khê nguyên rửa một tiếng, chỉ thấy phía trên cao từng mảnh thủy tinh sắc nhọn vẫn không ngừng rơi xuống, nhưng Ân Thịnh vẫn không hề hấn gì, Tư Đồ liền theo sát phía sau y, nhìn thấy Ân Thịnh tùy tiện nâng tay lên, xung quanh đầu ngón tay có một vết màu vàng rõ rệt, trên đầu y như có một rào chắn vô hình đem những mảnh thủy tinh văng ra thật xa.

Hai người, một trước một sau vọt vào thang máy của đại sảnh.

Phía trên đỉnh tòa nhà, có một bóng người đứng khoanh tay không chút bận tâm quan sát sự tình bên dưới, mà sau lưng hắn là một bóng ma đang bay lơ lửng, nó đeo một cung tên trên lưng, bên hông còn giắt cả chủy thủ (dao găm).

“Cuối cùng cũng đã gặp lại.” Khóe miệng nam nhân hiểm độc cong lên, hai mắt sắc bén, hắn quay đầu nhìn vào cảnh cửa đằng sau mình như thể đang đợi chờ cái gì đó.

“Lần này em nhất định sẽ trả thù cho anh, anh trai!”Cơn tức giận của nam nhân đáng nguyên rửa trước mắt đây cũng tựa như bầu trời lúc này vậy, mây đen tích tụ ngày càng nhiều, gió ngông cuồng thổi, trông như sắp có một trận mưa tuyết thật lớn, mà cơn thịnh nộ của hắn ta chỉ cần có người kích động sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

*Cọc tiêu giao thông

13. Chương 13

Tư Đồ cùng Ân Thịnh một trước một sau vội vã xông lên đỉnh của tòa nhà, mới vừa đá văng cửa ra Tư Đồ đã kéo Ân Thịnh lại không cho y nhúc nhích.

“Cậu ra phía sau tôi!”

“Làm gì?!”

“Lỡ như phía trước có gì nguy hiểm...”

“Tư Đồ Bách, chuyện quý dị đến mức này anh nghĩ rằng dùng súng đạn là có thể giải quyết được sao?!”

“Ân Thịnh”

Tranh cãi quyết liệt được một hồi, Ân Thịnh bực bội đẩy Tư Đồ qua một bên xông vào, cùng lúc đó, Tư Đồ liền rút khẩu súng ra cầm trên tay, toàn thân đều trong trạng thái cảnh giác cao độ, sẵn sàng nả một viên vào đầu bất kỳ một kẻ nào.

Tay phải Ân Thịnh vung xuống, ba tấm bùa chú liền xuất hiện trong tay, y kẹp giữa mấy ngón tay rồi giơ ngang ngực, ba tấm bùa màu vàng mỏng dính như có linh hồn, dựng lên thẳng tắp.

Bùa chú màu vàng chợt mơ hồ nhấp nháy, Ân Thịnh cũng phát hiện có điều bất ổn, cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Tư Đồ anh lùi về phía sau đi, đối phương...”

“Câm miệng!”

Tư Đồ gầm nhẹ một tiếng, ngữ khí hung bạo trước nay chưa từng có.

Ân Thịnh quen hẳn được mấy ngày cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ nóng nảy này của Tư Đồ, nhất thời ngây ngẩn cả người, có chút không hiểu vì sao hắn lại phản ứng mạnh đến vậy.

“Không lùi về phía sau thì thôi không lùi...”, Ân Thịnh bất mãn tự lẩm bẩm: “Lớn tiếng như vậy bộ tưởng tôi bị điếc hay sao?”

Hai người chậm rãi di chuyển đến giữa sân thượng, gió thổi mây đen dày đặc cuộn cuộn trên đỉnh đầu, trông giống như đám mây đen đó sắp đè xuống đất, có thể nghe rõ được tiếng đám đông ồn ào và còi xe cứu hỏa ở phía dưới.

Tư Đồ xoay người, cùng Ân Thịnh lưng đối lưng để tiện cảnh giác với khung cảnh xung quanh.

“Trốn mất rồi sao?”- Tư Đồ thấp giọng hỏi.

Ân Thịnh còn chưa kịp mở miệng, một tia sáng bóng loáng màu vàng lao tới đỉnh đầu y, tốc độ rất nhanh giống với khi y bị tập kích vào sáng nay.

“Không phải trốn, là mai phục!” Ân Thịnh liền ném ra một trong ba tấm bùa chú trong tay vào không trung, thật khó khăn mới có thể chặn được tia sáng đó, chỉ cách đầu Ân Thịnh chưa đầy năm mét. Ân Thịnh nghe được tiếng vỡ tanh tách vang lên, tia sáng yên vị dưới đất đã hiện nguyên hình

Là một mũi tên dài nhọn hoắc.

“Đây là...”

“Núp mau!”

Tư Đồ đang nheo mắt nhìn nhưng chưa kịp nhìn cho rõ đã bị Ân Thịnh nhanh chóng kéo áo lôi đi, ngay đúng khoảnh khắc đó, lập tức có khoảng mười mấy tia sáng phóng xuống trước mặt, trông thật giống với kỹ xảo hay dùng trong phim điện ảnh, kèm với tiếng xé gió “vụt vụt” tức thì đã cắm phập ngay chỗ họ vừa đứng lúc này.

Mưa tên không ngừng rơi xuống, mũi tên sắc bén cắm sâu vào tận mấy lớp xi măng.

Trán Tư Đồ liền toát mồ hôi lạnh, mũi tên này là được làm từ kim cương sao? Cái này chẳng những có thể đâm lủng một người mà còn có thể xuyên luôn cả đám người tạo thành một chuỗi dài.

Ân Thịnh một tay kéo Tư Đồ, tay kia tiếp tục vung lên, lại thêm một lá bùa kẹp giữa các ngón tay lập tức bay lên không trung.

Tư Đồ theo bản năng ngược nhìn theo lá bùa, chỉ thấy nó linh hoạt bay lên không trung, thậm trọng biến thành một màng ngăn trong suốt bao trùm cả hai người, mà lúc này đây những tia sáng vốn đang lao vùn vụt từ bầu trời đều đột nhiên biến mất.

Nếu quả thật là đang đóng phim thì Tư Đồ cho rằng hiệu ứng đặc biệt này chắc cũng phải tốn tới hàng chục triệu nhân dân tệ mới làm được.

Vốn tưởng rằng những tia sáng kia biến mất vì bị mây đen bao trùm, nhưng tiếng “vụt vụt” vẫn không ngừng vang vọng bên tai ngược lại còn ngày càng tiến đến gần bọn họ. Nhìn kỹ một chút, liền thấy cả bầu trời được lấp đầy bởi cung tên dày đặc tựa như một bức tường phòng thủ thời cổ đại, mưa tên tạo thành một đám mây đen thật to, chừng như có thể đem tất cả những người đứng phía dưới nó ghim thành một con nhím lớn. Nhưng điều quan trọng bây giờ là hai người họ thậm chí đến cả nửa cái bóng của hung thủ vẫn chưa nhìn thấy...

Mưa tên dừng cũng không dừng một giây, tranh nhau lao tới va vào kết giới tạo nên hàng loạt âm thanh chói tai khiến người ta không khỏi rợn người.

Giống như có hàng ngàn bàn tay khổng lồ chường liên tục lên kết giới, Tư Đồ nhìn bùa chú màu vàng trên đỉnh đầu vẫn không mấy may nhúc nhích, hắn liền quay sang nhìn Ân Thịnh.

Ân Thịnh hơi nheo mắt, ngẩng đầu tập trung nhìn vào đám mây đen nơi hàng loạt mũi tên phóng ra, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, gương mặt gầy gò trắng nõn đã không còn nét lười nhác như thường ngày mà thay vào đó là sự mạnh mẽ cùng chất riêng vô cùng đặc biệt của y.

“Tìm thấy rồi.”

Ân Thịnh đột nhiên cúi đầu nói, sau đó thu hồi ánh mắt rồi nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, tuy đang trong thời khắc quan trọng nhưng nhìn y lại có vẻ thực sự rất ung dung và kiêu ngạo.

“Súng đã lên đạn chưa?”- Ân Thịnh hỏi.

“Vớ vẩn!” Tư Đồ xoay người, một tay giữ súng, tay kia đặt vào cò súng: “Nói đi, muốn tôi làm gì?”

Ân Thịnh không trả lời, tiến vài bước tới sát sau lưng Tư Đồ, Tư Đồ có thể cảm nhận được từng hơi thở ấm áp của y đang không ngừng phả vào tai hắn, Ân Thịnh vòng tay ôm lấy thắt lưng Tư Đồ, một mắt tựa vào lưng Tư Đồ một cách vô cùng tin tưởng.

“Chỉ cần đứng ngay vị trí này, không được nhúc nhích.” Ân Thịnh từ từ xòe lòng bàn tay ra, lá bùa thứ ba xuất hiện, nó từ từ bay dạt lên không: “Khi tôi nói nổ súng, anh tức thì phải nổ súng.”

Lời vừa dứt, đạo bùa vốn đang lẳng lặng trôi kia đột nhiên như tên rời cung lao ra khỏi kết giới.

Ánh sáng chói mắt của hàng vạn mũi tên đột nhiên tràn vào, Tư Đồ theo bản năng muốn nhắm mắt lại, lại cảm thấy trước mắt mình thật ấm.

Là Ân Thịnh dùng tay che mắt giúp hắn.

“Nổ súng”

Sâu thẳm trong bóng tối, Tư Đồ chỉ có thể nghe được tiếng tim mình kịch liệt đập thành thạch, phía sau lưng hắn là Ân Thịnh đang nhẹ nhàng hít thở, thấp giọng ra hiệu.

Hắn liền không chút do dự bóp cò.

“Đoàng ”, một tiếng súng vang lên. Dưới lầu lại càng ồn ào huyền não gấp bội nhưng bản thân Tư Đồ giờ đây hoàn toàn không thể nghe thấy được bất cứ âm thanh gì.

Hai mắt bị che kín, cảm xúc lại càng thêm dâng trào.

Bầu trời đột nhiên sáng bừng hẳn lên, đám mây đen trên đầu tan biến, cảm giác bị áp bức đến nghẹt thở cũng không còn. Tư Đồ biết mưa tên đã chấm dứt, lỗ tai cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Bầu không khí yên tĩnh lắng lặng bỗng xuất hiện một tia nguy hiểm, chẳng ở đâu xa mà chính tại ngay trước mặt hai người họ.

“Ân Thịnh”

Một giọng nói bằng lãnh vô tình cất lên, pha lẫn sự căm hận mãi không khuất phục.

“Chỉ dùng ba tờ bùa chú đã có thể phá vỡ thuật vận tiền của tôi...”

Ân Thịnh buông tay, Tư Đồ liền làm quen với ánh sáng xung quanh, trong tầm mắt lọt vào một nam nhân trẻ tuổi.

Cậu ta đứng đối diện với cửa sân thượng. Trên người mặc một chiếc áo khoác mỏng, bên trong là áo tối màu, gương mặt thì trắng bệch, mái tóc ngắn đen như mực, quần jean ôm sát lộ ra đôi chân thon dài một cách tinh tế, dưới chân mang một đôi giày boots.

Lúc này bả vai cậu đã trúng một viên đạn, một tay còn đang nắm chặt vết thương, máu tươi dần thấm ướt cả tay.

“Cậu là người của hệ tộc nào?” Ân Thịnh rời khỏi người Tư Đồ, tiến lên đứng kề vai với hắn, ánh mắt không ngừng đánh giá nam nhân trẻ tuổi trước mặt.

Người kia trông chỉ khoảng đôi mươi, trên mặt còn có chút ngây ngô của trẻ con.

Ngay tại thời khắc này, quý sư cùng quý sư lại có thể coi nhau là kẻ thù. Nếu là trước đây, cùng là quý sư nhưng khác hệ tộc thì việc tỷ thí so tài là điều không thể tránh, cũng có nhiều quý sư thích cướp việc của bạn cùng ngành nhưng hết thấy các hành động đó cũng chỉ là việc bình thường, quý sư bọn họ luôn cho rằng đó là việc giấu cợt đùa bỡn nhau như chuyện thường ngày ở huyện.

Khi Ân Thịnh hỏi vậy, người trẻ tuổi trước mặt không đáp, oán hận ngập tràn trừng mắt nhìn y: “Anh giết chết anh trai của tôi, bây giờ cái gì cũng không nhớ!”

Nói xong cậu ta liền ném ra một lá bùa màu vàng, một con lệ quý áo trắng từ trong lá bùa thoát ra, tiếng thét của nó gây chấn động cả bầu trời, mang theo âm khí cực nặng đánh về phía Tư Đồ.

Tư Đồ phi thân né tránh. Ân Thịnh cau mày: “Có thể dưỡng tiểu quý? Lại còn là lệ quý?! Cậu là người của nhà họ Đông?”

Nam nhân trẻ tuổi không chút lay động, ngón trỏ cùng ngón giữa chỉ vào hướng khác, lệ quỷ liền chuyển đổi tượng, xoay người hướng Ân Thịnh lao tới.

“Ách!”

Ân Thịnh nhanh chân bỏ chạy, dư quang nhìn thấy Tư Đồ sau khi ngã lăn một vòng liền lập tức lật người lên, quỳ một chân trên đất, thật vững vàng nâng cổ tay nổ một phát súng.

“Gào! ”

Tiếng rống tựa như một con dã thú từ đâu bỗng vang vọng, một tia sáng chợt lóe lên chặn viên đạn đang lao đi với tốc độ ánh sáng kia.

Lệ quỷ áo trắng bị tiếng rống khiến nó tiêu tan trong không khí, chỉ còn lá bùa vàng chậm rãi rơi xuống đất.

“Đông Lục!” Giọng nói có chút gằn gừ, một người to lớn gần như trong suốt xuất hiện bên cạnh kẻ được cho là Đông Lục: “Cậu bị thương rồi, rút lui đi!”

“Không được!” Đông Lục như nổi cơn điên, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ân Thịnh: “Tôi muốn trả thù!”

“Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn!” Giọng nói chợt quát lớn, vừa uy nghiêm lại vô cùng mạnh mẽ. Người khổng lồ vươn tay về phía Đông Lục, chộp lấy cổ của cậu ta như nắm một con gà con trong lòng bàn tay. Đông Lục giãy giụa kêu to nhưng không đủ sức địch lại đối phương, đành phải ôm hận nghe theo.

“Tôi rút lui! Tôi không muốn rút lui cũng không được!”

Cậu ta niệm một câu thần chú, người khổng lồ liền biến mất trong không khí. Tư Đồ nheo mắt quan sát này giờ, chỉ kịp nhìn được trên lưng người khổng lồ kia đeo một cung tên cực lớn.

Đông Lục dần lui ra ngoài cửa, một bên vẫn gắt gao nhìn về phía Ân Thịnh: “Ân Thịnh! Anh hãy nhớ cho kỹ, tên tôi là Đông Lục! Người đảm nhận vị trí quỷ sư cuối cùng của nhà họ Đông! Tôi nhất định sẽ đánh bại anh!”

Nói xong xoay người bỏ xuống cầu thang, cũng không quay đầu lại.

Tư Đồ bật dậy định đuổi theo nhưng lại bị Ân Thịnh ngăn cản: “Giặc cùng đường chó có đuổi theo...”

“...” Tư Đồ liếc mắt nhìn y, muốn mở miệng lên tiếng, nhưng rốt cục cũng vẫn không nói nên lời.

“Đông Lục...”

Ân Thịnh sờ sờ cằm: “Quả thật đúng là người của nhà họ Đông...”

“Sao rồi?” Tư Đồ cất súng vào thật cẩn thận: “Nhớ được gì rồi sao?”

Ân Thịnh không đáp, mí mắt nâng lên nhìn Tư Đồ trong chốc lát: “Vì sao lại hỏi tôi nhớ được gì rồi? Có điều gì tôi cần phải nhớ sao?”

Tư Đồ ghen lời, tay sờ cổ: “Không phải...Ý của tôi là cậu có biết cậu ta hay không...”

“Không biết” Ân Thịnh hoàn toàn lắc đầu, rồi lại kỳ quái nói: “Vì cái gì lại nói tôi giết chết anh trai của cậu ta? Anh trai của cậu ta là ai?”

Tư Đồ có chút lúng túng: “Tôi...làm sao biết...”

Ân Thịnh “Ừ” một tiếng, rồi cũng không thèm để ý đến Tư Đồ. Y đưa tay nắm khăn choàng cổ thật chặt, tự chìm vào suy nghĩ của chính mình.

Tư Đồ nhìn mặt của y theo góc nhìn nghiêng, vài lần mở miệng định nói, lại bị chính bản thân hấn bắt ngậm lại, gần nửa ngày mới ngượng ngùng cất lời: “Chúng ta đi xuống chứ?”

Ân Thịnh gật đầu, chậm rãi đi về phía cầu thang. Tư Đồ đi theo phía sau y, trong lòng không ngừng đắn đo.

Cứ tưởng rằng sau khi người nọ qua đời, tất cả mọi thứ sẽ trở lại bình thường, sóng yên biển lặng. Không ngờ tới hấn ta còn có một người em trai...

Đông Lục...Trước kia sao chưa từng nghe người nọ nhắc tới cái tên này?

“Này” Ân Thịnh bước đến trước thang máy ở hành lang, một bên nhấn nút, một bên như có điều suy nghĩ: “Thực ra, tôi đã từng trải qua một vụ tai nạn...”

Tư Đồ liền ngẩng đầu lên, nhìn vào hình ảnh phản chiếu của Ân Thịnh trên cửa thang máy trước mắt: “Ah”

Tổ vẽ hấn đang rất kiên nhẫn lắng nghe.

“Chuyện xảy ra vào nửa năm trước...” Ân Thịnh nhìn cửa thang máy từ từ mở ra. Y bước vào, tựa người

vào tường, ánh mắt dõi theo cử động của Tư Đồ, chờ cho hắn nhấn nút thang máy đóng lại xong thì nói tiếp: “Là hỗ trợ cảnh sát điều tra án tử, nhưng cuối cùng lại bị trọng thương...Sau khi tỉnh dậy, tuy rằng không có vấn đề gì lớn, nhưng tôi luôn cảm thấy...”

Ân Thịnh dừng trong chốc lát, mới chậm rãi tiếp tục: “Luôn cảm thấy bản thân giống như đã quên đi chuyện gì...”

14. Chương 14

Ân Thịnh cùng Tư Đồ một trước một sau từ trong thang máy đi ra. Lính cứu hỏa đầu đội nón bảo hộ bắt đầu dọn dẹp thủy tinh ở khắp nơi dưới mặt đất.

Hai người bọn họ vừa xuất hiện, cách đó không xa đám ký giả liền muốn xông tới để hỏi thật cặn kẽ sự tình nhưng chính là vừa xông đến gần cảnh giới tuyến thì đã bị Vương Tiểu Nhị nghiêm mặt ngăn cản.

“Đội trưởng Tư Đồ! Đội trưởng Tư Đồ!”

Một ký giả giơ micro ngang qua vai Vương Tiểu Nhị, lớn tiếng hỏi: “Hai người đi lên đó làm gì? Có phải là để bắt hung thủ không? Anh đối với việc người nhà họ Mao liên tục xảy ra chuyện có suy nghĩ gì? Là do đối thủ cạnh tranh sao?”

Những câu hỏi đó vừa nói ra đã khiến mọi người xung quanh xôn xao, đám người đứng xem ở phía đối diện cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Mao Hâm theo sự sắp xếp của Hồ Diệp cũng đã an toàn lên xe cứu thương đến bệnh viện. Tư Đồ bước đến cạnh xe của mình, mở cửa xe rút lấy một liều thuốc rồi hít một hơi thật sâu.

“Tiểu Nhị!”

Hắn giơ tay hướng người cách đó không xa vẫy gọi.

Vương Tiểu Nhị quay đầu nhìn đội trưởng nhà mình một cái, rồi quay sang nói vài câu với đồng nghiệp bên cạnh, xong xuôi liền vội vàng chạy tới.

“Sếp?”

“Lúc cậu tới đây, hai người trong văn phòng thế nào?”

Vương Tiểu Nhị hiểu ý là đang nhắc tới Mao Mẫn và Mao Dương, gật đầu nói: “Lúc tôi đi, hai người bọn họ cũng rời khỏi, nói là chờ tin của chúng ta.”

“Ừ” Tư Đồ Bách nhắm mắt hít một hơi thuốc thật dài, rồi phun khói ra từ lỗ mũi: “Cậu dẫn theo vài người, chia nhau ra tìm Mao Mẫn và Mao Dương rồi dẫn họ về đồn, tách ra trông coi thật cẩn thận, tôi về sẽ hỏi chuyện.”

“Rõ!”

Tiểu Nhị khép tay lại vung lên chạm vào hàng chân mày điển trai tạo thành tư thế chào, rồi xoay người gọi thêm vài cảnh sát đi làm nhiệm vụ.

Tư Đồ ngồi vào trong xe, đã thấy Ân Thịnh yên vị từ lâu còn cài xong cả dây an toàn.

Tư Đồ cắm chìa khóa vào xe, miệng vẫn ngâm điếu thuốc, tay thì dùng để cài dây an toàn, nhưng cài hoài vẫn không được. Ân Thịnh nhìn hẩn một cái, từ từ vươn người ra khỏi ghế, ngã người về phía trước, giúp hẩn cài dây an toàn lại thật kỹ lưỡng.

“Cười cái gì?” Ân Thịnh nhướn mày nhìn Tư Đồ đang cười thật lưu manh. Nam nhân gỡ điếu thuốc xuống, một bên nhấn kèn “Bin bin”, bên kia lại nói: “Thật muốn hôn vào môi của cậu một cái.”

Khóe miệng Ân Thịnh giật giật, giả bộ như không nghe thấy gì, thu người trở lại ghế của mình.

Tư Đồ cười “Hắc hắc” hai tiếng, trông thật chẳng khác nào một tên lưu manh thứ thiệt. Hẩn lại tiếp tục ngâm lấy điếu thuốc trên tay, hai tay vịn lấy tay lái, bắt đầu lái ra đường cái.

Cảnh vật ở hai bên ngã tư đường không ngừng chạy về phía sau. Ân Thịnh nép người vào ghế, lười biếng giơ tay chỉnh điều hòa thả ra hơi ấm theo ý của mình.

“Chuyện vừa rồi...”

Tư Đồ dư quang nhìn y một cái, mạn bất kinh tâm nói: “Cậu nói cậu gặp tai nạn, là tai nạn gì?”

“Tai nạn giao thông” Ân Thịnh đảo mắt: “Tình huống cụ thể tôi không nhớ rõ. Các bác sĩ bảo do lúc tai nạn, não tôi bị chấn động mạnh, vậy nên tai nạn xảy ra như thế nào tôi đều không thể nhớ. Tôi biết mình bị tai nạn giao thông là do họ nói lại như vậy thôi.”

Tư Đồ “À” một tiếng, không hiểu hẩn đang nghĩ gì: “Vậy theo như cậu nói thì cậu thật giống với người bị mất trí nhớ...”

“Tự bản thân tôi cảm thấy như mình quên mất chuyện gì.” Ân Thịnh lười biếng tựa người vào ghế: “Đến hỏi bác sĩ, bác sĩ bảo đầu tôi vẫn bình thường không vấn đề.”

“Cậu...không muốn biết, bản thân quên cái gì sao?” Tư Đồ liếm liếm đôi môi khô khốc, ngón tay vô ý thức siết chặt tay lái, như đang cực kỳ nhẫn nại chịu đựng điều gì đó.

Ân Thịnh nhìn hẩn một cái: “Tôi cũng đã đến bác sĩ tâm lý...”

Tư Đồ đợi trong chốc lát, chưa gì đã nhin không được quay đầu nhìn y: “Sau đó thì sao?”

Ân Thịnh chớp mắt: “Anh là đang tò mò sao?”

“Có...một chút.” Tư Đồ cười khan: “Mấy việc mất trí nhớ như thế này, tôi vốn luôn nghĩ chỉ có thể thấy trong phim truyền hình...”

“Anh không giống loại người hay tò mò đối với những việc như thế này chút nào.” Ân Thịnh thấp giọng đánh giá, thấy Tư Đồ có chút bối rối, y liền lơ đãng cười: “Kỳ thật cũng chẳng có gì, bác sĩ tâm lý nói là do di chứng sau tai nạn, có lẽ sau một thời gian ngắn sẽ lấy lại được trí nhớ thôi.”

“...” Tư Đồ không lên tiếng, mắt nhìn về phía trước. Mùa đông, sắc trời âm u, mây đen chẳng chịt bao phủ trên đỉnh đầu, thật giống với tâm tình hẩn lúc này.

“Cuộc sống của tôi cũng không có ảnh hưởng.” Ân Thịnh nhún vai: “Bất kể là công việc hay gì khác đều không gặp trở ngại. Cho nên tôi nghĩ...có lẽ bản thân chỉ là quên một số việc nhỏ nhặt thôi, vậy nên tôi cũng không cố gắng nghĩ nhiều làm gì.”

Tư Đồ lẳng lặng gật đầu, không hỏi thêm nữa. Lần lượt vượt qua mấy ngã tư, cảnh cục liền hiện ra trước mắt.

Ở làn xe đối diện cũng xuất hiện một chiếc xe cảnh sát đang quẹo cua tiến vào sân trước cảnh cục. Từ trên xe có hai người bước xuống, là Mao Mẫn và Mao Dương.

Sắc mặt của Mao Mẫn có chút xấu đi, nhìn miệng như đang tranh cãi với người bên cạnh điều gì. Còn Mao Dương mặt vẫn không chút thay đổi, vẫn là bộ dạng ung dung điềm tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Hẩn xuống xe còn cố ý sửa lại quần áo phẳng phiu, tựa như chuyện một ngày đến cảnh cục tận hai lần đối với hẩn chẳng có gì đáng bận tâm.

“Anh định làm gì tiếp theo?” Ân Thịnh nhìn hai người kia bước vào trong, y hướng Tư Đồ hỏi.

“Nói lời giả dối cho họ nghe.” Tư Đồ giảm tốc độ xuống từ từ, cho xe chạy vào bãi đỗ xe.

Bãi đậu xe xây dưới hầm hơi tối. Mùi xi măng theo gió xộc thẳng vào mũi khiến Ân Thịnh cảm thấy mũi y có chút đau buốt, nhin không được liền kéo khăn choàng cổ che cả nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt phượng cùng chân mày nhàn nhạt.

“Anh cho rằng Đông Lục là do bọn họ mời tới à?”

“Không thì ít ra cũng phải là do một trong số họ mời tới.” Tư Đồ tay thọt túi quần đi vào thang máy, Ân Thịnh đi theo phía sau. Khi thang máy sắp đóng cửa nhưng Ân Thịnh chưa kịp vào, Tư Đồ liền nhanh tay giúp y cản lại cửa thang máy.

Cửa sắt màu bạc dừng một chút rồi lại lần nữa mở ra. Ân Thịnh lên tiếng “Cảm ơn”, Tư Đồ nghe xong đột nhiên thất thần.

...

-Ồ! Đợi đã!

-Vào đi, thang máy còn chịu được thêm một người nữa đấy.

-Cảm ơn.

Là cảnh tượng lần đầu tiên họ gặp nhau ở thang máy dưới hầm của bãi đỗ xe. Tư Đồ nhớ lúc đó mình đứng ở cửa, cũng là đưa tay chặn cửa thang máy đang muốn đóng lại, Ân Thịnh thuận thế lách vào trong đứng ngay cạnh hắn, còn ngửa đầu khẽ cười nhìn hắn.

Khi đó hắn còn chưa biết đến nghề nghiệp của Ân Thịnh, đối với chuyện quỷ thần luôn bác bỏ thẳng thừng. Mãi tới khi nghe nói rằng nam nhân nhã nhặn yếu ớt này là cố vấn cảnh sát mới của đội hình sự, hắn gần như nghĩ rằng mọi người đều điên hết cả rồi.

-Cố vấn cảnh sát? Tôi đã nhiều năm làm cảnh sát hình sự nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một cái chức giống như vậy đấy.

-Chào anh, tôi tên Ân Thịnh, là một quỷ sư.

-Đó là cái gì? Bây giờ giáo trình ở đại học còn dạy cho người ta mơ giữa ban ngày luôn sao?

-Trên đời này còn nhiều điều mà anh vẫn chưa biết rõ tường tận được, vậy nên đừng làm ầm lên như thế. Cứ im lặng mà giữ lấy cái sự ngu ngốc của mình đi, đừng để cho mọi người ai cũng biết. Người ta không có hứng thú để biết đến cái sự ngu ngốc đó đâu.

-Cậu!

...

Tư Đồ trong thang máy bỗng phì cười, Ân Thịnh chỉ biết ngây người nhìn hắn.

“Vì cái gì lại phì cười?”

“Chỉ là nghĩ đến chút chuyện lúc trước.” Tư Đồ nhún vai. Thang máy “đình” một tiếng mở ra, là lầu ba-tầng lầu dành riêng để thẩm vấn.

“Cậu đi hỏi Mao Mẫn, tôi sẽ đối phó với Mao Dương.” Tư Đồ đưa tay chỉ đạo, xong chỉ đổi lại ánh nhìn khinh thường của Ân Thịnh: “Tại sao? Chúng ta oản tù tì quyết định.”

“Này có gì hay đâu mà cậu phải tranh?” Tư Đồ dở khóc dở cười: “Cậu không muốn nói chuyện với người đồng tính nữ à? Vậy chúng ta đổi luôn nha?”

“...” Ân Thịnh híp mắt nguy hiểm, nhấn mạnh từng âm tiết: “Kéo, búa, bao!”

Nói xong đột nhiên ra tay. Tư Đồ giật mình, theo bản năng lấy tay che mặt.

“Đừng...”

Ân Thịnh nắm lấy bàn tay Tư Đồ nhìn một chút: “Đường sinh mạng nửa đoạn trước có vẻ mờ nhạt, nửa đoạn sau lại rất đậm...chuyện gì xảy ra? Anh đã từng gặp nguy hiểm tới tính mạng?”

Tư Đồ vội rút tay về, cười cười: “Quý sư còn có thể xem cả chỉ tay luôn hả?”

“Hiểu biết sơ thôi.” Ân Thịnh chớp mắt mấy cái, tò mò nhìn chăm chăm vào gương mặt bối rối của Tư Đồ: “Đường tình cảm của anh bị đứt đoạn, gần đây thất tình sao?”

Tư Đồ hô hấp đọng lại, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng nở ra một nụ cười.

“Không có, chẳng qua là gặp chút vấn đề nhỏ thôi.”

“A?” Ân Thịnh nhướn mày: “Một khi đã như vậy, tôi nghĩ anh nên thu bớt cái chất lưu manh của mình lại, anh thấy thế nào? Nói không chừng người kia cũng bởi vì cái bộ dạng cà lơ phất phơ đó nên mới...”

Lời còn chưa dứt, Vương Tiểu Nhị từ trong một phòng thẩm vấn ló đầu ra: “Sếp! Chuẩn bị xong hết cả rồi!”

“Ừ” Từ Đồ gật đầu, lập tức chuyển đề tài với Ân Thịnh: “Cậu chọn đối phó người nào?”

“...Mao Mẫn.” Ân Thịnh chậm rãi ném ra một câu rồi xoay người hướng phòng thẩm vấn kế bên đi tới.

Từ Đồ đứng tại chỗ một lúc, xòe bàn tay của mình ra nhìn vào giữa lòng bàn tay, chỉ thấy toàn những đường chỉ tay phức tạp, cũng không biết đường nào là đường nào. Nhìn một hồi, hắn liền buông tay lắc đầu một cái, ngắc đầu bước đến phía Vương Tiểu Nhị.

Hai cánh cửa cùng lúc đóng lại.

Ở một nơi khác, trong bệnh viện, Mao Hâm hiện tại vẫn chưa hoàn hồn cứ run rẩy giữ chặt lấy Hồ Diệp. Hồ Diệp trong lòng đang không ngừng thở dài thì điện thoại để trong túi quần rung lên vài cái.

Một tay anh vẫn duy trì trong tư thế bị Mao Hâm giữ chặt, tay kia thì cố sức móc lấy di động. Vừa lấy được điện thoại di động ra liếc mắt nhìn sơ qua thì thấy hiển thị trên màn hình là tin nhắn của Vương Tiểu Nhị gửi tới.

“Sếp bảo chúng ta chia ra diễn một chút! Châm ngòi ly gián!”

Hồ Diệp nhướn mày hiểu ý, lặng lẽ cất điện thoại, quay đầu trầm ngâm nhìn Mao Hâm.

“Như thế nào...Có chuyện gì?!”

Mao Hâm khó khăn nuốt nước bọt, trên mặt lộ rõ biểu tình vô cùng khẩn trương.

Đúng là một tên mập ngu ngốc.

Hồ Diệp rất nhanh đưa ra phán xét, đồng thời cũng nhanh chóng nghĩ ra một phương án. Anh nở nụ cười, ở bên giường bệnh ngồi xuống.

“Tôi vừa mới nhận được tin.” Hồ Diệp lộ ra vẻ mặt vô cùng tiếc nuối: “Công ty của cha anh bởi vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, dẫn đến việc giá cổ phiếu giảm trầm trọng, rất nhiều nhân viên từ chức. Mới đây thôi, cổ phần công ty của anh đã bị đem bán hết rồi.”

“Cái gì?!”

Mao Hâm tựa một con heo sắp bị giết thịt ré lên: “Làm sao có thể! Tôi còn chưa đồng ý thì làm sao có thể...”

Mao Hâm đột nhiên ngẩn người, như nhớ đến chuyện gì bỗng kịch liệt ôm đầu: “Anh cả gạt tôi! Anh ta lừa tôi!”

Hồ Diệp vốn chỉ định dọa Mao Hâm một chút, cũng không nghĩ mình đánh bậy đánh bạ thế mà lại đánh trúng chỗ hiểm, vậy nên liền thuận thế tiến tới. Anh lắc đầu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay mập mập của Mao Hâm: “Vậy là các người không cần phải cực khổ che giấu chuyện chú Mao đã qua đời nữa rồi, mau nhanh làm đám tang rồi chôn cất ông ấy đằng hoàng đi.”

Ánh mắt Mao Hâm ngẩn ngây hồi lâu, lúc này mới nhớ tới phải lấy điện thoại di động để liên lạc, nhưng trong cơn hoảng loạn vừa nãy, điện thoại cũng không biết đã lạc mất ở nơi nào.

“Tôi...tôi...”

Mao Hâm cứng họng, đổ mắt tía tai, thở hổn hển nửa ngày mới đột nhiên oán hận nói: “Anh cả qua cầu rút ván! Cha rõ ràng là do anh ta giết!”

Lời tác giả: Mới vừa đi ăn về, lúc ăn có cùng bằng hữu bàn luận về mấy vấn đề liên quan đến cổ phần công ty, nghe xong chợt phát hiện bản thân đã phạm phải một sai lầm lớn TUT. Mao Dương không thể nào tự tiện bán đi cổ phần công ty của Mao Hâm, cho nên liền lập tức về nhà thêm một đoạn giải thích ở cuối chương. =3=~

P.S: Đánh tên nhân vật bị sai, đều là do bất cẩn! Cảm ơn Đồng Hải đã nhặt sâu giúp XDDD

Editor: Mình không biết Đồng Hải là ai, nhưng tác giả rất hay nhắc đến, có thể là một người bạn của chị ấy. Còn “Nhặt sâu” ở đây gần giống với nhặt sạn, tức sửa lỗi sai ấy.

15. Chương 15

Trong phòng thẩm vấn nhỏ hẹp, ở giữa đặt một cái bàn hình vuông, nơi góc tường là một cái thùng rác cùng chậu cây nhỏ màu xanh.

Bốn phía đều không có cửa sổ, chỉ có duy nhất cửa ra vào phía sau lưng Ân Thịnh là thông ra ngoài.

Y kéo ghế thả người ngồi xuống, điều hòa không khí trên đỉnh đầu ong ong vang lên khiến không khí trong phòng trở nên rất ẩm áp. Ân Thịnh chà xát hai bàn tay lạnh cóng rồi giương mắt nhìn người phía đối diện.

Mao Mẫn thoát nhìn cũng giống như Trương Linh, cũng là loại phụ nữ chân tay không hề dính nửa tắc bùn đất. Nhưng nếu đem so với những người bình thường khác thì họ cũng không có gì đặc biệt đáng để người ta để tâm.

Cô ta xoa tung mái tóc dài, đuôi tóc bởi vì hay búi lên nên khi xoa ra có chút xoắn nhẹ, đã vậy màu tóc còn được nhuộm bởi màu be thời thượng càng tôn lên nước da trắng trẻo.

Cô ngồi tựa lưng vào ghế, bởi lúc thẩm vấn không được phép mang điện thoại vào trong phòng, nên ngón tay cứ vô thức bấm bấm vào lòng bàn tay.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Mao Mẫn hơi cau mày, hết sức khống chế tâm tình nhìn về phía Ân Thịnh: “Tại sao lại đưa tôi và anh cả tới đây?”

“Là do chúng tôi có điều muốn hỏi...”

Khuỷu tay Ân Thịnh tì lên mặt bàn, vẻ mặt vô cùng lười biếng. Nhưng chính là không chờ y nói hết câu, Mao Mẫn liền hét lên: “Anh không phải là cảnh sát! Không được quyền tra hỏi tôi!”

Ân Thịnh nhướng mày: “Chỉ là trò chuyện, đơn giản là trò chuyện thôi.”

Mao Mẫn không tin nhìn y: “Anh cùng Tư Đồ chưa chịu yên đúng không? Muốn ở đây nói lời xảo trá đúng không?”

Khóe miệng Ân Thịnh cong lên nở nụ cười nhạt, miệng khẽ hé ra, mắt hơi nheo lại, không quá khoa trương, cũng không khiến người khác nhìn ra được ý đồ thật của y. Thời điểm này, nở một nụ cười thân thiện là biện pháp đúng nhất. Người ngoài nhìn vào thật sự nghĩ rằng y đang vui, đồng thời cũng khiến người nhìn cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Xảo trá cái gì? Cô không phải là rất quan tâm đến vụ án hay sao? Tôi chẳng qua chỉ muốn cùng cô trò chuyện về vụ án thôi mà.”

Ân Thịnh không chút bận tâm nói tiếp: “Là chuyện liên quan đến Trương Linh, tôi muốn nói rõ với cô một chút.”

Sắc mặt Mao Mẫn đột nhiên trắng bệch, tay cô ta bắt đầu run rẩy, không khống chế được liền nắm lại thật chặt bỏ xuống dưới gầm bàn.

“Chị...Chị Trương...Chị Trương thì có gì để nói?”

“Bất kể là chuyện gì về cô ta, cứ nói cho tôi những gì cô biết.” Ngón tay Ân Thịnh khê gõ lên mặt bàn: “Cô cũng biết đấy, cái chết của cô ta có chút kỳ quái, thoạt nhìn lại trông có vẻ có liên can đến cái chết của Mao Đại Sinh, thật rất quỷ dị.”

Mao Mẫn há miệng thở dốc, châm chước nói: “Lúc này anh có nói...Anh hai nhìn...nhìn thấy...”

“Tôi cũng nhìn thấy.” Ân Thịnh chớp mắt mấy cái, dí sát người vào bàn, đưa tay chống cằm, ánh mắt vẫn không đổi nhìn chăm chăm Mao Mẫn: “Nghe Mao Hâm nói, quan hệ giữa cô và Trương Linh cũng không tồi đúng không? Cô ta không đến tìm cô sao?”

Ân Thịnh cố ý nói lời mờ ám, thanh âm hạ thấp, ở không gian thu hẹp như thế này lại càng khiến bầu không khí trở nên âm trầm đáng sợ.

Mao Mẫn lạnh cả sống lưng, cảm giác thật giống như có gì đó đang đứng phía sau lưng mình. Cô cố gắng ổn định nét mặt, trợn to mắt nói: “Vì, vì cái gì phải đến tìm tôi, tôi cùng chị ta...cũng không thể nói là thân thiết được.”

“Các người không phải là chị em tốt của nhau sao?” Ân Thịnh tung hỏa mù: “Mao Hâm có nói, cô và Trương Linh thân như chị em ruột, cô cũng rất gần gũi với người chị dâu tương lai này cơ mà.”

“Đúng...đúng là vậy.” Đôi mắt Mao Mẫn rũ xuống, không biết đang nghĩ gì, im lặng một lúc lại chậm rãi nói: “Anh hai, anh ấy còn chưa có xác thực sẽ cưới chị ta. Vậy nên chị ấy có phải là chị dâu của tôi hay không còn chưa biết được.”

“Nói cũng đúng.” Ân Thịnh vô tư nói: “Kể có tiền đều như vậy cả, đều là ăn trong bát nhìn trong nồi* có phải không?”

Mao Mẫn mím môi, không trả lời.

“Thật ra tôi đã hỏi linh hồn của Trương Linh rồi.” Ân Thịnh lại tung hỏa mù lần hai: “Cô ả nói có chuyện muốn nói với cô, nhưng không chịu nói cho tôi nghe, hay là tôi gọi cô ta tới đây nhé? Coi như là thuận nước đẩy thuyền luôn, dù sao vụ án lần này cũng là do cô tìm đến tôi nhờ giúp đỡ trước.”

Bả vai Mao Mẫn run lên bần bật, giống như vừa nghe được một chuyện vô cùng kinh hãi, kích động lắc đầu: “Không không, không cần!”

Nói xong lại cảm thấy bản thân có hơi kích động, vội giải thích: “Có lẽ chị ấy đã qua...ách...Câu Nại Hà rồi.”

“Gọi...gọi về đây thì không tốt lắm đâu...”

Ân Thịnh nhin không được phì cười: “Cô ta không qua cầu được đâu, nếu chưa tìm được kẻ chết thay cho

cô ta thì cô ta ngàn vạn lần vẫn không thể rời khỏi.”

Mao Mẫn giật mình: “Thay...Kẻ chết thay?”

“Đúng vậy.” Ngón tay Ân Thịnh gõ lên bàn: “Cô ta vốn dĩ là bị một kẻ chết thay hại chết, cho nên chính cô ả sau khi chết liền trở thành kẻ chết thay. Nếu không tìm được người thay thế tiếp theo thì vĩnh viễn chẳng thể siêu thoát.”

Mao Mẫn ngây ngẩn cả người, hiển nhiên đối với những điều như thế này cô đều mù tịt, bán tín bán nghi liếc nhìn y.

Ân Thịnh tự mình nói tiếp: “Trên đời này chuyện gì cũng có cái giá của nó, làm hại người khác, chính mình cũng sẽ gặp báo ứng, mạng người quý giá đến vậy không phải thứ muốn tùy tiện lấy là lấy, một mạng đổi một mạng mới thực sự là công bằng...”

Mao Mẫn nuốt nước bọt, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, cô ngập ngừng một chút trước khi thận trọng hỏi: “Chị Trương...Chị Trương sẽ đi tìm hung thủ để lấy mạng sao?”

“Cái này không nói trước được.” Ân Thịnh không thêm giải thích cho cô ta hiểu về địa phước linh, chỉ mở miệng nói lời vô trách nhiệm: “Thật ra tôi có thể tìm được hồn phách của Trương Linh, như vậy là có thể biết được đáp án, nhưng cho dù có được đáp án vẫn không đủ bằng chứng để bắt giam hung thủ...Chuyện của Mao Đại Sinh cũng vậy. Bất quá đành để cho Trương Linh tự tìm hung thủ báo thù, một mạng đền một mạng vậy cũng không tồi.”

Mao Mẫn lúc này đã không thể bình tĩnh hơn được nữa, hai chân đều không thể tự chủ mà run lên, đã mấy lần cô ả muốn từ trên ghế đứng dậy chạy ra ngoài, vì so với việc ngồi đây nghe Ân Thịnh nói thì chạy ra ngoài có vẻ là biện pháp tốt nhất, chỉ là đầu gối cứ nhũn ra, như thế nào mà dùng sức mãi vẫn không nhấc người lên được.

Ân Thịnh vẫn làm như không nhìn thấy vẻ khác thường của Mao Mẫn, đến đầu bên kia bàn rót một ly nước ấm, đoạn tiến lại gần, nhẹ nhàng đặt ly nước trước mặt Mao Mẫn, cười nói: “Cô nói thử xem lời tôi nói có đúng không?”

...

Tư Đồ miệng ngậm điếu thuốc nhưng lại không châm lửa, tùy tiện đưa một điếu thuốc khác cho Mao Dương.

“Đây không phải là một cuộc tra hỏi, chỉ đơn giản là tán gẫu chút thôi, Mao tiên sinh không cần phải khẩn trương như thế, cứ tự nhiên ngồi xuống nói chuyện.”

Mao Dương nhận lấy điếu thuốc cười cười, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhưng không hề hút điếu thuốc

đó, chỉ là nhận rồi kẹp trên tay, hần nhìn Tư Đồ: “Đội trưởng Tư Đồ, anh cho người tìm hai anh em chúng tôi đến đây cốt cũng chỉ là để tán gẫu thôi sao?”

“Đôi khi tán gẫu cũng là một phương pháp tốt để phá án.” Tư Đồ tùy tiện nói: “Nhiều khi chỉ trong vài phút tán gẫu ngắn ngủi của chúng ta, lại có thể phát hiện ra vài manh mối trọng yếu, anh nói có đúng không?”

“Đương nhiên tôi không thể hiểu rõ vấn đề này bằng đội trưởng Tư Đồ anh rồi...” Mao Dương gật gật đầu, hệ thống lò sưởi trong phòng khiến hần cảm thấy có hơi nóng, liền cởi áo khoác bỏ lên bàn.

“Hôm nay Mao Hâm không liên lạc với anh sao?” Tư Đồ thuận miệng hỏi, sẵn tiện vẫy tao bảo Vương Tiểu Nhị mang tới hai ly nước lọc.

“Không, sáng sớm nay tôi có đi tìm nó.” Mao Dương lắc đầu: “Vốn cho là nó đang trốn ở nơi nào đó để giải sầu, cả điện thoại cũng chẳng chịu bắt máy.”

“Buổi sáng nay anh ta đã đến nhà tang lễ gặp chúng tôi.” Tư Đồ mặt vô biểu tình, bắt chéo chân kiêu ngạo tựa vào ghế ngồi: “Sau đó thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nghe anh ta nói chính bản thân đã nhìn thấy hồn ma của Trương Linh.”

Mao Dương vốn đã nghe Ân Thịnh nhắc qua việc này vào trước đó, nên hần chỉ gật đầu, cũng không lên tiếng trả lời.

“Anh có nghĩ rằng anh ta bị hoa mắt không?” - Tư Đồ hỏi.

“Tôi nghĩ lúc đó nó bị ảo giác thôi.” Mao Dương mỉm cười, khẽ đẩy gọng kính: “Anh phải biết rằng cái chết của Trương Linh đối với nó là một đả kích rất lớn.”

“Đó mới là chuyện lạ a.” Tư Đồ rung đùi đắc ý, trông chẳng khác gì so với mấy đứa trẻ mắc bệnh tăng động: “Tại sao cái chết của Mao Đại Sinh lại chẳng thể sánh bằng cái chết của cô tình nhân Trương Linh? Anh và Mao Hâm trong công ty lại còn có thể bình tĩnh giữ cho chuyện này không lan truyền ra ngoài.”

“Cũng không còn cách nào khác.” Mao Dương nhíu mày, giọng nói có phần đau đớn: “Cha của chúng tôi tuổi cũng đã cao, càng về già những phán đoán về công việc của ông càng sai, làm ảnh hưởng rất nhiều đến tiền đồ của công ty, hiện tại cũng vì lẽ đó mà có rất nhiều công ty tài chính đầu tư vào cốt để chiếm lấy cổ phần công ty của chúng tôi, cổ phần trong tay ba anh em bọn tôi cũng bị chia bớt cho họ rất nhiều...”

“Điều này tôi cũng đã nghe Mao Hâm nói qua.”- Tư Đồ gật đầu.

Mao Dương giương mắt cảnh giác: “Mao Hâm đã nói với anh rồi?”

Tư Đồ lặng lẽ nhìn vẻ mặt của hắn, chậm rãi nói: “Chính là lúc trò chuyện đã có nhắc sơ qua.”

Mao Dương trầm ngâm một chút, mở miệng lại không hề còn lưu loát giống vừa rồi như thể sợ mình mắc phải bẫy của Tư Đồ: “Những cổ đông khác nếu liên hợp lại, thì công ty do một tay cha tôi gây dựng sẽ bị cướp mất, vậy nên vào thời điểm này tôi và Mao Hâm chỉ còn cách giấu nhem tin cha đã qua đời...”

“Nhưng rốt cục tin tức cũng bị tiết lộ ra ngoài.”- Tư Đồ ngắt lời nói.

“Đúng.” Mao Dương cũng cau mày: “Nhất định là do nhân viên trong công ty biết chuyện để lộ bí mật...Thành thật mà nói, gần đây công ty đang lâm vào hoàn cảnh căng thẳng cực độ, tôi cũng không còn tâm tình đâu để mà giải quyết chuyện rò rỉ tin tức này... Anh cứ tiếp tục hỏi những vấn đề nào liên quan đến vụ án đi.”

Tư Đồ “À” một tiếng, tỏ vẻ hiểu biết.

Ngón tay Tư Đồ gõ gõ lên bàn, như đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên hỏi: “Anh không nghi ngờ gì về cái chết của Mao Đại Sinh à?”

“Cha tôi là tự nhiên mà chết.” Mao Dương lắc đầu: “Các người đừng nghe theo Mao Mẫn, quan hệ giữa nó và cha tôi không tốt chút nào, thời điểm này nó còn tỏ vẻ muốn đòi lại công đạo cho cha thật sự trông rất kỳ quặc.”

“Anh đã xem qua hồ sơ của bệnh viện cung cấp chưa?” Tư Đồ một hơi uống hết ly nước lọc trước mặt, nước trong ly vẫn còn ấm: “Là bệnh tim...Nhưng cả dòng họ nhà anh không ai có tiền sử mắc bệnh tim cả.”

“Cha tôi...à...” Mao Dương ngẫm nghĩ: “Ông càng lớn tuổi thì sức khỏe càng suy giảm, anh có thể hỏi bác sĩ riêng của gia đình chúng tôi, bởi vì phải tham gia rất nhiều các buổi tiệc xã giao của công ty...Huyết áp và hàm lượng cholesterol của ông đều rất cao.”

Tư Đồ đương nhiên không ngốc đến mức chạy đi hỏi cái tên bác sĩ gia đình đó, Mao Dương hẳn đã có thể tự tin nói ra như vậy, chứng tỏ hắn không hề có ý sợ hãi, nói không chừng cũng đã sớm ngụy tạo chứng cứ sẵn cả rồi.

Tư Đồ nhận thấy Mao Dương nói chuyện rất cẩn thận, mỗi lần thấy có kẻ hở liền lập tức trở mình phòng thủ, có khi còn tấn công ngược lại, không hổ là dân làm kinh doanh. Tư Đồ cùng hắn trao đổi vài chuyện vặt vãnh trong gia đình, rồi chuyện của công ty, sau đó cũng không còn gì để nói.

Tư Đồ có chút buồn bực, đưa tay châm điếu thuốc này giờ vẫn còn ngậm trên miệng, trong phòng vốn không có quạt thông gió nên khói tỏa ra khiến người khác không khỏi nghẹt thở.

Mao Dương ho khan vài tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi bất động như núi, trấn định ung dung, trên mặt vẫn như cũ phẳng phất nét cười.

Tư Đồ hí mắt nhìn hần, rồi bắt đầu nhận thấy hình như cái chân mình bắt chéo trên đùi quá lâu nên khí huyết không thông, liền bỏ xuống rung rung đùi...

Ong   ong

Điện thoại của Tư Đồ đặt trên bàn chợt sáng lên.

Mao Dương liếc mắt nhìn thoáng qua màn hình, tên hiển thị trên màn hình là Hồ Diệp, hần ta thu hồi tầm mắt, cũng không để ý tới ánh mắt của Tư Đồ bỗng lóe lên tia tinh quái.

Tư Đồ đem điện thoại của mình lên bật loa ngoài, vẫn ngâm điệu thuốc hỏi: “Chuyện gì? Nói.”

Hồ Diệp cùng Tư Đồ đã kề vai sát cánh với nhau nhiều năm như vậy, từ lâu đã có đến mười phần ăn ý nhau, anh cũng không nói nhảm nhiều, mở miệng nói ngay vấn đề: “Sếp, Mao Hâm đã khai hết rồi, nói rằng anh ta có chứng cứ giết người của Mao Dương, Mao Đại Sinh là do Mao Dương thuê người giết hại, Mao Dương còn muốn đem hết mọi tội trạng đổ lên người Mao Mẫn.”

Khuôn mặt Mao Dương lập tức trắng bệch, nụ cười đông cứng trên khóe miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tư Đồ, chỉ thấy đối phương tựa tiểu phi tiểu nhìn hần.

“Đã ghi chép lại toàn bộ lời nói của Mao Hâm chưa?”

“Ghi rồi.”

“Tốt lắm, mau đưa anh ta đến cảnh cục đi.”

“Anh ta nói còn phải mang theo chứng cứ...”

“Cậu phái một nhóm người căn cứ theo lời anh ta nói mà đi lấy chứng cứ, còn cậu tự mình áp giải anh ta về đây cho tôi.” Tư Đồ phân phó xong cúp điện thoại. Ngoài cửa, Ân Thịnh gõ cửa tiến vào liền nhìn thấy sắc mặt bất thường của Mao Dương, sau đó mới quay sang nhìn thẳng mặt Tư Đồ.

“Mao Mẫn bị Trương Linh dọa đến chết khiếp, lời nên hay không nên nói đều đã nói hết rồi.”

Như để xác minh lời nói của mình y liền ra hiệu để hai cảnh sát khác dìu Mao Mẫn từ trong phòng thẩm vấn kẻ bên bước ra ngoài, tiếng kêu la thất thanh của Mao Mẫn ngoài hành lang vang lên thật rõ rệt.

“Cút ngay! Đừng đi theo tôi! Đồ tiện nhân này! Tiện nhân! Là cô phải xin lỗi tôi trước mới đúng! Tôi không có sai! Không có sai!”

Khóe miệng Tư Đồ cong lên, khoanh tay nhìn Mao Dương, lạnh lùng giễu cợt: “Thật là thanh quan nan đoạn gia vụ sự**...Anh nghĩ sao Mao tiên sinh?”

Giờ phút này sắc mặt Mao Dương gần như đã suy sụp hoàn toàn, hấn dùng cặp mắt đằng sau gọng kính lạnh lẽo nhìn Ân Thịnh, vẫn như cũ không lên tiếng.

*Ân trong bát nhìn trong nôi: chỉ người tham lam, không bao giờ cảm thấy đủ với những gì mình có.

**Thanh quan nan đoạn gia vụ sự: ngụ ý việc trong nhà lộn xộn phức tạp, người công chức thanh liêm cũng khó mà phân biệt đúng sai.

16. Chương 16

“Mao Mẫn là con ngoài giá thú, cha tôi lập di chúc ngay từ đầu đã không thừa phần nó, Mao Mẫn đối với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng, cũng vì vậy mà cãi nhau với cha rất nhiều lần, hơn nữa từ nhỏ đến lớn luôn bị xem thường, Mao Mẫn đối với cha oán hận rất lớn.”

“Anh cả nhìn ra được điều đó...Thật ra chúng tôi vốn không muốn làm vậy đâu, chỉ là do cha thật rất quá đáng, ông ta lúc đầu đã hoàn thành xong bản di chúc, nhưng sau đó lại sửa lại...cũng là vì ả đàn bà Trương Linh kia.”

“Một ông già gần bảy mươi tuổi rồi chứ có phải còn nhỏ gì, đúng thật là trâu già gặm cỏ non! Trương Linh có dã tâm rất lớn, cô ta thành một cặp với Mao Mẫn cũng là do nhìn trúng được khối tài sản kết xù của nhà chúng tôi, sau này khi biết Mao Mẫn không được đồng nào trong đồng tài sản đó thì liền quay sang tấn công anh cả. Cô ta là người song tính nên đều có thể ra tay với cả nam lẫn nữ, nhưng cô ta không dám trực tiếp chia tay với Mao Mẫn, các người không biết đó thôi, Mao Mẫn nó trước mặt người lạ trông rất hiểu chuyện, trên thực tế con người nó rất hung tàn. Vậy nên Trương Linh đành phải nói với nó rằng di sản cha tôi không thừa lại cho nó thì thật rất bất công, ả ta sẽ thay nó giành lại công đạo bằng cách bày ra cái bẫy mỹ nhân kế.”

“Mao Mẫn cũng thật ngu ngốc, nghe nói vậy liền tin ngay. Mục tiêu đầu tiên của Trương Linh là anh cả, nhưng anh cả đối với loại phụ nữ như thế này vốn không có chút hứng thú, sớm đã biểu hiện thái độ thẳng thắn cự tuyệt, Trương Linh dụ dỗ anh cả không được, liền chuyển sang quần lấy tôi. Tôi thì cảm thấy cũng không có vấn đề gì, loại phụ nữ như thế này để bên cạnh làm xiếc cho tôi coi cũng không tệ, không phải ả cũng chỉ vì một chữ tiền thôi sao, không thì đi theo Mao Mẫn để làm gì?. ả đàn bà này lòng dạ vô cùng độc địa, mong muốn độc chiếm tài sản lại rất mạnh. Tôi chơi trò yêu đương với Trương Linh hai tháng, cô ta liền nói cho tôi biết rằng Mao Mẫn kêu cô ta tiếp cận tôi với mục đích nằm vùng, trước khi cha chết phải tranh thủ sửa lại bản di chúc.”

Trong văn phòng làm việc yên tĩnh gồm có Tư Đồ, Ân Thịnh, Vương Tiểu Nhị và Hồ Diệp cùng ngồi.

Bốn người bọn họ cùng nhìn chăm chăm vào máy ghi âm đặt trên bàn, lắng lắng nghe lời khai đứt quãng

của Mao Hâm.

Giọng nói của Mao Hâm có chút khàn khàn, tốc độ nói chuyện rất nhanh, hơn nữa còn rất điên cuồng, xem bộ dạng giống như là tức giận đến mức không nhìn được nữa rồi, trong giọng nói lúc thì là thái độ giấu cợt, lúc thì lại trở nên khinh thường, chốc lát lại tràn đầy oán độc.

Ân Thịnh nhấn nút tạm dừng, quay đầu nhìn Tư Đồ: “Anh có cảm thấy rằng lần này anh ta nói sự thật không?”

Lúc trước Mao Hâm cũng đã khai qua một lần, khi đó hẳn ta đã nói rõ rằng thủ phạm chính là Mao Mẫn, vậy mà bây giờ lại nói tất cả mọi chuyện đều là do Mao Dương làm. Khiến Hồ Diệp có chút nghi không thông, không biết đâu là đúng đâu là sai.

Vương Tiểu Nhị từ trước đến giờ vẫn luôn thẳng thắn, cậu lấy tay vò tóc, nhướn một bên chân mày lên: “Anh ta bị dọa đến hai lần rồi, lần này chắc là nói thật, dù sao lúc ấy đội phó cũng có ở đó, anh ấy chẳng phải đã chọc cho Mao Hâm sợ đến vậy sao.”

Tư Đồ gật gật đầu: “Tôi cũng cho là vậy.”

“Vậy nên Mao Dương muốn làm hại Mao Mẫn?” Ân Thịnh lần nữa nhấn nút khởi động máy ghi âm, mấy người bọn họ một bên ghi chép suy nghĩ tìm thêm manh mối, bên còn lại tiếp tục chăm chú lắng nghe.

“Tôi cứ nghĩ rằng Trương Linh nhất định là sẽ theo cạnh tôi, kết quả con mẹ nó lại chẳng thể ngờ cô ta thật ra còn một tính toán khác.”

“Cô ta nhân lúc chúng tôi không để ý, không biết từ lúc nào lại câu dẫn luôn cả cha của tôi, chuyện này quả thực khiến người ta dở khóc dở cười mà, một ả đàn bà như thế lại có thể tự do tung hoành trong nhà họ Mao, ngoại trừ anh cả ra những người còn lại trong gia đình đều trúng kế, tôi thật có điểm bội phục cô ta.”

“Bất quá chuyện này rất lâu sau đó chúng tôi mới biết được, sự tình bị bại lộ cũng bởi cha tôi vì ả ta lại lẳng lẽ gọi tới văn phòng luật sư, tự tiện sửa lại di chúc, đem tận 10% cổ phần chia cho người phụ nữ kia.”

“Quả thật không thể hiểu nổi mà!”

Nghe giọng của Mao Hâm thật sự là đang rất tức giận, một tiếng “Ầm” dữ dội vang lên, mọi người đều nghe ra là chính hắn ta vừa hung hăng đập thật mạnh vào tủ đặt ở đầu giường bệnh.

“Thời điểm Mao Mẫn biết hết mọi chuyện, thiếu chút nữa là đã ngay tại chỗ phát điên rồi, nó lúc ấy liền cùng Trương Linh cãi nhau một trận ầm ĩ, tôi cùng anh cả đứng trên lầu vừa vặn nghe thấy được, anh cả cảm thấy nếu cứ tiếp tục để Trương Linh tác oai tác quái thì không biết cha sẽ lại đem thứ gì cho cô ta nữa đây, chúng tôi không thể nào cứ ở thế bị động được. Vậy nên anh cả liền lên kế hoạch, vì để đề phòng vạn nhất anh ta bảo tôi nếu có bị tra hỏi hoặc những lúc bắt buộc phải khai thì phải đem mọi chuyện đổ lên đầu

Mao Mẫn, vì nha đầu này đối với cha vốn đã luôn oán hận từ lâu, chuyện này mọi người ai cũng biết, hơn nữa cha tôi dọn ra ngoài ở cũng là nó một mực đòi đi theo chăm sóc.”

“Tôi cũng không biết anh cả tìm đâu ra người quý dị như vậy nữa, tóm lại đối phương yêu cầu một số tiền lớn, anh cả đáp ứng rồi thì người kia liền ở nhà làm phép, làm xong thì cha vốn đang yên đang lành ở nhà tại nội thành liền chết ngay tại chỗ. Tôi cùng anh cả liền cố giữ vững tâm lý, bởi chúng tôi vừa dùng tiền thuê người giết cha mình...dù gì đi chăng nữa cũng sợ sẽ bị tra ra chân tướng.”

“Kết quả thành công hơn mong đợi, Mao Mẫn tan tâm về nhà thấy xác cha ngay lập tức gọi cho chúng tôi, tôi làm theo kế hoạch của anh cả, dẫn nó khoan hăng đem chuyện này làm lớn ra ngoài, trước tiên kêu xe cứu thương đã, tôi và anh cả sẽ giấu nhem chuyện này không để người trong công ty biết, bằng không thì công ty sẽ không xong đâu.”

“Quả nhiên Mao Mẫn rất bất mãn, nhưng nó vẫn là không còn cách nào khác, nó nghi ngờ anh cả và tôi, kỳ thật trong chuyện này tôi hoàn toàn vô tội! Tôi căn bản là cái gì cũng không làm, kết quả vẫn là bị liên lụy!”

“Anh cả còn bảo nếu vụ án này không phá được, thì cả ba anh em chúng tôi có thể tiếp tục sống thư thả, chia cho Mao Mẫn một chút tiền cũng không phải là không thể, nhưng nếu cảnh sát cứ quá quyết phải điều tra cho thật cặn kẽ vậy thì phải kén đáo mà đưa số tiền đó cho Mao Mẫn. Vốn tôi nghĩ chuyện đến đây là kết thúc, nhưng cái mà anh cả chẳng thể ngờ tới là Mao Mẫn lại tìm đến Ân Thịnh, nghe đồn trong giới quý sư Ân Thịnh cũng là một nhân vật lợi hại, anh cả sợ sẽ bị bại lộ vì thế mới bí mật cho người tiếp cận Mao Mẫn, đem quý sư mà chúng tôi đã thuê trước đó giới thiệu lại cho nó, để nó giết chết Trương Linh.”

“Mao Mẫn ngu xuẩn đó không hề biết quý sư nó thuê là người chúng tôi đã thuê trước đó, nó còn tưởng bản thân nó rất thông minh, thần không biết quỷ không hay cứ thế ra tay giết Trương Linh, còn muốn đem chuyện này cùng chuyện của cha giao lại cho anh cả xử lý.”

“Tin cha tôi qua đời cũng là do nó tiết lộ ra ngoài, anh cả có nói rằng từ trước đến nay người mà Mao Mẫn hận nhất vẫn là cha, muốn trả thù nhất vẫn là cha, nó nhất định sẽ tận dụng cơ hội này khiến công ty hoàn toàn sụp đổ, tiền đối với nó căn bản là không có ý nghĩa, nó chính là một bụng toàn thù hận! Đúng là một ả đàn bà điên cuồng!”

Thanh âm của Mao Hâm ngừng lại, nghe thấy Hồ Diệp có hỏi ý vài câu.

Sau đó máy ghi âm liền tắt hẳn.

“Đây là toàn bộ lời khai.” Hồ Diệp nói: “Lúc đầu đang nói chuyện với Mao Hâm, tôi vốn chỉ định nói khích anh ta một chút, không ngờ lại có thu hoạch hơn cả dự định. Một tháng trước, Mao Dương đã gạt Mao Hâm đầu tư vào một phần sản nghiệp khác, mục đích là muốn chiếm đoạt cổ phần công ty trong tay Mao Hâm, tất nhiên sản nghiệp đó là giả, bây giờ trong người Mao Hâm một đồng xu cũng không có, chỉ có thể đem cổ phiếu đổi thành tiền mặt để bồi thường các bản hợp đồng.”

Tiểu Nhị nghe thấy liền thôn thức, liên tục lắc đầu: “Là anh em ruột thịt...Sao lại làm vậy với nhau? Vì sao lại ra tay thẳng thừng như vậy?”

Hồ Diệp nhún vai, đưa tay vào trong túi áo lấy ra một tấm thẻ nhỏ màu trắng, ngay chính giữa tấm thẻ có in một dãy số điện thoại di động, ở phía cuối của dãy số in một chữ “Đông” gọn gàng rõ nét.

Ân Thịnh vươn tay đón lấy, cầm tấm thẻ trên tay lật qua lật lại nhìn một lần, rồi giương mắt nhìn Tư Đồ nói: “Thoạt nhìn có lẽ là Đông Lục.”

“Đông Lục?”

Vương Tiểu Nhị hiếu kỳ hỏi: “Là ai vậy?”

Tư Đồ lúc này mới nhớ tới hẳn căn bản cũng chưa kể chuyện này qua cho hai người bọn họ, châm chước một chút, đem sự tình thuật lại một cách thật sơ lược.

Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị nghe xong vẻ mặt trở nên kinh hãi vô cùng, muốn nói gì đó cuối cùng lại nhìn qua phía Ân Thịnh, do dự chẳng nói nên lời.

Ân Thịnh nhìn thấy sắc mặt kỳ quái của hai người, y hơi nhíu mày: “Như thế nào? Các người quen cậu ta à?”

“Không...” Vương Tiểu Nhị khoát tay: “Chẳng qua là có biết anh trai của cậu ấy...”

“Khụ khụ!”

Hồ Diệp lớn tiếng ho khan, cố ý át mất mấy chữ cuối trong câu nói của Vương Tiểu Nhị, anh trừng mắt cảnh cáo Vương Tiểu Nhị, Tiểu Nhị lúc này mới phát hiện chính mình đã lỡ miệng, liền xụ mặt xuống, chỉ hận không thể tự tay đâm bản thân một phát.

Ân Thịnh lẳng lặng nhìn Hồ Diệp trong chốc lát, Hồ Diệp bị y nhìn đến mức bản thân cảm thấy chột dạ, liền cúi mặt nhìn sàn nhà, bộ dạng nghiêm túc trông như đang suy nghĩ về vụ án.

Tư Đồ chậm rãi nói sang chuyện khác: “Người tên là Đông Lục đó chính là đối tượng tình nghi lớn nhất, chỉ là không biết lý do vì sao cậu ta lại nhất quyết phải nhúng tay vào vụ này đến cùng, chỉ vì tiền thôi sao? Cuối cùng vẫn là còn mục đích khác nữa.”

Những lời này của Tư Đồ không phải là nói bừa. Nếu như nói vụ án đầu tiên Đông Lục nhận là vì tiền, vậy còn vụ án thứ hai giết Trương Linh... Là do sau khi Mao Dương nghe thấy Mao Mẫn tìm đến Ân Thịnh, nói không chừng Đông Lục biết được tin này, có phải là do cậu ta muốn nhắm vào Ân Thịnh hay không cũng không thể nói chính xác.

Hắn có chút lo lắng, quay đầu nhìn Ân Thịnh, đối phương vẫn là không hề hay biết chỉ ôm tay tựa lưng vào ghế, sắc mặt lạnh nhạt.

“Thứ này vốn dĩ vẫn không phải là chứng cứ, tôi thấy vụ án mạng lần này rốt cục vẫn là không phá được.”

Nghe vậy, tất cả mọi người liền trở nên yên lặng.

Vụ án này bọn họ đều biết được sự tình từ đầu đến cuối, chỉ là họ ngoại trừ nhân chứng là Mao Hâm ra còn vật chứng thì căn bản là không có lấy một thứ.

Cho dù quan tòa có chấp nhận lấy bản ghi âm của Mao Hâm làm chứng cứ thì Mao Mẫn và Mao Dương cũng có thể hoàn toàn phủ nhận, họ sẽ nói Mao Hâm nghĩ muốn tiền nghỉ đến điên rồi mới thốt lên những lời vô căn cứ đó.

Thử hỏi người bình thường ai sẽ lại đi tin những lời nói quái đản không thể lý giải được của Mao Hâm đây?

Tư Đồ cũng cảm thấy chuyện này thật khó giải quyết, hắn đưa tay vuốt mặt, thở dài một hơi: “Đã biết rõ chân tướng mà vẫn không thể bắt người, đây là lần đầu tiên a.”

“Trừ phi là do chính miệng Mao Dương và Mao Mẫn tự thừa nhận.” Hồ Diệp gật đầu: “Bằng không chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác.”

“Mao Mẫn đã thừa nhận rồi.” Ân Thịnh nói xen vào, từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại di động: “Tự nghe thử đi.”

Mọi người nghi hoặc khó hiểu, đồng thời mở điện thoại lên lục lọi, đoạn nhấn vào thư mục ghi âm, một đoạn ghi âm chỉ vỏn vẹn 3 phút vang lên.

“Tôi một chút cũng không hối hận! Trương Linh vốn đáng chết!”

“Cô ta phản bội tôi trước! Bị như vậy là đáng lắm, tôi sai cũng chỉ sai ở chỗ đã nhất thời kích động, nghe lời người khác xúi giục! Bây giờ nghĩ lại mới biết là do anh cả của tôi sắp đặt mọi chuyện! Chính là vì muốn hãm hại tôi! Muốn tôi chịu tội thay anh ta!”

“Ân tiên sinh anh không thấy buồn cười sao? Gia đình chúng tôi ấy?”

“Cái gì? Cha tôi? Cha không phải là do tôi giết! Tôi chỉ thừa nhận những gì tôi đã làm, Trương Linh xem như là do tôi mà chết, tự mình làm thì tự mình chịu, có gì mà không dám nhận chứ?!”

“Cô ta nếu muốn tìm tôi báo thù...Thì tìm đi! Cùng lắm là đền mạng! Trên đời này có ai sống mãi đâu!”

Tư Đồ trầm mặc nghe, nghe xong liền giương mắt nhìn Ân Thịnh.

“Ghi âm lúc nào vậy?”

“Lúc nói cho cô ta nghe Trương Linh sẽ trở về trả thù, cô ta tức thì không khống chế được cảm xúc.” Khóe miệng Ân Thịnh nhẹ cong lên: “Đáng lẽ người như cô ta không dễ bị người khác hù dọa. Nhưng trải qua quá nhiều sức ép, đã mấy lần phải đến cảnh cục, trong lòng thì rày rứt, căn bản cũng là không thể chịu đựng nổi, đã vậy lại còn bị hồn ma dọa đến kinh hãi, vậy thì cho dù có kín miệng cỡ nào cũng phải khai ra hết thôi.”

“Nhưng cái này cũng không thể lấy ra làm bằng chứng.” Vương Tiểu Nhị phát hiện được điểm mấu chốt, thở dài nói: “Cô ta đã nói ”là do tôi mà chết“, chứ không trực tiếp thừa nhận là do cô ta ra tay.”

Hồ Diệp bất đắc dĩ: ” Vốn cũng không phải là do cô ta ra tay, mà là thuê người giúp đỡ.”

Hồ Diệp vừa dứt câu, mọi người lại trầm mặc, ồn ào cả nửa ngày vẫn là không có biện pháp, án mạng lần này chẳng lẽ cứ như vậy cho qua?

17. Chương 17

Ân Thịnh ngăn người, cứ trừng to mắt nhìn lên trần nhà.

“Mọi người nói thử xem, nếu thật có báo ứng, vậy thì sẽ ứng lên kẻ nào?”

Tư Đồ quay đầu nhìn y, biểu tình có chút hoang mang.

“Tôi là đang nói tới Đông Lục, Mao Dương cùng Mao Mẫn.” Ân Thịnh nói: “Người ra tay vẫn là Đông Lục, nếu thật sự có báo ứng, Đông Lục không phải là sẽ chịu tiếng xấu thay cho người khác sao?”

“Không nhất thiết phải suy nghĩ.” Tư Đồ dựng thẳng ngón tay lên lắc lắc: “Đông Lục bị báo ứng là điều nhất định, cậu ta chính là giúp người khác tạo nghiệt, mà cả Mao Dương, Mao Mẫn cùng Mao Hâm đều nên bị báo ứng. Mao Hâm là thấy chết không cứu, biết rất rõ ràng nhưng lại bàng quan không nói lời nào, hành vi này so với việc trực tiếp ra tay còn lạnh lùng tàn khốc hơn cả, còn Mao Dương cùng Mao Mẫn thì tâm thuật bất chính, không cần biết cha của họ rốt cục là đã làm sai những gì, nhưng họ làm vậy thì phải đáng bị nghiêm trị.”

Ân Thịnh nhướn mày, có chút kinh ngạc nhìn Tư Đồ Bách: “Lúc này như thế nào mà anh lại có thể nói ra những lời thật giống với con người thế kia? Tư Đồ đội trưởng?”

Mí mắt Tư Đồ giật giật, sớm biết Ân Thịnh sẽ không nói lời dễ nghe với hắn vậy mà cũng hăm hở nói, tự đưa bản thân ra cho người ta chế giễu.

Tư Đồ đưa tay kéo kéo khăn choàng cổ của Ân Thịnh, tỏ vẻ bất mãn không hài lòng, Ân Thịnh liền trừng mắt liếc hắt một cái, giơ tay bảo vệ khăn choàng cổ, hai người đứng hai bên bàn làm việc cứ thế kéo qua kéo lại, đem Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị quăng qua một bên.

Đây đã là lần thứ hai Tiểu Nhị nhìn thấy hai người bọn họ giữa ban ngày ban mặt cứ thế thoải mái bung lụa, không coi ai ra gì, cậu chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, trong lòng còn có chút kỳ quái: *Ân Thịnh bị mất trí nhớ thật sao? Thật sự là mất trí nhớ? Sao mà anh ấy cùng sếp đứng cạnh nhau lại có thể trông tự nhiên hòa hợp như thế?*

Hồ Diệp chỉ giả vờ không thấy, đem máy ghi âm cất vào, nhìn đồng hồ trên tay một chút.

“Luật sư của Mao Dương chắc là cũng đến rồi, bước tiếp theo chúng ta phải làm sao đây sếp?”

Tư Đồ rốt cục cũng chịu dừng tay, Ân Thịnh một lực một giật lại khăn choàng, hai người cùng giương mắt nhìn Hồ Diệp.

Tư Đồ suy nghĩ một chút: “Hay là trước tiên chúng ta điều tra lai lịch kẻ trên danh thiếp vậy?”

Ân Thịnh đối với điều này lại rất có hứng thú, dứt khoát gật đầu: “Được!”

Tiểu Nhị đảo mắt vòng vo: “Tôi ở lại cảnh cục chuẩn bị sẵn sàng để đề phòng khi các anh cần tiếp viện!”

Hồ Diệp liếc mắt nhìn cậu một cái: “Cậu không muốn phải đối mặt với nhân vật nguy hiểm như vậy đúng không?”

“Ai nói vậy?” Tiểu Nhị tròn tròn mắt, tức giận nói: “Nếu súng ống và vũ lực bình thường đối với hắt ta hữu dụng, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên xung phong ra trận!”

Kia ý tứ vẫn là bởi vì đối phương không phải là một kẻ tầm thường chỉ cần vũ khí là có thể giải quyết, vậy nên cậu ta vẫn là yểm trợ ở phía sau.

Hồ Diệp buồn cười, đưa tay xoa nhẹ mái tóc của Tiểu Nhị, rồi cùng bọn Tư Đồ đi ra ngoài: “Vậy cứ làm như thế đi, hậu cần giao cho cậu.”

...

Tư Đồ đứng trong buồng điện thoại công cộng nhấn vào dãy số điện thoại di động kia, cả đám bọn họ cùng nín thở chờ đợi, lại nghe trong điện thoại vang lên giai điệu nhạc chờ, là bài ca xoắn tỏi tây*.

Mọi người: “...”

Sau một phút đồng hồ “A là sa sa, a đi đi đa đi đi” trôi qua, rốt cục cũng có người bắt máy.

“Alo?”- Một giọng nam không rõ ràng vang lên, như là đang ăn cái gì nên miệng cứ liên hồi phát ra tiếng nhai chẹp chẹp.

“Xin hỏi có phải là Đông tiên sinh không?”- Tư Đồ thấp giọng hỏi.

“Ừm” Người bên đầu dây kia hớp một ngụm nước thật lớn, thanh âm theo ống nghe truyền tới đây khiến Ân Thịnh không khỏi phải dở khóc dở cười nhúu mày.

Nếu người này thật sự đúng là Đông Lục mà y đã gặp trước đó thì quả thật có một sự khác biệt khá lớn.

“Tôi có một số việc cần Đông tiên sinh ra tay giúp đỡ.” Tư Đồ tiếp tục nói: “Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Đông Lục cuối cùng cũng ngừng nhai, ở phía bên kia đầu dây nghiêm túc hỏi: “Là ai giới thiệu cho anh?”

Tư Đồ dư quang liếc nhìn Ân Thịnh liền thấy y đang ra tay làm dấu.

“Là lão nhị của nhà họ Mao giới thiệu cho tôi.”- Tư Đồ trầm ổn nói.

“À...ra là nhà họ Mao...”

Có vẻ như Đông Lục vẫn chưa biết chuyện nhà họ Mao đang xảy ra biến cố lớn, cậu ta ở phía bên kia trầm ngâm một chút mới hỏi: “Anh muốn tôi giúp gì?”

Tư Đồ lại nhìn Ân Thịnh, Ân Thịnh nghĩ ngợi một chút thì vươn tay chỉ chỉ chính mình.

Tư Đồ ngây ra một lúc, sau đó thì nhúu mày, lấy tay bịt ống nghe mãnh liệt lắc đầu.

Ân Thịnh không cam lòng chịu thua kém, hất hất cằm, hàng lông mày xinh đẹp nhướng lên *có nói hay không!*

không nói!

Tư Đồ dùng khẩu hình đáp lại, lại còn giơ quả đấm lên uy hiếp.

Ân Thịnh tức giận đến mức thở không ra hơi, thật không hiểu nam nhân này đang nghĩ gì nữa, rõ ràng đây

là mấu chốt để phá án vậy mà cứ xử sự theo cảm tính, một chút cũng không lấy công việc đi đầu!

Ân Thịnh đưa tay giật lấy điện thoại, tư thế thật khiến người ta có cảm giác giống như “Anh không nói thì tôi nói”.

Tư Đồ một tay giơ cao điện thoại, tay kia nắm lấy thắt lưng Ân Thịnh, đem y kéo vào lòng mình, cúi đầu thì thầm vào tai y: “Tôi không muốn khiến cậu gặp nguy hiểm!”

Ân Thịnh hơi nghiêng đầu, cùng nam nhân trước mắt đối mặt, mũi của hai người cơ hồ dán cả vào nhau: “Tôi gặp nguy hiểm hay không cũng không cần anh lo.”

Tư Đồ híp mắt, đang muốn tiếp tục tranh cãi chợt nghe từ trong ống nghe truyền ra thanh âm nghi hoặc “Alo Alo”.

Hồ Diệp đứng bên ngoài buồng điện thoại, dùng tay gõ vào mặt kính, ý bảo *thời điểm này rồi đừng có mà cứ anh lôi tôi kéo nữa, trước làm chính sự đi a.*

Tư Đồ “Chặc” một tiếng, không cam lòng đem điện thoại áp lại vào tai.

“Tôi gặp phải vài chuyện phiền toái.” Tư Đồ vẫn một mực nắm lấy thắt lưng Ân Thịnh không buông: “Tôi nghi ngờ có kẻ nguyên rửa tôi.”

Người ở đầu bên kia trầm mặc một chút, quả nhiên nghe xong là có hứng thú.

“Nguyên rửa như thế nào?”

“Cụ thể thì tôi nói cũng không rõ, cho nên mới hy vọng tiên sinh đây có thể đến xem giúp, lúc đầu tôi đã tìm đến một vị tiên sinh họ Ân, nhưng anh ta nói anh ta không nhận vụ này.”

“Ồ?” Thanh âm của Đông Lục có phần kích động: “Ân Thịnh không nhận? Là không muốn nhận hay là không dám nhận?”

“Cái này...” Tư Đồ làm bộ khó xử: “Tôi cũng không biết, bắt quá nhìn kiểu cách của anh ta, giống như là không muốn nhận hơn là không dám”

“Được.” Đông Lục dứt khoát đồng ý: “Anh đến đây đi, để tôi xem thử thế nào.”

“Rất cảm ơn.” Tư Đồ hướng Ân Thịnh và Hồ Diệp nhướng mày: “Xin hỏi địa chỉ của tiên sinh đây là?”

“...Mao Hâm không nói cho anh biết sao?” Thanh âm của Đông Lục đột nhiên nổi lên một tia nghi hoặc.

Ân Thịnh chau mày, trong lòng cảm thấy sắp có chuyện xấu xảy ra.

Đương nhiên Tư Đồ đã lường trước sự việc, vội lấy ra một cái cờ: “Anh ta chỉ kịp đưa cho tôi danh thiếp, sau khi đưa xong liền vội vã đến bệnh viện...”

Đông Lục đại khái nghĩ ngay tới việc xảy ra dưới lầu công ty nhà họ Mao liền “À” một tiếng, cẩn thận nói: “Hẹn gặp mặt bên ngoài đi, tôi sẽ chọn một quán cà phê.”

“Được.” Tư Đồ đồng ý rồi ghi nhớ địa chỉ nam nhân này đưa ra, sau đó thì cúp máy.

Hít một hơi thật sâu, hẩn ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt: “Không lấy được địa chỉ hang ổ.”

Hồ Diệp nhún vai, Ân Thịnh vỗ vỗ bờ vai hẩn ám chỉ chuyện đó cũng không còn cách nào khác.

“Chưa từng nghĩ tới mấy người bọn họ lại liên hệ phức tạp với nhau như vậy.” Ân Thịnh trầm ngâm: “Nghe lời nói dường như có rất nhiều ám hiệu.”

“Cũng may là không có nói gì lung tung.” Hồ Diệp cũng lên tiếng: “Thời điểm này mà nói càng nhiều thì lại càng lộ nhiều sơ hở.”

Tư Đồ cười cười: “Cũng giống như Mao Mẫn vậy, cô ta càng biểu lộ sự quan tâm đối với vụ án này, ngược lại càng khiến người khác cảm thấy kỳ quái.”

Tất cả mọi người cùng gật đầu, rồi đều không hẹn mà cùng nghĩ tới việc người chung một nhà thể nhưng lại rắp tâm hãm hại lẫn nhau, nhin không được bắt đắ dĩ lắ đầu.

“Hẹn khi nào thì gặp mặt?”- Ân Thịnh quay sang hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Mười giờ sáng mai. Hiện tại chúng ta vẫn còn thời gian để gặp mặt luật sư của Mao Dương.”

Cùng luật sư gặp mặt cũng không phải là điều vui vẻ gì, vậy nên Hồ Diệp hiển nhiên là cảm thấy đau đầu. Ba người họ lảo đảo quay về cảnh cục, đến dưới lầu liền đụng phải đội phòng chống tệ nạn xã hội ở tổ kế bên vừa vặn bước ra ngoài.

“Cả một nhóm đông người như vậy sao?” Tư Đồ “Úi chà” một tiếng, từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc: “Định đến mấy câu lạc bộ nữa à?” (Vì đội phòng chống tệ nạn xã hội hay đi hốt ổ mại dâm, bắt thuốc lắ, ổn định trật tự... nên Tư Đồ mới hỏi vậy.)

“Nói đến chuyện này thì đúng là rất kỳ quái.”

Đội trưởng đội phòng chống tệ nạn xã hội theo sau bước tới, mọi người thường gọi anh ta là “Hoàng Hạ Huệ*”. Đội trưởng Hoàng bỏ mũ, ngẩng đầu nhìn mọi người: “Một tuần trở lại đây, chúng tôi cứ liên tục nhận được điện thoại khiếu nại của người dân, than phiền về tiếng ồn ở cầu lạc bộ nhưng mỗi khi cả đội chúng tôi ra quân đều không bắt được người.”

“Bọn họ chuồn nhanh lắm à?” Tư Đồ ngâm điếu thuốc cười: “Bây giờ chúng ta không thể xem thường lũ người này được đâu.”

“Không phải.” Đội trưởng Hoàng khoát tay: “Bởi vì lần nào khiếu nại cũng là khiếu nại cùng một địa điểm, nên những lần sau chúng tôi liền sắp xếp người mai phục ở gần chỗ đó, đợi cho đến khi có người gọi tới khiếu nại thì chúng tôi lập tức hành động...”

Nói đến đây liền vuốt mặt chán nản, Tư Đồ cùng Hồ Diệp nghe xong đều có chút kinh ngạc.

“Như vậy mà cũng không bắt được?”

“Đến cả nửa bóng ma cũng không thấy.”

Tư Đồ nhướn mày: “Vậy bây giờ các người là đang đi...”

“Bắt không được người, nhưng điện thoại tố giác vẫn là hàng ngày đều đặn gọi tới, cũng không còn cách nào khác a...”

Đội trưởng Hoàng thở dài, sau đó quay đầu bỏ ra cửa: “Chỉ là mỗi ngày đều phải đi một chuyến...coi như là quyền được tản bộ sau khi ăn cơm xong vậy...”

Hồ Diệp buồn cười, trên mặt lại xuất hiện một ít thần sắc đồng cảm.

“Đi như vậy hoài ai mà chịu nổi a.”

“Chuyện nhà của người ta, cậu cũng đừng có xía vào.” Tư Đồ vỗ vỗ vai Hồ Diệp: “Chuyện của mình còn chưa giải quyết xong đâu.”

Nói xong ba người liền tiến vào thang máy trở về phòng thẩm vấn tại lầu ba, cửa thang máy vừa mở ra đã thấy một nam nhân một thân vận tây trang màu đen đứng ở phía trước.

Nam nhân trên tay xách theo một túi công văn, tây trang ôm sát người để lộ ra thân hình trắng kiện, thoát nhìn không hề có chất văn nhả như những luật sư bình thường, ngược lại trông giống với loại người khoái

động tay chân hơn.

Nghe được tiếng thang máy vang lên, nam nhân kia liền quay đầu, lúc này Ân Thịnh mới nhìn rõ được diện mạo của đối phương.

Là một nam nhân phong thần tuấn lãng, gương mặt lại có điểm rất giống con lai, trán khá cao, mái tóc ngắn màu đen gọn gàng sạch sẽ.

Anh ta liếc mắt nhìn thấy Tư Đồ liền bước tới vươn tay ra.

“Chào cậu, đội trưởng Tư Đồ.”

Vẻ mặt của Tư Đồ Bách chẳng khác nào bị táo bón, vươn tay qua loa bắt một cái rồi cũng thu trở về.

“Sao lại là anh?”

Tư Đồ ngậm điều thuốc hừ một tiếng: “Đại luật sư Giải gần đây trên đầu cũng ít tóc hơn rồi ha?”

Giải Ứng Tông dường như đối với kiểu cách này của Tư Đồ không hề có nửa phần trách cứ, khóe miệng cong lên, khẽ nở một nụ cười tuyệt mỹ: “Tôi là do nhà họ Mao dùng tiền mời tới, hiện tại chúng ta chỉ có thể cùng nhau bàn việc công.”

Ân Thịnh nghe vậy nhướn mày, nói chen vào: “Nói vậy các người bình thường còn có bàn việc tư sao?”

Giải Ứng Tông liếc mắt nhìn Ân Thịnh một cái, con ngươi sâu thẳm đen láy kia khiến người khác nhìn không ra anh ta rốt cục là đang nghĩ gì.

“Tôi cùng Tư Đồ cũng coi như là bằng hữu nhiều năm.” Anh ta hờ hững nói, lại nhìn về phía Tư Đồ: “Đúng không?”

Tư Đồ Bách không muốn trả lời, đưa tay lấy điều thuốc ra khỏi miệng: “Bàn việc công bàn việc công nào, anh đã gặp Mao Dương chưa? ”

“Đã gặp.”

Giải Ứng Tông gật đầu, hai người họ liền xoay người sóng vai tiến về phòng thẩm vấn phía trước, Ân Thịnh theo ở phía sau, cảm thấy bản thân có chút buồn bực.

“Ân tiên sinh?”

Hồ Diệp đi bên cạnh Ân Thịnh hỏi: “Làm sao vậy?”

“À.” Ân Thịnh sờ sờ cằm, bản thân có cảm giác Giải Ứng Tông đối với mình hình như là có thái độ thù địch.

“Người đó...” Ân Thịnh nhìn Hồ Diệp, thấp giọng hỏi: “Là người yêu của Tư Đồ Bách sao?”

“Cái gì?!”

Cầm Hồ Diệp sắp chạm cả đất, anh vội ra sức khép miệng lại: “Cái này tuyệt đối không thể nói lung tung, không có chuyện như vậy đâu!”

“Thật vậy sao?”

Ân Thịnh kỳ quái nói: “Bọn họ thoát nhìn trông rất xứng đôi.”

Hồ Diệp miệng nuốt nước bọt một cái, lặng lẽ quan sát hai người đang đi ở phía trước.

Giải Ứng Tông năm nay 32, Tư Đồ Bách 28, tuy Tư Đồ Bách đã cao gần một mét chín nhưng Giải Ứng Tông thoát nhìn so với hắn còn nhỉnh hơn một chút nữa.

Cả hai đều thuộc loại nam nhân cứng rắn kiên cường. Tư Đồ tính tình thì nóng nảy, Giải Ứng Tông lại trầm ổn vô cùng. Từ phía sau nhìn tới liền thấy bộ dạng nghiêng mặt nói chuyện của cả hai: Tư Đồ híp mắt ngậm thuốc lá, trên mặt là nửa phần khó chịu nửa phần bất đắc dĩ, còn Giải Ứng Tông vẫn thủy chung giữ nét cười thản nhiên trên mặt, mâu quang khóa chặt trên mặt của Tư Đồ, ánh mắt lại thập phần nhu hòa.

Hai người bọn họ xứng đôi?...Nhìn cũng có điểm giống lắm...

Hồ Diệp bỗng nổi da gà, nhanh chóng lắc đầu: *Không đúng không đúng, nếu lời này mà để sếp nghe được, mình nhất định sẽ chết rất thảm!*

“Ân tiên sinh.” Hồ Diệp đứng lại, đưa tay nắm lấy bả vai Ân Thịnh, nghiêm túc nói: “Lời này anh nhất định không thể để sếp nghe thấy!”

Ân Thịnh chớp mắt mấy cái, khó hiểu “Ồ” một tiếng.

Lời tác giả:

-Chú thích: Về đội trưởng Hoàng của đội phòng chống tệ nạn xã hội thì biệt danh “Hoàng Hạ Huệ” của anh

ta là được biến tấu từ tên của một chính nhân quân tử sống ở thời Xuân Thu có tên là Liễu Hạ Huệ, điển tích nổi tiếng về ông có tên là “Tọa hoài bất loạn.”

-Giải Ứng Tông tuyệt đối là một đế vương công. Anh ta đối với Tư Đồ quả thật là có hảo cảm, nhưng cũng không thể nói quá nhiều cho mọi người biết. Mọi người không cần lo lắng, sẽ không có kẻ thứ ba chen chân, Giải Ứng Tông sẽ có couple riêng của mình. ~~=3=

Editor:

*Bài ca xoắn tỏi tây: Là bài hát Ievan Polkka - một bài hát nổi tiếng của Phần Lan. Nội dung bài hát vốn dĩ không liên quan đến củ tỏi tây nhưng vì nó được lồng vào hình ảnh động của một nhân vật truyện tranh đến từ Nhật Bản (Bleach Orihime Inoue) đang vừa xoắn củ tỏi tây vừa hát theo bài hát và hình ảnh động đó cũng khá là phổ biến như một hiện tượng mạng. Cũng từ đó mà mỗi khi người ta nghe bài hát này nổi lên liền nghĩ tới hình ảnh xoắn tỏi tây và cái tên bài ca xoắn tỏi tây ra đời từ đây.

18. Chương 18

Giải Ứng Tông cùng Tư Đồ tiến vào phòng thẩm vấn không người, Mao Mẫn bởi vì tinh thần không ổn định nên đã được đưa đến bệnh viện tiêm thuốc an thần

Tư Đồ vào phòng trước tiên là kéo lấy một cái ghế dựa để Ân Thịnh ngồi, còn bản thân thì nghiêng người ngồi thẳng lên bàn gỗ lớn giữa phòng.

Giải Ứng Tông ngồi ghế ở phía đối diện, từ trong cặp xách lấy ra giấy ủy quyền cùng một số tài liệu.

“Chúng ta đã quá quen thuộc với những quy trình này rồi, cũng không cần phải nói nhiều nữa.”-Giải Ứng Tông thuận miệng nói, đoạn tách từng phần tài liệu đặt trên bàn ra đẩy về phía Tư Đồ.

Tư Đồ tùy tiện liếc mắt một cái, không hề đoái hoài tới đồng tài liệu đó, chỉ hỏi: “Anh biết rõ quá trình cụ thể của vụ án lần này sao?”

“Mao tiên sinh đã thuật lại cho tôi nghe rồi.”

“Không liên quan tới mấy lời thoái thác của hần ta, ý tôi là từ góc độ của anh, anh nghĩ anh hiểu biết rõ về vụ án này lắm hay sao?”

Giải Ứng Tông im lặng một chút, ánh mắt tinh thông liếc nhìn Tư Đồ, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cậu chính là cảm thấy tôi không nên nhận vụ án này à?”

“Ba anh em nhà họ Mao bị trừng phạt cũng là thích đáng.” Tư Đồ từ chối cho ý kiến, khoanh tay nhìn anh ta: “Anh lúc này nhúng tay vào sẽ khiến mọi chuyện càng thêm phiền phức.”

“Đây là công việc của tôi.” Mười ngón tay của Giải Ứng Tông đan vào nhau đặt trên mặt bàn, nghiêm túc nói: “Cậu cũng đã nói, chúng ta hiện tại chỉ bàn việc công.”

Tư Đồ khẽ cười mỉa mai, vươn tay cầm lấy mấy tờ giấy mỏng trên bàn nhìn sơ qua một chút.

“Di chúc?”

“Đây là di chúc do cha của Mao tiên sinh lập nên trước khi ông ấy qua đời.”

Hồ Diệp cùng Ân Thịnh cũng tụ lại xem, quả nhiên nhìn thấy phía cuối bản di chúc có một dòng chữ nhỏ nói rằng sẽ đem 10% tài sản chia cho Trương Linh.

Hồ Diệp lắc đầu, cảm thấy Trương Linh cũng coi như là vì tiền mà chết, trong lòng không khỏi có chút cảm xúc phức tạp.

Ân Thịnh dời ánh mắt chuyển sang mấy phần tài liệu khác đặt trên bàn: “Mao Dương mời anh tới là để đề phòng vạn nhất có gì xảy ra sao? Kỳ thật hẳn ta cũng không cần phải làm vậy, bởi vụ án này đến cuối cùng cũng chỉ có hai kết quả, một là chúng tôi không thể tìm được chứng cứ, hẳn ta sẽ vô tội được phóng thích; hai là chúng tôi tìm được chứng cứ, hẳn chắc chắn muốn trốn cũng trốn không thoát.”

Giải Ứng Tông giương mắt đối mặt cùng Ân Thịnh, trên mặt bất động thanh sắc, anh ta nhìn ý được một lúc, mở miệng lại nói chuyện không hề liên quan đến vụ án.

“Con mèo Ba Tư đó vẫn còn chứ?”

Ân Thịnh sững sốt: “Ngân?”

“Hình như là nó được gọi bằng cái tên này.” Giải Ứng Tông cười cười: “Qua Tết âm lịch này là nó thêm một tuổi nữa có đúng không?”

Ân Thịnh nhẹ cau mày: “Sao anh biết?” Chợt nghi hoặc: “Chúng ta có quen biết nhau sao?”

Ân Thịnh phát giác bản thân ý từ lúc gặp mặt Tư Đồ Bách cho đến nay vẫn luôn cùng mọi người vây quanh một trạng thái khó hiểu duy nhất “Chúng ta có quen biết nhau sao?”. Từ Hồ Diệp, Vương Tiểu Nhị, rồi đến cả đội trưởng đội phòng chống tệ nạn xã hội kia nữa.

Bọn họ đối với ý đều có vẻ như có quen biết, duy chỉ có bản thân ý là không hề có chút ấn tượng.

Ân Thịnh im lặng, ánh mắt rũ xuống ngẩn người, suy nghĩ thật cẩn thận, Tư Đồ trước đó cũng đã vài lần hỏi qua chuyện mất trí nhớ của y... Y rất cuộc là đã quên mất bao nhiêu chuyện rồi? Ân Thịnh hiện tại chính là có chút nghĩ không thông, cảm thấy cuộc sống vốn dĩ không chút trở ngại gì của y bây giờ lại trở nên có chút không quen.

“Giải Ứng Tông.” Tư Đồ kịp thời nói chen vào, ánh mắt cảnh cáo nhìn nam nhân kia, Giải Ứng Tông đành nhún vai bỏ cuộc, cũng không nói gì thêm.

“Mao Dương kêu anh tới làm cái gì? Chúng tôi còn chưa bắt giữ hấn ta, hấn có thể tự ý rời khỏi đây bất cứ lúc nào hấn muốn.”

“Anh ấy không dám đi nhưng lại sợ nếu ở lại sẽ bị các người hù dọa, lừa gạt.” Giải Ứng Tông tùy tiện đáp: “Vì không muốn phải nghe các người nói nhiều, cho nên mới kêu tôi tới.”

Hồ Diệp có chút bất mãn nhìn nam nhân trước mặt: “Biết rõ hấn có vấn đề mà anh còn giúp hấn?”

“Không phải đó vốn dĩ là công việc của một luật sư sao?” Giải Ứng Tông chẳng biết bản thân là nên cười hay khóc: “Ai trả thù lao thì sẽ vì người đó mà làm việc, làm tốt việc là chuyện đương nhiên, làm hỏng việc thì phải gánh tiếng xấu trên lưng.”

“Trên đời này ủy khuất nhất không ai khác chính là luật sư và bác sĩ.”

Hồ Diệp ghen lời, Tư Đồ liền khoát tay: “Đừng nói những lời nhảm nhí này nữa, từ đó đến giờ những vụ án trong tay anh có lần nào thất bại đâu.”

Ân Thịnh kinh ngạc ngẩng đầu, Giải Ứng Tông cũng chỉ cười rồi nói: “Cậu là đang chế nhạo tôi đấy à? Tôi chẳng lần nào thất bại cũng là vì tôi đã từ chối khá nhiều vụ án.”

“Đó cũng là một trong những điểm đặc biệt của anh.” Tư Đồ giễu cợt: “Phát hiện vụ án có nghi điểm khó giải quyết thì buông bỏ ngay lập tức, thà bồi thường tiền chứ không tiếp tục xử lý.”

Tư Đồ xoay người đối Ân Thịnh giải thích: “Vậy nên thanh danh của anh ta vẫn không được tốt, loại tình huống này trong ngành luật sư được gọi là không tuân thủ cam kết.”

“Cho nên cũng chỉ có thể là một luật sư hèn.”

Giải Ứng Tông không thèm để tâm, đưa tay gỡ hai cái nút trên ống tay áo rồi nói lỏng cổ áo một chút.

“Tôi chẳng qua chỉ là tôn trọng sự lựa chọn của bản thân thôi.”

Tư Đồ liền cười khinh một tiếng, Ân Thịnh ở bên cạnh nhìn ra được hai người này là đang tranh hơn thua với nhau thế nhưng rõ ràng lại rất ăn ý, tình cảm cũng tốt vô cùng.

Y nhìn Giải Ứng Tông, thử dò xét hỏi: “Cho nên anh đến đây là để giúp hấn không bị chúng tôi đưa vào tròng? Không còn nhiệm vụ gì khác?”

“Cần phải có nhiệm vụ gì nữa sao?”

Giải Ứng Tông buông tay trên cổ áo xuống: “Như lúc nãy cậu đã nói, vụ án này cuối cùng cũng chỉ có hai con đường.”

Nói xong lại thần bí chớp mắt mấy cái: “Cậu chắc chắn sẽ tìm được chứng cứ cho vụ này chứ?”

“Tôi không chắc.” Ân Thịnh thẳng thắn thừa nhận, bình thản nhường mảy: “Tôi chỉ là cố gắng hết sức.”

Giải Ứng Tông gạt đầu một cái, đem bản di chúc cùng tài liệu thu lại, nhưng giấy ủy quyền vẫn để yên trên mặt bàn.

“Nhìn ra được điều gì từ những tài liệu này?”

“Mao Dương là một kẻ hết sức cẩn thận.” Tư Đồ hồ hững nói: “Tất cả chứng cứ đối với hấn đều có lợi, không thể chệch vào đâu được.”

“Anh ta ngay từ đầu đã lên kế hoạch rất kĩ lưỡng.” Giải Ứng Tông nói: “Báo cáo sức khỏe của Mao Đại Sinh; quan hệ của Mao Mẫn cùng người nhà họ Mao chuyển biến xấu; Mao Hâm chơi bởi lêu lổng, lãng phí tiền bạc trong công quỹ, còn bị Mao Dương lừa gạt tất cả cổ phần trong tay.”

“Công ty mà hấn ta lừa Mao Hâm đầu tư vào hiện giờ ở đâu?”-Hồ Diệp hỏi

“Công ty đó đã sớm bị xóa sổ, danh sách nhân viên trong công ty không biết rõ, tài khoản của công ty là mở ở ngoài nước, căn bản là không tra ra được cái gì.” Giải Ứng Tông cười lạnh: “Đây chính là cách làm việc của một thương nhân chân chính, cha anh ta cũng chẳng thể bì kịp con mình.”

“Coi như là không thể tìm được chứng cứ giết người đi...” Ân Thịnh ở bên cạnh lẩm bẩm: “Cũng phải tìm ra được cái gì khác chứ.”

“Chẳng hạn như?”

Giải Ứng Tông không nhanh không chậm đem tất cả tài liệu cất vào túi công văn thật cẩn thận. Trên thực tế anh ta chính là lợi dụng nghề nghiệp luật sư của mình để có thể mang đồng tài liệu này mang đến đây,

chỉ là để Tư Đồ liếc mắt qua một cái, có thể sẽ lại cung cấp đầu mối gì đó cũng nên.

Anh ta và Tư Đồ quen biết đã nhiều năm, Tư Đồ đương nhiên hiểu được ý tốt của anh ta, vậy nên sẽ không khách khí, chỉ tiếc là cái gì cũng không phát hiện được.

“Nhà của bọn họ đã loạn thành như vậy, chắc chắn về phương diện tiền bạc cũng có vấn đề. Mà vì sao Mao Đại Sinh lại dọn ra ngoài?”

Ân Thịnh hỏi: “Tuy rằng bọn họ nói Mao Đại Sinh không thích sống quá phô trương, nhưng hiện tại xem ra có thể không phải là như họ nói, vậy rốt cuộc ông ta dọn ra ngoài là để làm gì?”

“Đó là nơi để gặp mặt cùng tình nhân nhỏ bé của ông ta.” Giải Ứng Tông chế nhạo nói: “Ở nhà dù sao cũng không tiện lắm.”

Ân Thịnh nhất thời nghẹn lời, y thật ra vẫn không hề nghĩ tới điểm này bao giờ.

“Tài chính của nhà họ Mao chắc chắn có vấn đề.” Ân Thịnh nhìn về phía Tư Đồ: “Cho dù không có cách để hấn ta thừa nhận chính bản thân đã sát hại cha mình cũng phải gán cho hấn một tội danh khác! Nói không chừng ở chỗ Trương Linh có đầu mối thì sao?”

“Có thể.” Tư Đồ gật đầu: “Trương Linh cùng bọn họ dính dấp nhiều như vậy, không thể nào không có chút chứng cứ gì.”

“Là việc tranh chấp tài sản nhà họ Mao?” Giải Ứng Tông ngạc nhiên nói: “Các người không phải là đang điều tra án mạng sao?”

Ân Thịnh liếc anh ta một cái: “Có thể nắm bắt được chút nhược điểm nào thì hay nhược điểm đó, không thể để hấn thoát tội một cách trắng trợn như vậy được.”

Giải Ứng Tông sửng sốt, nhưng rồi lại cười rộ lên: “Tính khí này... Vẫn là không hề thay đổi.”

Tư Đồ tăng hắng một tiếng, từ trên bàn đứng dậy, kéo Ân Thịnh: “Được rồi, trước hết cứ như vậy đi, chúng ta đến nhà Trương Linh xem qua một chút, tìm xem cái gì có khả năng trở thành chứng cứ có thể luận theo không.”

Ân Thịnh có chút bất mãn: “Chứng cứ có thể luận theo là gì?”

“Không có gì, ý là chứng cứ chúng ta có thể luận theo đó để mà tống cổ Mao Dương vào nhà lao ấy mà.” Tư Đồ phá lên cười, một bên lôi Ân Thịnh ra cửa, bên kia vung tay lên hướng Giải Ứng Tông chào tạm biệt: “Để Hồ Diệp lại cho anh, hai người các người muốn diễn trò gì cũng được, cứ tự nhiên.”

Nói xong đẩy cửa rời đi.

Tư Đồ đem Ân Thịnh nhét vào trong xe, xong lại chạy qua phía đối diện mở cửa ngồi vào trong, vào trong rồi chuyện đầu tiên hắn làm lại là mở máy điều hòa.

Ân Thịnh lấy điện thoại ra nhìn một chút, ngạc nhiên nói: “Còn hai ngày nữa là đêm 30 Tết rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Tư Đồ cũng ngạc nhiên, lập tức nhìn về phía Ân Thịnh: “Cậu có kế hoạch gì không?”

“Không có.” Ân Thịnh đem điện thoại cất vào trong túi áo, chà xát bàn tay rồi áp lên hai bên má đang lạnh buốt: “Tôi chỉ có một mình, không thân không thích nên cũng chẳng phải về thăm nhà.”

“Vậy cùng tôi đón năm mới đi?” Tư Đồ hài lòng nói: “Nhiều người càng náo nhiệt.”

Nói xong liền đạp chân ga, hướng căn hộ của Trương Linh mà tiến.

Ân Thịnh ngồi ở ghế phụ lái trầm ngâm: “Quan hệ của anh cùng người trong gia đình không được tốt à?”

“Hiện tại cũng có thể cho là không được tốt, nếu mấy vụ án mạng chất trên đầu tôi có thể sớm giải quyết...” Tư Đồ ngẫm nghĩ một chút, lại nói: “Mùng một mùng hai có lẽ tôi sẽ trở về thăm nhà một chuyến, đêm 30 vẫn có thể cùng cậu đón năm mới.”

Ân Thịnh kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái: “Không cần, tôi một mình cũng đã thành thói quen rồi.”

“Như vậy sao được.” Tư Đồ không để ý từ chối, nói: “Nếu cậu cảm thấy không quen khi chỉ có hai người chúng ta thì để tôi rủ cả Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị.”

Ân Thịnh không nhịn được cười: “Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị chẳng lẽ cũng không cần về nhà thăm người thân sao?”

“Người nhà của Tiểu Nhị tất cả đều sống ở nước ngoài.” Tư Đồ cười nhạt nói: “Hồ Diệp cũng là một thân một mình, muốn hẹn bọn họ không quá khó khăn.”

Ân Thịnh gật đầu, cũng không lên tiếng bảo đồng ý đi hay không mà chỉ im lặng. Tư Đồ thấy y như có điều suy nghĩ nên cũng không thúc giục, dù sao còn đến tận hai ngày, cứ cho y suy nghĩ thêm một chút đi.

Vượt qua ngã tư kế tiếp, chiếc xe tiến vào bãi đậu xe.

Trương Linh và Ân Thịnh ở cùng một tòa nhà, điều này so ra cũng rất tiện, ban ngày ban mặt như thế này

cũng không sợ mấy thứ dơ bẩn quái dị lui tới.

Tư Đồ xuống xe cùng Ân Thịnh, hai người bước vào thang máy, nhấn nút hướng lên tầng năm.

Khi cả hai người họ vừa từ thang máy bước ra thì bắt gặp một cậu học sinh xách cặp từ đầu hành lang bên kia bước tới, thiếu niên tóc tai bù xù ngáp ngáp dài, vừa liếc mắt một cái cậu nhóc liền thấy huy hiệu cảnh sát trên ngực Tư Đồ, cậu bỗng ngây người ra một chút.

“Đúng là chỗ này rồi.” Tư Đồ nhìn biển số 503 trước cửa nhà rồi lại mở mục ghi chép trong điện thoại di động ra nhìn một chút, xác định đúng là số nhà này liền từ trong túi lấy ra chìa khóa nhà do nhân viên pháp chứng cung cấp, hắn đưa tay mở cửa.

“Này!” Thiếu niên ở phía sau rốt cục cũng lên tiếng: “Các người muốn làm gì?”

Ân Thịnh cùng Tư Đồ quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên bất an nhìn họ: “Các người...chỗ này là nhà của chị Trương mà.”

“Em có quen cô ấy sao?” Ân Thịnh nhìn cậu nhóc: “Người này là cảnh sát, chúng tôi có việc muốn...”

“Là chuyện chị Trương gặp tai nạn qua đời sao?” Thiếu niên này có vẻ là biết cũng không ít chuyện, cậu ta xách cặp đi tới: “Nếu các anh muốn tìm đồ, không cần phải vào trong, tất cả đồ vật bên trong đều bị mang đi hết rồi.”

“Mang đi hết rồi?”

Lời tào lao của editor: Tuổi thiếu niên là độ tuổi từ 13-19 tuổi, mình nghĩ cậu bé trong này khoảng 15-17 tuổi.

19. Chương 19

Tư Đồ kinh ngạc, lập tức mở cửa thì thấy bên trong căn hộ ngoại trừ giấy dán tường còn nguyên trên tường ra thì bất cứ cái gì cũng không còn, hoàn toàn trống không, chỉ có một vài cây bút lông cùng túi plastic vứt lung tung trên mặt đất.

“Sao lại thế này...?” Tư Đồ nhíu mày: “Ai đụng vào đồ trong đây?”

“Là mấy người họ hàng của Trương Linh đó.” Thiếu niên nói: “Vài ngày sau khi bọn họ nghe tin Trương Linh qua đời liền tới mang đồ vật đi, nói là để trả nợ cho nhà chị ấy, hình như cả giấy tờ nhà cũng cầm đi luôn.”

Tư Đồ thở dài, bởi vì cái chết của Trương Linh cũng đã xác thực là do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn nên cảnh sát bọn họ không có quyền giam giữ đồ vật của nạn nhân để điều tra, bị người khác mang đi cũng là chuyện không thể trách được.

Ân Thịnh vẫn là tiếc nuối vô cùng, bọn họ cứ mãi xoay quanh ba anh em nhà họ Mao mà bỏ sót một đầu mối là Trương Linh.

“Nhưng em có một thứ...” Nói xong cậu nhóc liền từ trong cặp lấy ra một cái ví bằng da bò đưa cho hai người: “Rất lâu trước kia chị Trương đã đưa cho em cái này, còn nói nếu sau này chị ấy gặp chuyện thì đem đưa cho người nào có thể tin tưởng được.”

Dừng một chút, thiếu niên nhìn Tư Đồ rồi lại nhìn sang Ân Thịnh: “Các anh...cũng coi như là người đáng tin vậy.”

Ân Thịnh kinh ngạc, cùng Tư Đồ nhìn nhau: “Có vẻ Trương Linh cũng không phải một kẻ ngốc a.”

Hai người nhận lấy cái ví, mở ra nhìn vào chỉ thấy bên trong là cả một xấp danh thiếp đủ màu sắc.

“Đây là...”

“Thoạt nhìn có chút mờ ám.” Tư Đồ dự cảm được điều gì đó, đưa tay nhéo nhéo vành tai mềm mại của Ân Thịnh, cười nói: “Nói không chừng cái này có thể khiến Mao Dương phải vào nhà lao thật đấy chứ.”

Ân Thịnh gật đầu, cất kỹ ví tiền da bò ấy xong liền quay sang nói lời cảm ơn với thiếu niên, cũng dặn cậu nhóc chuyện ví tiền này không được nói cho người khác nghe bất luận là ai đi chăng nữa, thiếu niên đồng ý, xong xuôi Tư Đồ cùng Ân Thịnh mới quay trở về.

Hồ Diệp lúc này ngồi trong phòng thẩm vấn cùng Giải Ứng Tông đang cảm thấy vô cùng nhàm chán, ngồi ở phòng kế bên là Mao Dương, bởi vì biết Giải Ứng Tông đã đến nên nam nhân này hiển nhiên là cũng thoải mái không ít, thông dong dựa lưng vào ghế uống cà phê của cảnh cục.

Hồ Diệp ra ngoài cửa nhìn thoáng qua cửa kính thủy tinh một chiều (người ngoài nhìn thấy người bên trong nhưng người bên trong không thấy người bên ngoài) bên phòng của Mao Dương, rồi lại trở vào phòng.

“Uy tín của anh đã sớm lan truyền, vậy mà còn có người chịu mời anh...” Hồ Diệp ngồi xuống ghế dựa, moi mấy đồng lẻ trong túi áo ra nghịch: “Anh chừng nào thì mới chính thức mất việc?”

“Cái này cũng không nói chính xác được.” Giải Ứng Tông trầm ỉn cười nói: “Mặc dù tôi không tuân thủ cam kết, nhưng người đến tìm tôi vẫn như cũ cứ một người rồi lại thêm một người mãi cơ đấy.”

Hồ Diệp “Hừ” một tiếng, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Anh rõ ràng là có thể bảo lãnh Mao Dương ra khỏi

đây, vậy hán ta cứ ngồi ở phòng bên làm gì? Còn muốn ăn cả cơm hộp của cảnh cục luôn sao?”

“Là anh ta có tật giết mình.” Giải Ứng Tông mơ hồ nói: “Tục ngữ có câu: Bình sinh bất tổ khuy tâm sự, bán dạ bất phạ quỷ xao môn.*”

“Hán mà cũng biết sợ?” Hồ Diệp khinh bỉ nói: “Ngay cả cha ruột, anh em trong nhà cũng có thể đối xử như vậy, người kiểu đó mà cũng biết sợ? Hán ta căn bản là bất khả chiến bại không gì có thể động tới a.”

Giải Ứng Tông bật cười, anh ta cười lên lại thập phần đẹp mắt, vốn là bộ dạng tuấn lãng hướng nội, khi cười chân mày giãn ra, một bên khóe miệng thì cong lên, hơi có chút phong độ của một đại tướng quân, cốt cách do trải qua nhiều thăng trầm mà trở nên chín chắn, đáng tiếc là Tư Đồ cùng Hồ Diệp có muốn đuổi cũng không theo kịp được anh ta.

Hai người đang nhàn nhã trò chuyện thì cửa phòng thấm vẩn mở ra, Tư Đồ cùng Ân Thịnh một trước một sau bước vào khiến Hồ Diệp không khỏi ngạc nhiên: “Đi gì nhanh vậy?”

“Ở trước cửa nhà Trương Linh tìm được một thứ rất thú vị.” Tư Đồ quơ quơ ví tiền da bò trong tay, đứng trước cái bàn gỗ trong phòng đem tất cả danh thiếp bên trong ví đổ lên bàn.

“Cái này là...”

Giải Ứng Tông nhú mày, anh cầm lấy một tờ danh thiếp trên bàn nhìn thoáng qua, bề mặt của danh thiếp đó in tên của một công ty tài chính, lại nhìn vào số danh thiếp còn lại ngân hàng đầu tư, công ty chứng khoán...Tất cả danh thiếp của người phụ trách các công ty lớn thuộc ngành kinh tế, tài chính cứ nhiên đều nằm trong này.

“Là do Trương Linh đã chuẩn bị trước.” Tư Đồ liếc nhìn Giải Ứng Tông: “Đại luật sư Giải thấy thế nào?”

“Tất nhiên cái này chắc chắn được tính làm chứng cứ.”Giải Ứng Tông mở túi công văn ra, đem danh sách các công ty trước giờ bắt tay làm ăn chung với công ty nhà họ Mao nhìn một lượt, nhận thấy tất cả các công ty in trên xấp danh thiếp kia đều không có tên trong danh sách, thậm chí một chút thông tin gì cũng không có.

“Này rõ thật quái lạ.” Hồ Diệp khoanh tay nói: “Không phải là cùng bắt tay làm ăn, vậy thì Trương Linh giữ mấy tấm danh thiếp đó lại làm gì?”

Dừng một chút đột nhiên kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là do cô ta biết được việc xấu của mấy người giàu có đó? Vậy nên lưu trữ chứng cứ uy hiếp đối phương?”

“Cậu có thể uy hiếp đám thương nhân đó chỉ bằng mấy tấm danh thiếp này sao?” Tư Đồ dờ khóc dờ cười, từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động, vơ đại một tấm danh thiếp trên bàn rồi nhấn số gọi.

Nhạc chờ vang lên, là một giọng nữ cao đang hát, hát được một đoạn thì bỗng có người bắt máy.

“Xin chào, đây là văn phòng của tổng giám đốc công ty XX, tôi là thư ký Trần.”

“Chào cô.” Tư Đồ mở loa ngoài, nói thẳng: “Tôi từ đội hình sự của cảnh cục gọi đến, tổng giám đốc của cô tên là Vương Chí Bản có đúng không?”

“Đúng vậy.” Nữ thư ký hiển nhiên có chút khấn trương: “Xin hỏi anh tìm Vương tổng có chuyện gì?”

“Tôi là có chút việc muốn hỏi anh ta, cô có thể sắp xếp cho tôi thời gian gặp mặt được không?” Tư Đồ rung đùi đắc ý, cách nói chuyện của hắn cũng vô cùng lịch thiệp, nhưng nữ thư ký bên kia chỉ nói: “Anh chờ một chút, để tôi nói máy cho tổng giám đốc giúp anh.”

Nói xong, bên trong điện thoại vang lên hai tiếng bíp bíp, lập tức có một nam nhân bắt máy.

“Xin chào.”

Hiển nhiên thư ký đã thông báo qua cho Vương Chí Bản biết bên kia đầu dây là ai, vậy nên thanh âm của hắn có vẻ rất nghiêm túc: “Xin hỏi anh là cảnh sát thuộc đơn vị nào?”

“Tư Đồ Bách.” Tư Đồ đọc lên mã số cảnh sát của mình rồi nói: “Là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, bây giờ trong tay tôi có một vụ án, muốn hỏi anh đây một số chuyện.”

“Theo như tôi nhớ thì bản thân tôi không có liên quan tới vụ án nào cả.” Vương Chí Bản tỏ vẻ nghi hoặc: “Đội trưởng Tư Đồ xác định là không có tìm sai người đó chứ?”

“Chắc chắn là không sai.” Tư Đồ cười nhạt: “Vương tổng có biết một người tên là Trương Linh không?”

Mọi người rất rõ ràng cảm nhận được sự trầm mặc một cách mất tự nhiên từ đầu dây bên kia truyền tới.

Trong chốc lát, Vương Chí Bản lập tức trở lại trạng thái ban đầu, do dự nói: “Cũng có chút quen thuộc, là người của Mao Hâm...”

“Đúng là cô ấy.” Tư Đồ gật đầu, liếc mắt cùng Ân Thịnh nhìn nhau: “Vương tổng có quen Mao Hâm?”

“Ách...” Vương Chí Bản khô khốc cười hai tiếng: “Đều là dân làm ăn, khó tránh khỏi không biết tiếng của anh ta, nhưng cũng không có giao thiệp.”

Lại lập tức bổ sung: “Tin tức không phải là đang đưa tin về mấy vụ án mạng xảy ra ở nhà họ Mao sao?”

Trương Linh người phụ nữ đó là do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn mà chết đúng không?”

Tư Đồ thuận miệng trả lời hắn ta, càng nói lại càng thấy lạc đề, lúc sau mới nhấn mạnh nói: “Về chuyện của Trương Linh cùng gia đình nhà họ Mao, có một số vấn đề muốn mặt đối mặt hỏi anh một chút, biết cái gì thì nói cái đó, chúng tôi chỉ là điều tra theo thông lệ, không phải thẩm vấn nên anh không cần phải căng thẳng.”

Vương Chí Bản nói lấy lệ: “Đội trưởng Tư Đồ, anh đột nhiên nói vậy làm tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa. Tôi cùng bọn họ cũng chưa từng gặp mặt...Anh có phải có hiểu lầm gì hay không...”

“Đừng có mà chối bỏ quan hệ như vậy.” Ân Thịnh đột nhiên xen vào: “Trương Linh đem số liên lạc của các người lưu lại hết, nếu không anh nghĩ chúng tôi làm sao mà có thể tìm được tới đây? Danh sách các công ty làm ăn chung với nhà họ Mao không có tên công ty của anh, anh cùng Trương Linh lại có dính dấp tới nhau, trả lời thì không thành thật, chúng tôi có quyền nghi ngờ...”

“Khoan khoan khoan khoan!” Vương Chí Bản bị Ân Thịnh hù dọa, hắn ở phía đầu dây bên kia liền trở nên vô cùng căng thẳng: “Cảnh sát tiên sinh...Tôi...Cái này...Ừ thì...Tôi đồng ý nói, nhưng tôi vẫn không ra ngoài gặp mặt, bây giờ cứ nói qua điện thoại đi, các người hỏi tôi trả lời, như vậy được rồi chứ?”

Tư Đồ nhướn mày, Hồ Diệp nhanh tay lấy ra máy ghi âm rồi nhấn vào nút thu.

Ân Thịnh đợi đèn của máy ghi âm sáng lên, lúc này mới mở miệng: “Anh cùng Trương Linh có quan hệ gì với nhau?”

“Cái này...” Vương Chí Bản hiển nhiên rất xấu hổ: “Một nam một nữ...Cậu nói thử xem còn có thể là quan hệ gì? Ha ha...”

Ân Thịnh chán ghét cau mày, y nhìn về phía Tư Đồ, ánh mắt ngụ ý *Nếu đã vậy thì anh đến nói tiếp với hắn đi.*

Tư Đồ cười cười vui vẻ đồng ý, còn đưa tay chạm nhẹ lên vai trái, đầu hơi cúi, tạo nên tư thế “Ta nguyện hết lòng trung thành với người”, khóe miệng khẽ cong trông vô cùng điển trai.

Hồ Diệp đầu đầy hắc tuyến, anh cố gắng kìm chế để không phải thốt lên tiếng nào.

Biểu tình trên mặt Giải Ứng Tông thập phần bí hiểm, chỉ có Ân Thịnh là đã dần thấy quen với những hành động kỳ quái của Tư Đồ, nên khi vừa nhìn thấy y chỉ đơn giản là khoanh tay bước sang phía khác chứ không thêm đoái hoài gì đến hắn.

Tư Đồ một lần nữa lại bị Ân Thịnh tạt xô nước lạnh vào mặt, hắng giọng một cái chữa thẹn: “Trương Linh bằng cách nào mà có thể quen biết được anh, anh có biết ngoại trừ anh ra cô ta còn có liên hệ cùng nhiều người khác trong ngành tài chính không?”

Sao lại đổi người rồi....

Vương Chí Bản ngập ngừng trả lời: “Cái đó tôi có biết, chúng tôi còn cùng nhau gặp mặt ăn cơm, có người của ngân hàng đầu tư, nhà phân tích tài chính và cả người phụ trách của các công ty khác.”

“Cô ta đem tất cả các phương thức liên lạc với mọi người đem cất giấu chung vào một chỗ.” Tư Đồ nói: “Anh cảm thấy cô ta tại sao lại làm vậy?”

“Công ty của anh cùng với công ty nhà họ Mao không phải là có quan hệ gì đó chứ?”

“Không có không có.” Vương Chí Bản hoảng hốt nói: “Đội trưởng đừng hiểu lầm, chúng tôi...Chao ôi, tôi là nói thật, bọn chúng tôi cùng nhà họ Mao thật sự là không hề có chút quan hệ làm ăn gì cả, nhưng với Mao Dương...quả thật có quan hệ cá nhân, coi như là bạn nhậu của nhau.”

“A?” Tư Đồ liếc mắt nhìn mọi người, tỏ ý *Cuối cùng cũng tóm được cái đuôi!*

Lúc này Vương Tiểu Nhị từ ngoài cửa bước vào, Hồ Diệp lập tức quay đầu làm dấu “suyt” một cái ra hiệu cho cậu ta đừng lên tiếng, Tiểu Nhị im lặng không động đậy, chỉ dựng thẳng ngón tay cái tỏ vẻ đã hiểu.

Tất cả mọi người đều xúm lại gần chiếc điện thoại di động trên bàn, nghe Vương Chí Bản từ trong đó nói vọng ra: “Mao Dương ngay từ đầu là mời chúng tôi ăn cơm, muốn cùng nhau hợp tác bởi có nhiều kẻ thù không bằng thêm nhiều bằng hữu, công ty nhà họ Mao chủ yếu là mạnh về mặt quảng cáo, sản xuất đồ chơi cũng có khuynh hướng phát triển, nửa năm trước anh ta nói muốn đưa sản phẩm của mình ra thị trường, mong chúng tôi có thể suy nghĩ về việc làm đại lý cho anh ta.”

“Chúng tôi chính là như vậy mà quen biết nhau, anh ta lại còn giới thiệu Trương Linh với tôi, nói là thư ký riêng của anh ta, về sau có chuyện gì cứ tìm đến cô ấy...”

Nghe nói tới đây, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trương Linh và Mao Dương...Kết quả bọn họ là có mối quan hệ mờ ám gì?

Vương Chí Bản đang muốn nói tiếp thì bỗng cửa phòng thẩm vấn bật mở, người xuất hiện trước cửa lại là Mao Dương.

“Đội trưởng Tư Đồ, tôi...”

Lời còn chưa dứt, hần bỗng nhìn thấy đồng danh thiếp rực rỡ màu sắc đỏ trên bàn, ánh mắt liền nhú lại.

Tiểu Nhị cơ hồ là do phản xạ có điều kiện lập tức chạy tới chắn trước mặt Mao Dương, cố gắng rướn người

che đi tầm mắt của hắn, nhưng khổ nổi vóc dáng của cậu quá nhỏ, cái đầu lại không đủ cao, Mao Dương không cần phải tốn chút công sức, trực tiếp lướt qua người cậu, thật chuẩn xác không chút nhầm lẫn nhìn thấy được tên của một công ty trong đồng danh thiếp đó.

Sắc mặt lập tức trắng bệch

“Luật sư Giải.” Mao Dương đột nhiên quay sang nhìn vào luật sư do chính mình mới đến: “Đây là...”

Ân Thịnh bây giờ chỉ muốn chạy tới tắt điện thoại động đi, thời điểm này chính là không nên dả thảo kinh xà, nhưng bàn tay chỉ vừa mới chạm tới di động, màn hình lại chợt vụt sáng, một dòng chữ màu đỏ hiện lên *pin yếu*.

Sau đó di động liền bíp một tiếng, tự động tắt nguồn.

Mọi người: “...”

Lời tác giả: Nhân vật Trương Linh là điển hình của những người bỏ mạng vì mê tiền. Cô ta từ đầu đến cuối đều là bị lợi dụng, ván cờ được sắp đặt vô cùng hoàn hảo, không cần phải nói nhiều, đương nhiên tất cả đều là do Mao Dương làm. Vụ án lần này đã sắp kết thúc rồi, lúc sau vụ án bí ẩn quỷ dị không thể giải quyết của đội trưởng “Hoàng Hạ Huệ” sẽ được lên sóng.~

Editor:

*Bình sinh bất tổ khuy tâm sự, bán dạ bất phạ quỷ xao môn: bình thường không làm việc gì có lỗi với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.

20. Chương 20

Mao Dương đột nhiên xông vào khiến mọi người trong phòng trở tay không kịp.

Cả đám bọn họ chỉ có Giải Ứng Tông là phản ứng nhanh nhất, anh ta rời khỏi ghế ngồi, đối Mao Dương lịch sự nói: “Mao tiên sinh, vừa rồi căn cứ theo điều tra của cảnh sát thì phát hiện thấy công ty của ngài có vấn đề lớn về mặt tài chính.”

“Thì sao?”

Mao Dương cố gắng duy trì trạng thái bình tĩnh, ánh mắt sắc bén mang theo tia hàn ý lướt qua

từng người một.

“Có vấn đề về mặt tài chính khi làm ăn là không thể tránh khỏi, các người là đang điều tra vụ án của cha tôi cùng Trương Linh, như thế nào lại có thể điều tra đến cả sổ sách của công ty?”

“Cảnh sát nghi ngờ việc này có liên quan đến vụ án.” Giải Ứng Tông vẫn bình thản như cũ, không chút run sợ trước Mao Dương: “Căn cứ theo luật pháp, nếu cảnh sát cho rằng sự việc nào có liên quan đến vụ án thì đều có thể xin lệnh của cấp trên để có thể điều tra.”

“Giấy phê chuẩn đâu?”

Mao Dương trực tiếp nhìn Giải Ứng Tông. Lúc này, ngay cả người có dây thần kinh thép nhất là Tư Đồ Bách cũng trở nên căng thẳng vô cùng, chuyện về công ty nhà họ Mao cả đám bọn họ vẫn là còn đang nghi ngờ, cũng không có bằng chứng xác thực lắm, trên thực tế bọn họ chỉ đơn giản muốn lần mò ra tội trạng khác của Mao Dương, bởi cái chết của Mao Đại Sinh và Trương Linh căn bản là không có khả năng tìm ra chứng cứ.

Giải Ứng Tông thực sự rất bình tĩnh, anh từ trong túi công văn chậm rãi lấy ra một phần văn kiện rồi đặt lên bàn.

“Đây là mệnh lệnh từ sở cấp xuống, bởi vì chuyện lần này truyền thông lần lượt đưa tin quá nhiều, gần như đã ảnh hưởng rất lớn tới niềm tin của nhân dân đối với ngành cảnh sát, vậy nên cục trưởng đã đặc biệt phê đơn phân phó đội trưởng Tư Đồ đối với vụ án lần này phải toàn lực giải quyết, bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng không thể bỏ qua.”

Ân Thịnh kinh ngạc nhìn về phía Giải Ứng Tông, y đột nhiên có chút hiểu được lý do vì sao mặc dù đạo đức nghề nghiệp thì quá tệ (làm việc không giữ uy tín với khách hàng) nhưng vẫn có người tìm đến anh ta nhờ giúp đỡ. Nếu dùng việc chơi cò để nói về cách xử sự của Giải Ứng Tông thì anh ta tuyệt đối là một bước ra quân thì trăm bước tính toán, ánh mắt thập phần sâu xa, cẩn thận mà chu toàn.

Trang bị đầy đủ, không sợ người khác tấn công từ phía sau bởi vì anh ta đã sớm sắp xếp mọi thứ.

Vương Tiểu Nhị đứng khuất tầm mắt của Mao Dương, thấy hắn không để ý cậu liền gơ nắm đấm ra dấu “Yeah” một cái, Ân Thịnh buồn cười còn Giải Ứng Tông làm như không thấy, ánh mắt vẫn là tĩnh lặng trong veo như mặt nước, lặng lẽ nhìn Mao Dương như thể muốn nói từ đầu tới cuối anh ta là vô tội, anh ta không hề giúp đỡ cảnh sát bọn họ làm cái gì hết.

Ánh mắt Mao Dương lúc này hung ác như dã thú, hắn cùng Giải Ứng Tông đối mặt, chốc sau liền mở miệng nói: “Đại luật sư Giải đây không phải là lại muốn rút lui, đem khách hàng của mình đá đi đó chứ?”

“Đừng quên mỗi năm chúng chỉ hành nghề luật sư của anh đều phải thăm hạch qua một lần, cứ tiếp tục như vậy nữa thì năm nay anh nhất định sẽ bị treo bằng!”

“Mỗi năm đều có người uy hiếp tôi như vậy.” Giải Ứng Tông trên mặt không rõ là đang vui hay giận: “Tôi cũng không có nói muốn đá ngài đi, Mao tiên sinh, hiện tại tôi chính là đang phối hợp cùng cảnh sát điều tra, nếu ngài đây có ý chống đối thì chỉ khiến sự việc càng thêm tồi tệ.”

Bộ chuyện này còn có thể tồi tệ hơn được nữa sao?!

Mao Dương lúc này đơn giản là chỉ muốn lật bàn, hắn túm tay nắm thật chặt, hít sâu vài lần, một lần nữa đích xác nhìn thẳng lên mặt bàn trước mặt.

Cái đồng danh thiếp chết tiệt này là từ đâu tới đây! Đám người này đến cuối cùng là làm sao mà tìm ra được thứ này?

Việc hắn cùng những người kia tới lui gặp mặt chính là kín đến mức không thể kín hơn được nữa, thậm chí cả người trong công ty cũng không biết. Mà bởi chỉ mình hắn tiếp đãi cả đám người thì quả thật là không tiện, hắn cũng không thể lúc nào cũng ra mặt chiếu cố từng người trong bọn họ, vậy nên mới để Trương Linh giả làm thư ký riêng rồi sắp xếp cô ta ở xung quanh những người đó... Trương Linh...

Trương Linh!

Mao Dương chớp mắt một cái sắc mặt liền trở nên vô cùng dữ tợn, hắn rốt cục cũng hiểu được, nữ nhân ngu xuẩn hay bị hắn lợi dụng kia cư nhiên là vì bản thân cô ta mà để sẵn đường lui!

Với đầu óc trước giờ của Trương Linh lại có thể làm được loại chuyện này quả thật khiến người ta phải dùng một cặp mắt khác để nhìn cô ả, nhưng giờ phút này Mao Dương hắn ta không có chút tâm tư nào để suy nghĩ nữa rồi.

“Nếu là mệnh lệnh của cảnh cục...” Mao Dương đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi: “Tôi tất nhiên sẽ phối hợp.”

Nói xong đẩy cửa ra ngoài.

Mọi người trực tiếp nhìn hắn hướng về phía thang máy, sau đó cửa thang máy khép lại, cuối cùng là chỉ số báo tầng màu đỏ nhấp nháy đi xuống.

Ân Thịnh thở hắt ra một cái, nhìn Giải Ứng Tông: “Đó thật sự là giấy phê chuẩn điều tra của cảnh cục?”

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị cũng tò mò tiến lại xem, chỉ là...ngoài giấy trắng mực đen ra thì con dấu màu đỏ ở phía dưới là cái gì vậy? Có hơi mờ, nhìn không rõ lắm nhưng tuyệt đối không phải là con dấu của cục trưởng!

“Bình bát yếm trá*” Giải Ứng Tông cầm lấy tờ đơn đó, thuận tay vò nát rồi lấy bật lửa để đốt cháy: “Cái

này được gọi là biết xử lý thích hợp tùy theo hoàn cảnh.”

Xảo trá lạm quyền thì có...

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị nhủ thầm, u ám nhìn nam nhân kia

Người này rõ ràng là làm giả công văn, đã vậy còn đường hoàn đứng đây, thật không coi cảnh sát bọn họ ra cái gì.

Giải Ứng Tông thấy ánh mắt Hồ Diệp cứ nhìn mình, anh liền câu khéo môi lên cười: “Thế nào? Đội phó Hồ muốn phạt tiền tôi sao? Nhưng mà bằng chứng cũng không còn nữa rồi.”

Nói xong, đem tờ giấy đã cháy thành tro vứt vào sọt rác, xong xuôi còn phủi phủi tay.

Hồ Diệp: “...”

Tư Đồ Bách ít nhiều gì cũng đã quá quen thuộc với thủ đoạn làm việc của Giải Ứng Tông, khó có ai biết được một đại luật sư nổi tiếng như anh ta đây, rõ ràng là danh tiếng cùng trình độ hơn người lại cứ thích lợi dụng thân phận của mình để đạt được mục đích. Chỉ nhìn bên ngoài thì chẳng ai ngờ được bản tính thật của anh ta lại như vậy đâu

Tư Đồ Bách cầm điện thoại trên bàn, từ túi áo lấy ra đồ sạc pin, cắm vào điện thoại rồi nhấn nút khởi động.

Sau khi vào lịch sử nhấn nút gọi cho số liên lạc vừa rồi, chuông vừa reo lập tức có người bắt máy. Vương Chí Bản hắn ta vốn là đang bối rối, vừa rồi điện thoại lại đột nhiên bị ngắt khiến hắn càng trở nên khẩn trương.

“Alo? Đội trưởng Tư Đồ? Vừa rồi sao lại...”

“Điện thoại hết pin, thật ngại quá.” Tư Đồ mở loa ngoài rồi bảo: “Anh nói tiếp vấn đề lúc nãy đi.”

“A...Tôi nói tới đâu rồi...A, đưa sản phẩm ra thị trường...”

Vương Chí Bản nuốt nước miếng một cái nói: “Mao Dương muốn công ty nhà họ Mao chấp nhận đưa mặt hàng của anh ta ra thị trường, nhưng cha của anh ta không đồng ý, hai người bọn họ liền nảy sinh cãi vã, sau này còn nghe Mao Đại Sinh dứt khoát muốn dọn ra ở riêng, nghe đâu người con út cũng dọn ra ở cùng, còn có cả Trương Linh thư ký riêng của Mao Dương.”

“Chuyện đưa sản phẩm ra thị trường bị trì hoãn, sau đó cũng không giải quyết được gì, có một ngày Mao Dương đột nhiên đến tìm tôi, muốn tôi tìm người hỗ trợ anh ta, giúp anh ta thành lập một công ty nhỏ tự

mình làm chủ, còn nói Mao Hâm cũng tham gia, sẽ đầu tư tiền vào đó.”

“Tôi cũng không quan tâm lắm chỉ cho là anh ta vì bất hòa với Mao Đại Sinh nên mới làm vậy, nhưng anh ta lại kêu Trương Linh tặng cho tôi một khoản tiền lớn...nói là dùng để hợp tác, thế nên tôi liền đồng ý, công ty của chúng tôi chỉ phụ trách việc xác thực sự hiện diện của bên công ty anh ta, những vấn đề còn lại thì anh ta tìm người khác giúp một tay.”

“Quá trình anh ta gặp những người khác như thế nào tôi cũng không rõ, chỉ biết là quả thật lúc sau có thành lập một công ty, nhưng lại rất kỳ quái, tài khoản của công ty được mở ở nước ngoài, đây rõ ràng không phải là một hiện tượng tốt, ít nhất đối với kinh nghiệm của tôi từ trước tới nay... Tôi cảm thấy được có điều gì đó bất thường, nên nhanh chóng tạo khoảng cách với Mao Dương.”

“Tiếp đó vài tháng, tôi nghe nói sức khỏe của Mao Đại Sinh không còn tốt như trước, sau đó chẳng bao lâu thì bỗng nhiên lại bệnh chết.”

Vương Chí Bản đem tất cả chuyện mình biết nói hết ra, lau mồ hôi trên trán rồi nói: “Đó là toàn bộ những gì tôi biết được.”

“Chuyện công ty đó lừa gạt tất cả tiền đầu tư của Mao Hâm anh có biết không?”-Tư Đồ hỏi.

“Chuyện đó tôi không biết.” Vương Chí Bản vội vã lắc đầu: “Vậy quả thật là công ty đó có vấn đề à?”

“... Có thể nói vậy...” Tư Đồ trầm ngâm một chút: “Nếu như chúng tôi muốn anh hỗ trợ, vậy anh có thể thu thập những chứng cứ chứng minh Mao Dương có liên hệ với công ty lừa đảo đó không?”

“Cái này...” Vương Chí Bản hiển nhiên rất khó xử: “Cái này làm sao thu thập được a... Nếu như công ty đó thật sự là lừa đảo gạt người thì tài khoản khẳng định là đã đóng rồi, cả công ty cũng bị xóa sổ mà đúng không?”

“Dùng tất cả sức lực của anh mà làm.” Tư Đồ lạnh lùng nói: “Nếu không thì anh cũng khó mà thoát tội.”

“Ồ Ồ!” Vương Chí Bản lo lắng: “Không thể như vậy đâu đội trưởng à, tôi căn bản là không có chút dính líu gì tới việc này...”

“Anh bắt buộc phải hỗ trợ.” Tư Đồ hờ hững: “Ai nói anh trong sạch? Tự anh nói là chúng tôi có thể chấp nhận sao? Anh có thể chứng minh anh cái gì cũng không biết không? Chúng tôi ở đây có chứng cứ của Trương Linh để lại đấy.”

Vương Chí Bản lập tức câm nín, chuyện này nếu để lộ ra ngoài, cũng không biết là hắn sẽ bị phạt tiền, hay là phải vào tù ngồi. Nếu những chuyện đó đều không phải, vậy thì hắn cũng sẽ không tránh khỏi việc bị mất chức, làm liên lụy đến người thân trong gia đình...

Nghĩ đến những hậu quả trên, Vương Chí Bân xem ra cũng là không còn cách nào khác, bây giờ quan trọng nhất là không thể để chuyện này truyền ra ngoài a...

“Tôi...Tôi sẽ gắng hết sức!” Vương Chí Bân cắn răng: “Tôi nhất định gắng hết sức!”

Tư Đồ hài lòng gật đầu, lúc này mới dập điện thoại.

Sau đó, Tư Đồ và Hồ Diệp thay phiên nhau gọi điện đến từng công ty có tên trong đồng danh thiệp đó.

Nói không đến vài câu, bọn người đó liền cầu xin tha tội còn thề sẽ hết sức hỗ trợ thu thập chứng cứ chỉ tội Mao Dương.

Đến thời điểm này, cục diện tự nhiên rộng mở. Cái gì gọi là ác giả ác báo chứ? Đây chính là điển hình. Có một vài thứ, cho dù bạn cho rằng bản thân đã dọn dẹp rất sạch sẽ, thần không biết quỷ không hay, nhưng vốn dĩ nó ở đâu thì sẽ mãi tồn tại ở nơi đó, có làm gì cũng không dọn sạch hết được.

Tự cho là đã dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là do người ta tự huyễn hoặc bản thân thôi.

Giải Ứng Tông cho rằng vụ án lần này đã không còn khó khăn gì nữa, anh nhìn đồng hồ đeo tay, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi.

Nhưng bỗng nhiên, điện thoại của anh nhận được một tin nhắn dịch vụ của ngân hàng.(Editor: Mỗi khi có người chuyển tiền hay rút tiền gì là dịch vụ này gửi tin nhắn thông báo.)

“Huh?”Giải Ứng Tông kỳ quái chau mày: “Mao Dương đã chuyển khoản cho tôi xong xuôi hết rồi.” (Editor: ý là trả tiền công cho anh Giải đó.)

“Có ý gì đây?” Tư Đồ quay lại nhìn, rồi bỗng hai mắt tròn to: “Không ổn!”

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị cũng kịp thời phản ứng, không đợi Tư Đồ lên tiếng hạ lệnh hai người đã lập tức lao ra khỏi phòng, tức tốc chạy xuống dưới lầu.

Hồ Diệp một bên chạy một bên thì gọi điện thoại: “Lập tức cho người đến nhà của người nhà họ Mao, còn có công ty của họ nữa, chặn Mao Dương lại! Tên tiểu tử hần ta là muốn bỏ trốn!”

Ân Thịnh hình như nghĩ ra cái gì, lấy ra tấm danh thiệp của Đông Lục rồi nhìn nhìn: “Hần ta có phải là đi tìm...”

Tư Đồ liếc mắt nhìn y, liền hiểu ý: “Có khả năng.”

“Nhưng chúng ta không biết địa chỉ của Đông Lục.”

“Thử gọi điện cho cậu ta thì sao?”

Ân Thịnh trầm ngâm một chút, đột nhiên nói: “Dứt khoát dẫn cậu ta ra đi!”

Nói xong không để cho Tư Đồ có cơ hội ngăn cản, y đã lấy điện thoại ra nhấn số.

Trong điện thoại, bài ca xoắn tởm tây lại vang lên nghe thập phần vui tai, chỉ trong chốc lát đã có người bắt máy, là giọng nói mơ mơ màng màng của Đông Lục, nghe như đang ngủ.

“Ai vậy?”

“Tôi.” Ân Thịnh thản nhiên nói: “Ân Thịnh.”

Đầu bên kia của điện thoại bỗng vang lên một tiếng lạch cạch giống như thứ gì đó rơi xuống đất, tiếp theo là giọng nói phát hỏa của Đông Lục.

“Ân Thịnh! Anh lại dám...” Chợt nhận ra được điều gì: “Sao anh biết được số điện thoại của tôi?!”

“Tôi hỏi cậu.” Ân Thịnh lười giải thích với cậu ta, nói thẳng: “Hồn phách của Mao Đại Sinh là do cậu lấy đi đúng không? Cả Trương Linh cũng là do cậu giết? Hiện tại Mao Dương muốn tìm đến cậu, cậu tính làm thế nào?”

Đông Lục không nói gì nhiều: “Nã nhân tiền tài thế nhân tiêu tai*, mọi chuyện đều là do tôi làm, thế nào? Anh muốn bắt tôi sao? Đáng tiếc là anh không có chứng cứ.”

“Tôi đúng là không có chứng cứ.” Ân Thịnh lạnh nhạt nói: “Nhưng Mao Dương hiện tại đang bị truy bắt, hắn lại muốn chạy tới chỗ của cậu, cậu nghĩ cậu sẽ thoát được tội sao?”

“Hắn tới chỗ tôi hay không thì có liên can gì tới tôi?” Đông Lục cười nhạo: “Cho dù anh bắt được hắn trong nhà của tôi, tôi cũng có thể nói hắn chỉ là tạt qua mượn nhà vệ sinh một chút.”

Thanh âm của Đông Lục khá lớn khiến Giải Ứng Tông nhin không được bật cười.

Tư Đồ đảo mắt một cái xem thường, lại nghe Đông Lục tiếp tục ồn ào: “Ân Thịnh, biệt hiệu của anh là ”quản rộng” sao? Nếu không phải anh làm cái gì mà cố vấn cảnh sát thì sẽ không kết thù cùng anh tôi, lại càng không khiến...” (Editor: “quản rộng” có nghĩa là quản nhiều chuyện, chuyện gì của ai cũng quản.)

Đông Lục nói đến đây thì kích động nghiêng rầm rầm: “Tôi còn chưa tìm anh tính sổ, anh lại còn dám tìm tôi!”

“Cậu lúc nào cũng có thể đến tìm tôi tính sổ.” Ân Thịnh miễn cưỡng nói: “Tôi ở tại...”

“Ân Thịnh!”

Tư Đồ đưa tay đoạt lấy điện thoại, cảnh cáo liếc y một cái: “Những lời dư thừa không cần phải nói.”

Nói xong, hắn đưa điện thoại lên tai, còn chưa mở miệng nói gì đã nghe phía bên kia tiếng chuông cửa vang lên, Đông Lục vừa cầm điện thoại vừa đi mở cửa, bỗng trong đầu nảy ra một ý tưởng, cậu ta liền cười rộ lên.

“Anh không phải là rất thích đứng ra làm chủ cho oan hồn hay sao? Được a, tôi đại từ đại bi, có oán báo oán có thù báo thù, tôi sẽ làm giúp anh.”

Tư Đồ lập tức trừng to mắt, mà trước cửa nhà Đông Lục, kẻ ngu xuẩn không biết bản thân sắp gặp tai họa Mao Dương kia đang dẫn theo hành lý, đứng yên ngoài cửa.

Lời tác giả: Couple của Giải Ứng Tông còn chưa có chính thức lên sân khấu, tiết lộ một chút, là đáng yêu ngay ngốc thụ đó XDĐĐĐĐ.

Editor:

*Nã nhân tiền tài thể nhân tiêu tai: Nhận tiền của người thay người chịu tai (họa).

21. Chương 21

Thời nay, phần lớn các thiết bị điện thoại di động đều được trang bị sẵn định vị GPS, giống như khi bạn chơi weibo, người người đều có thể nhìn thấy được vị trí hiện tại của bạn (giống như chơi facebook, nếu bạn cho phép GPS truy cập tài khoản facebook thì bạn bè của bạn đều có thể thấy được vị trí của bạn), phương tiện có thể chia sẻ vị trí này đã quá quen thuộc với mọi người.

Nhưng nó căn bản cũng là có điều kiện, điều kiện đi đầu chính là nếu máy chủ không đồng ý chia sẻ vị trí hiện tại cho mọi người biết thì những máy khác cũng không thể tùy ý theo dõi được vị trí của máy chủ. Cũng không phải nước nào trên thế giới cũng có máy móc tiên tiến như cơ quan FBI, mặc dù gần đây trên mạng hay xuất hiện tin tức như: phần mềm XX bị lấy cắp do máy chủ thường xuyên sử dụng phần mềm định vị, vòng cạnh tranh lẫn lộn vô cùng ác liệt bla bla bla gì đó...

(Editor: Xin lỗi, mình đã gắng hết sức nhưng khi ráp câu lại ngay khúc “cơ quan FBI” vẫn khiến người đọc cảm thấy tào lao vô cùng, hi vọng các bạn bỏ qua cho.)

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, khả năng cấp trên chấp nhận cho Tư Đồ tự ý sử dụng thiết bị của cảnh cục để xác định vị trí hiện tại của Mao Dương là vô cùng thấp.

Nếu thật có thể làm vậy, lập tức rất nhiều chuyện sẽ trở nên đơn giản vô cùng.

Sắc mặt Tư Đồ cực kì khó coi, nghe thấy trong điện thoại tiếng bước chân của nam nhân kia đi mở cửa, cậu ta tự nhiên chào hỏi Mao Dương như thể này giờ chẳng có chuyện gì xảy ra, thanh âm của Mao Dương truyền tới rất rõ ràng, có chút mệt mỏi cùng không cam lòng.

“Đông đại sư...Nếu được, thì có thể đem đám người của cảnh cục xử luôn không?”

Thanh âm giận dữ cực điểm của Mao Dương thông qua điện thoại truyền đến tai Tư Đồ Bách cùng mọi người xung quanh, bộ dạng Vương Tiểu Nhị nhướn một bên chân mày, sống chết vẫn chăm chăm nhìn vào điện thoại như thể muốn tự tay túm lấy Mao Dương tấn cho một trận.

“Chỗ này của tôi không phải là băng đảng xã hội đen, cũng không có đàn em cho anh sử dụng hay sai khiến.” Đông Lục thuận tay đem điện thoại đặt lên bàn trà, vẫn không ngắt máy, cứ mặc cho cuộc gọi tiếp tục diễn ra.

“Lần này thật sự là tính sót rồi.” Mao Dương nặng nề hướng ghế sofa ngồi xuống: “Vốn không hề nghĩ tới con nhỏ Mao Mẫn sẽ tìm tới Ân Thịnh, nếu không phải do hấn ta nhúng tay vào khiến mọi việc thêm phiền phức...”

Có thể nói rằng, nếu không có Ân Thịnh, vụ án này đã sớm chấm dứt rồi, mặc kệ dù cho bọn Tư Đồ vẫn cảm thấy vụ này đáng ngờ tới mức nào đi chăng nữa thì cũng không có cách nào để lật lại bản án!

Nghe thấy tên Ân Thịnh, biểu tình của Đông Lục khê động dậy, rồi lại lập tức khôi phục bình thường: “Nghe đâu trước khi anh tìm tôi, từng nghĩ tới muốn tìm đến Ân Thịnh có đúng không?”

Khi đó cậu ta cùng Mao Dương vẫn chưa quen biết nhau, mà Mao Dương hấn đã sớm lên kế hoạch chiếm đoạt tài sản, sẵn sàng loại trừ những kẻ nào có ý định tranh giành với mình, ngay từ đầu cũng đã tìm hiểu về Ân Thịnh, lần quần trong đám người của hấn không mấy ai là không biết tiếng của Ân Thịnh.

Dòng dõi nhà họ Ân thuộc gia tộc quý sư, từ trước đến nay bọn họ đều được khen rằng là những quý sư thiên tài nhất trong gia tộc. Dù cho có trải qua bao nhiêu đời thì người thừa kế của mỗi đời đều có năng lực thiên phú dị bẩm, dòng dõi nhà họ Ân cũng được mệnh danh là quý tộc trong tộc quý sư.

“Đã từng nghe qua.” Mao Dương hút một điếu thuốc, phả ra một hơi thật dài để xả giận, khói bay lượn lờ khiến bộ mặt của hấn nhìn qua làn khói có chút khiến người ta rợn người: “Nghe nói hấn ta chưa bao giờ

làm tróc sinh thể tử, so với năng lực đáng gờm của một quý sư thì hẳn lại thích bói toán và xem tướng cho người ta hơn, hay là xua đuổi mấy hồn ma yếu ớt, vật vãnh vân vân và vân vân...”

“Hừ.” Đông Lục nghe đến đó liền hừ lạnh một tiếng: “Đó là làm bộ thanh cao.”

Mao Dương cũng không lên tiếng, Tư Đồ ở bên kia đầu dây hơi nhướn mày, ánh mắt có chút bí hiểm, hẳn khẳng định Đông Lục nói những lời như vậy chắc chắn là cố tình để cho Ân Thịnh ở bên này nghe thấy.

Hồ Diệp và Giải Ứng Tông theo bản năng giương mắt nhìn Ân Thịnh, chỉ thấy y lười biếng dán mắt lên vách tường đối diện, ánh mắt lại không hề tập trung, giống như là hoàn toàn không nghe thấy lời nói vừa rồi của Đông Lục vậy.

“Cho nên anh mới tìm đến tôi.” Đông Lục không hài lòng hỏi, Mao Dương vừa nghe thấy giọng nói của cậu ta có phần lãnh đạm liền vội vàng sửa lời.

“Tôi lần đó là do quá hồ đồ nên mới muốn tìm đến hẳn ta, đại đa số người rơi vào hoàn cảnh của tôi đều sẽ trở nên hồ đồ như vậy thôi, chúng ta dù gì cũng chỉ mới quen biết...Khó tránh khỏi lỡ miệng nói những điều sai phạm, sự thật là về sau tôi tìm hiểu kỹ thêm về giới quý sư rồi mới kiên định đến tìm ngài.”

“Nhà họ Đông cùng nhà họ Ân là chính là vai vế ngang nhau, giữ vững hai vị trí chủ lực trong tam đại quý tộc.”

Mao Dương nín nọt nói: “Nếu như nói bộ tộc họ Ân từ trước đến nay đều ra vẻ thần bí lại không có tiếng nói chung thì bộ tộc quý sư nhà họ Đông lại chính là hiện thân của một vị đại biểu chính chắn, mỗi một hành động của các ngài đều là tấm gương sáng ngời của mọi quý sư.”

Đông Lục nghe đến đây sắc mặt có chút dịu lại, cậu ta cười lạnh nói: “Đó là điều đương nhiên, nhà họ Ân có chỗ đứng như vậy chẳng qua là bởi vận khí của bọn họ tốt, mỗi một người thừa kế đều có tài năng thiên bẩm, nhưng nhà họ Đông chúng tôi lúc nào làm việc cũng là làm hết sức mình, làm đến nơi đến chốn, nhìn chỗ nào cũng không thấy thua kém so với bộ tộc họ Ân. Huống chi...”

Đông Lục giấu cợt nói: “Bộ tộc họ Ân đó giờ đều sống không đoàn kết xung quanh, bọn họ chỉ lo cho bản thân, cho dù chính mình có được hưởng tài năng thiên bẩm nhưng cũng không bao giờ chịu lấy ra dùng để làm rạng danh bộ tộc quý sư, nói trắng ra thì đều là một đám ích kỷ thôi.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Mao Dương gật đầu lia lịa: “Cho nên cuối cùng tôi mới chọn ngài, ngài xem, tôi ngay cả nhà của Ân Thịnh cũng chưa có thăm qua lần nào, lại càng không có ý muốn thuyết phục hẳn mà chỉ trực tiếp đến tìm ngài.”

Đông Lục nhìn hẳn ta một cái, không nói lời nào, cậu ta chỉ im lặng dựa lưng vào ghế sofa, thoải mái bắt chéo chân, hai tay thon dài khoát lên trên thành ghế.

Cậu hơi nghiêng đầu, gương mặt trắng nõn có chút yếu ớt nhìn thẳng vào Mao Dương.

“Anh tới chỗ của tôi làm gì?” Cậu ta như là đến giờ mới phát hiện túi hành lý nằm dưới chân của nam nhân kia, mặt không chút biểu cảm hỏi hẩn ta.

“Tôi...Xảy ra chút chuyện.” Mao Dương đưa tay đẩy đẩy kính mắt, lúng túng nói: “Muốn tìm Đông đại sư ngài đây...Giúp đỡ một chút, giúp tôi...Tránh mặt một thời gian.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đông Lục không chút đề phòng hỏi: “Chuyện giết người bị phát hiện rồi à?”

“Không...” Mao Dương khoát tay: “Có đại sư ra tay, bọn họ căn bản là không thể tìm được chút manh mối gì...”

Không đợi Mao Dương nói xong, Đông Lục đã chế giễu: “Đương nhiên không có khả năng tìm thấy manh mối, trừ phi tất cả bọn họ đều kéo nhau xuống địa ngục tìm người đối chất.”

“Vậy nên không phải là lý do này.” Mao Dương thở dài: “Bọn họ đã nhận định rằng tôi có liên quan đến vụ án, hơn nữa Trương Linh lại lưu giữ một manh mối rất quan trọng, thế là bọn họ cố ý chuyển từ điều tra án mạng sang điều tra sổ sách công ty, muốn tôi ngồi chồm hổm trong nhà lao đếm lịch.”

“À.” Đông Lục gật gật đầu: “Ân Thịnh tính tình vẫn như cũ, anh bị hẩn để mất tới, xem bộ dạng chắc chắn là trốn cũng không thoát.”

“Đừng a!” Mao Dương ngẩng đầu: “Đông đại sư phải giúp tôi, tôi sẽ trả thù lao! Với lại...Ngài cùng với hẩn ta không phải là có thù oán với nhau sao? Nếu hẩn muốn bắt tôi, ngài nên khiến hẩn không thể bắt được tôi mới phải.”

“Có đạo lý!”

Đông Lục vỗ tay một cái, ngữ khí dễ dàng chấp thuận kia khiến cho Tư Đồ bọn họ càng thêm khẩn trương.

Tư Đồ dùng tay bịt lấy điện thoại, rồi quay sang nhìn mọi người hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Không có địa chỉ nhà của Đông Lục, mặc dù sắp có chuyện xảy ra trước mắt nhưng bọn họ vẫn là một chút biện pháp cũng không có.

Ân Thịnh nhắm mắt lại tựa hồ như đang trầm tư, tất cả mọi người đều nín thở, chờ đợi nhìn về phía y.

“Không còn cách nào khác.” Ân Thịnh vẫn nhắm chặt hai mắt, chậm rãi nói: “Đông Lục sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết nào để chúng ta tìm được cậu ta, cậu ta dám gây bất lợi cho Mao Dương ngay trước mắt

chúng ta cũng đủ để cho thấy rằng cậu ta đã nắm chắc phần thắng cỡ nào rồi...”

“Dù cho Mao Dương hấn ta rất đáng chết.” Vương Tiểu Nhị tức giận nói: “Thì cũng phải để cho pháp luật xử hấn tội chết chứ không phải là cái tên Đông Lục đó...”

“Pháp luật xử không được.” Hồ Diệp cắt lời Tiểu Nhị, trầm thấp nói: “Cho dù chúng ta tra ra được sổ sách công ty của hấn có vấn đề thì bắt qua hấn cũng chỉ bị phạt tiền cùng vài năm lao ngục, còn mạng của Trương Linh và Mao Đại Sinh cùng Mao Hâm thiếu chút nữa là toi đời...vẫn không có cách nào để bù đắp.”

Tiểu Nhị câm nín, quả thật...Nếu giao cho pháp luật xử lí thì không thể xử một cách công bằng được.

“Có oán báo oán có thù báo thù...” Tư Đồ nhớ tới lời nói của Đông Lục liền thở dài, bọn họ đã không còn biện pháp, chỉ còn biết tiếp tục nghe cuộc nói chuyện trong điện thoại đứt quãng vang lên.

“Có một nơi, tôi cam đoan bọn họ sẽ không tìm được anh.” Đông Lục cười nói, đoạn đến gần bên cạnh Mao Dương, chậm rãi đưa tay lên.

Mao Dương đột nhiên cảm nhận được không khí xung quanh có chút quỷ dị, loại người như hấn đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết tự nhiên liền có trực giác mách bảo, hấn theo bản năng đứng dậy lui về phía sau từng bước.

“Là...Nơi nào?”

“Địa ngục!”

“Mao Dương lập tức rời khỏi chỗ đó ngay!”

Hai thanh âm đột ngột vang lên cùng một lúc.

Người trước là Đông Lục, sau là Ân Thịnh.

Tư Đồ kinh ngạc nhìn Ân Thịnh bỗng dưng nhào tới đoạt lấy điện thoại rồi hét một tiếng thật lớn vào đó.

Mao Dương ngây ra một lúc, nhưng lập tức phản ứng, liền xoay người phóng ra cửa chính.

Đông Lục giận dữ: “Ân Thịnh!”

Ân Thịnh bình tĩnh nói: “Mặc dù có oán báo oán, nhưng kẻ có quyền báo oán cũng không phải là cậu.”

Nói xong lập tức lật bàn tay lên, trong cổ tay áo rơi ra một đạo bùa chú màu vàng rực rỡ.

Mọi người chỉ thấy Ân Thịnh trong miệng niệm một đoạn gì đó, lá bùa thiên quân kia đột nhiên thẳng tắp bay lên, ở giữa không trung ngừng lại một chút, sau đó nhanh chóng lao ra ngoài cửa sổ.

Giải Ứng Tông kinh ngạc hỏi: “Nó đi đâu vậy?”

“Đi tìm người báo oán.” Ân Thịnh thản nhiên phun ra một câu: “Trên đời này, chỉ có người muốn báo thù là biết kẻ thù của mình đang ở nơi đâu. Có biến thành tro đi chẳng nữa, bọn họ cũng có thể tìm ra.”

Đông Lục hơi nheo mắt nhìn điện thoại đã sớm bị ngắt máy, rồi lại nhìn cửa nhà bị mở toang, Mao Dương vốn lúc này còn đứng đó bây giờ đã không thấy tăm hơi.

Cậu tiến về phía trước vài bước, sau đó lại đứng yên tại chỗ một lúc.

Quên đi...Mặc kệ hấn, Ân Thịnh cũng không có ra quân, vậy thì cậu cũng không có gì phải bận tâm.

Sống chết của Mao Dương từ giờ cậu ta sẽ không quản tới nữa. Cứ thế mà cho qua đi, cánh tay Đông Lục nhẹ nhàng giơ lên cầm tay nắm cửa rồi kéo, “Bang” một tiếng, cánh cửa đóng lại hoàn toàn.

...

Chuyện sau đó trở nên thập phần thuận lợi, Ân Thịnh nói rộng phạm vi cùng năng lực cho địa phước linh, để Trương Linh tự mình đi bắt Mao Dương về.

Mao Dương hấn ta bị dọa đến mức hồn xiêu phách lạc, cả người đều đại ra, gần như là Tư Đồ hỏi bất kỳ cái gì hấn cũng trả lời.

Đến lúc này, mọi người rốt cục cũng biết hết toàn bộ mọi chuyện.

Hóa ra Trương Linh ban đầu chính là người của Mao Dương, cô ta đến với Mao Mẫn cùng Mao Hâm đều do hấn ta dày công sắp đặt, mục đích là muốn cho bọn họ xảy ra xung đột, đồng thời bản thân trước mặt cha sẽ tỏ ra ngoan ngoan một chút, biểu hiện tốt một chút hồng để giành điểm. Cũng không hề nghĩ tới người cha già cả của mình một chút cũng không cảm kích trước thái độ của hấn, lại còn nhìn thấu được mọi chuyện hấn sắp đặt, khi hấn nghe tin ông viết tên Trương Linh vào bản di chúc, bản thân cứ như bị ông ta táng cho một bạt tai vậy.

Cứ như vậy, nội bộ dần dần đá lấn nhau, chính bản thân Mao Dương cũng không còn đường để lui. Sau đó thì một loạt sự kiện hỗn loạn diễn ra.

Nói đi nói lại, rốt cục ai là kẻ chiến thắng? Mao Đại Sinh? Mao Dương? Hay là người từ đầu tới cuối đều vô tội Mao Hâm?

Thật ra trong đám bọn họ không thể nói rõ ai là vô tội cả. Mao Hâm thoát nhìn thì là kẻ xui xẻo nhất, nhưng dựa theo luật pháp, sau khi Mao Dương bị bắt giữ, hắn đương nhiên sẽ trở thành người thừa kế tài sản hợp pháp.

Lúc nhìn thấy Mao Dương cúi đầu bị giải đi, Tư Đồ chỉ thở dài một hơi, vụ án mạng lần này vốn nghĩ sẽ không ra trò trống gì bây giờ rốt cục cũng viên mãn rồi.

Ít ra việc dây dưa của Đông Lục cùng Ân Thịnh cũng tạm thời kết thúc tại đây.

Tư Đồ trong phòng làm việc viết xong bản báo cáo liền gửi email cho cấp trên, đoạn đem tất cả hồ sơ của vụ án cất thật kỹ vào túi giấy rồi đi đến phòng lưu trữ hồ sơ.

Chờ cho tất cả mọi việc hoàn tất, bước ra khỏi cửa cảnh cục thì sắc trời đã tối đen như mực.

Hắn nhìn đồng hồ trên tay một chút, trong vòng chưa đầy 24 tiếng nữa là đến đêm trừ tịch* rồi.

Phải nói như thế nào để Ân Thịnh đồng ý cùng mình đón năm mới đây?...-Đội trưởng Tư Đồ giờ phút này lại lâm vào hoàn cảnh phiền não vô cùng.

Lời tác giả: Án mạng lần này kết thúc rồi ~~ vụ án thứ hai sẽ được ra sân!! Bởi vì trong vụ án đầu tiên tôi muốn một số nhân vật chủ yếu cùng vài mâu thuẫn được nổi bật một chút, vậy nên cục diện khá phức tạp. Lần sau sẽ xây dựng những vụ án một cách thật trơn mịn dễ hiểu và sẽ không xuất hiện trường hợp bó tay bất lực không thể phá án nữa. =3=~

Toàn bộ chủ yếu cũng là để nói rằng Ân Thịnh luôn sẵn sàng ra tay giúp đỡ những oan hồn, đem hung thủ vẫn còn nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật trừng phạt thích đáng.~

*Đêm trừ tịch: hay có thể gọi là đêm 30, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao mùa giữa năm mới và năm cũ. Đêm trừ tịch còn là khoảng thời gian thiêng liêng nhất của năm khi cả gia đình cùng sum họp, quây quần bên nhau.

22. Chương 22

Sáng ngày 30, Tư Đồ rất sớm đã lái xe đến dưới lầu nhà Ân Thịnh.

Hắn đem xe cất vào bãi đậu xe xong là đi vào thang máy, nhưng quỷ dị thay thang máy chạy đến tầng năm

bỗng dừng lại, lúc cửa thang mở nhìn ra bên ngoài thì chẳng thấy một ai, sau đó cửa thang lại khép, rồi từ từ đi lên.

Sắc mặt Tư Đồ không hề thay đổi, khuôn mặt anh tuấn vẫn như cũ suy tư nhìn bóng hình thân thể trắng kiện của mình phản chiếu từ cửa kính, chẳng qua là hắn đang cố gắng không để cho bản thân phải nghĩ tới việc lúc này đứng ngoài cửa có phải là Trương Linh hay không... Với lại có phải là cô ta cũng đã đi vào thang máy luôn rồi không...

Đột nhiên sống lưng lạnh buốt, da đầu cũng mơ hồ cảm thấy tê dại.

Tư Đồ liếm liếm môi, hít sâu một hơi, mà thang máy cũng tương đối rất nề tình hắn lập tức “Đinh” một tiếng đến rồi.

Tư Đồ vội vàng bước nhanh ra khỏi thang máy, cũng không quay lại nhìn về phía sau mà chỉ cầm đầu hướng nhà của Ân Thịnh đi tới.

Tuy rằng vụ án nhà họ Mao đã giải quyết xong, vì đám người hợp tác cùng Mao Dương đã sớm cung cấp đầy đủ chứng cứ có thể chứng minh Mao Dương thực kết công ty và thành lập công ty giả nhằm mục đích lừa gạt tiền của người khác, vậy nên Mao Dương cuối cùng bị tuyên án năm năm tù đầy tai ương, và phải trích 20% tài sản hắn được thừa kế sung vào công quỹ.

Nhưng Ân Thịnh đến cuối cùng vẫn không nói cụ thể chính xác rằng Trương Linh đã ra sao rồi.

Đưa tay nhấn chuông cửa.

Chỉ chốc lát sau, Ân Thịnh ra mở cửa, cả người không có sức tì lên cánh cửa, mái tóc y rối bù nhìn là biết mới ngủ dậy, gương mặt thanh tú cơ hồ còn mang một vài tia buồn ngủ, một tay vẫn giữ yên trên nắm cửa, đầu tiên là liếc nhìn Tư Đồ Bách một cái, sau đó liền chậm rãi lướt qua đầu vai Tư Đồ, chăm chăm nhìn một vật ở khoảng không vô định ở phía sau.

Thấy y nhìn như vậy, bản thân Tư Đồ đột nhiên cảm giác được phía sau giống như có một cặp mắt đang nhìn thẳng vào người hắn.

“Đi, đi.” Ân Thịnh chậm rãi giơ tay, quơ quơ giống như đang đuổi ruồi, sau đó lập tức nghiêng người đang chắn ngay cửa qua một bên: “Anh gần đây dính vào thứ gì không sạch sẽ à?”

Tư Đồ bước vào nhà, cửa vừa đóng lại hắn đã cảm thấy thân nhiệt cả người nóng hổi lên.

Sáng sớm, cửa sổ trong phòng cùng cửa ra vào đều khép kín mít, điều hòa lại chính nhiệt độ cao nhất, trong này trông chẳng khác phòng tắm hơi là mấy.

Bất quá Ân Thịnh cũng không có cảm thấy nóng, trên người còn khoác cả áo ngủ, y bình thần xoay người đi rửa mặt, thuận tay vò lại mái tóc rối.

“Tôi làm sao mà biết?”

Tư Đồ đối với câu hỏi của Ân Thịnh thập phần khó hiểu, hắn cởi giày thay dép rồi đi thẳng vào trong, con mèo Ba Tư màu trắng từ cầu thang nhảy xuống, chạy tới bên chân hắn cọ tới cọ lui.

Cái đuôi lớn dựng thẳng tắp, hai chân sau ngồi xuống, hai mắt hơi nheo lại, kêu một tiếng nghe rất bùi tai: “Meo.”

Tư Đồ khom người bế Ngân lên, lấy tay xoa xoa cái bụng của nó.

“Vừa rồi...Phía sau tôi có cái gì sao?”

“Không.” Ân Thịnh súc miệng ừng ực, lờ mờ nghe thấy tiếng của y từ nhà vệ sinh vọng ra: “Chỉ là Trương Linh thôi.”

Tư Đồ: “...”

Đừng có giống như là đang nhắc tới hàng xóm thân quen có được không vậy trời!!!

Tư Đồ thở dài, bản thân ôm Ngân đi về phía sofa ngồi xuống, thuận tay cầm đại một quyển tạp chí lên lật bừa vài trang.

“Hôm này cậu không có dự định gì à?” Hắn giả vờ như tình cờ hỏi, ánh mắt lại len lén xuyên qua tờ tạp chí nhìn về phía nam nhân vừa từ nhà vệ sinh bước ra.

Ân Thịnh mở cửa tủ lạnh lấy ra một hộp sữa rồi mở nắp, Ngân thấy vậy liền từ ghế sofa nhảy tới, y trước tiên là rót cho mình một ly đầy, phần còn lại đổ vào bát ăn của Ngân đặt trong góc tường.

“Không có dự định gì cả.” Ân Thịnh nhắp một hớp sữa rồi lại từ trong tủ lạnh lấy ra một phần sandwich được bao ở ngoài bằng màng bọc thực phẩm.

“Vậy tối này tôi qua đây với cậu được không?” Tư Đồ cố gắng khắc chế vẻ mặt của mình, trưng ra một nét mặt hết sức tự nhiên, còn ra sức đề xuống nổi niềm tha thiết mong chờ trong đáy mắt.

Ân Thịnh chậm rãi nhìn hắn một cái, không hề rằng nói một lời nào, y ngồi xuống bàn ăn bên cạnh, tao nhã ăn xong buổi sáng, sau đó đem màng bọc thực phẩm bỏ vào thùng rác rồi lại bưng chén bát đi vào bếp, thả chén bát vào bồn rửa rồi mở nước, đoạn xoay người tựa vào thành bếp.

“Anh...”

“Nếu cậu cảm thấy lời đề nghị của tôi có chút bất ổn thì tôi sẽ kêu cả Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị tới luôn.”-Tư Đồ như sợ y sẽ từ chối nên vội vàng nói.

Ân Thịnh lại trầm mặc một chút, biểu tình lạnh nhạt không nhìn ra được y là đang nghĩ cái gì.

“Được rồi.”

Một lúc lâu sau, Ân Thịnh mới gật đầu: “Đừng để họ mang rượu tới đây, tôi rất ghét mùi rượu.”

“Được.” Tư Đồ nhanh chóng gật đầu, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng trút được xuống đất, lúc này hần mới phát hiện, bản thân hần lại khẩn trương tới mức cả lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Nhưng mà vẫn chưa tới phần khiến hần chịu đả kích trầm trọng nhất, bởi vì ngày sau đó Ân Thịnh nói như thế này

“Vốn muốn kêu anh tối này tới đây nhớ mang nhiều thức ăn một chút, giờ anh nói muốn rủ cả hai người họ tới, vậy thì rác rưởi anh dọn.”

Tư Đồ: “...”

Hàm ý là...Hần vốn có thể cùng y có thể giới riêng của hai người!

Tư Đồ Bách mày thật là ngu xuẩn quá đi!!!

Tư Đồ cảm thấy được trừ bỏ đêm 30 Tết ra thì vận số cả năm tới của hần sẽ cực kì đen đủi tới mức không gì diễn tả được, sau khi rời khỏi nhà Ân Thịnh rồi mãi cho đến tận cảnh cực, mặt vẫn thối như thế ai thiếu tiền hần mà không chịu trả, hơn nữa lúc nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị thì cái cảm giác bị thiếu tiền lại càng thêm nặng nề, chẳng những vậy số tiền còn trực tiếp tăng đến năm trăm vạn chứ chẳng ít.

Hồ Diệp căn bản là định mở miệng chào hỏi Tư Đồ, vừa thấy hần như vậy anh liền cứng rắn đem lời nói đã đến khóe miệng nuốt vào trong.

Chỉ có Tiểu Nhị là không biết cách nhìn sắc mặt người ta để lựa lời mà nói, cứ vậy cười ha hả tiến tới trên Tư Đồ: “Sếp, sắc mặt của anh rất là không tốt a, là do Ân tiên sinh không cho anh bước vào phòng ngủ của anh ấy nên mặt anh mới ra như vậy sao? Ha ha ha ha...”

Tư Đồ: “...”

Hồ Diệp: “...”

Mọi người ở đại sảnh của cảnh cục hầu như đều nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh như mắc bệnh thần kinh của Vương Tiểu Nhị, Tư Đồ thiếu chút nữa là đã một tay trực tiếp đem nam nhân trước mặt này ném ra ngoài cửa cảnh cục rồi, bất quá cuối cùng hắn cũng thành công nhin được, ánh mắt trừng to nhìn Tiểu Nhị một lúc rồi lách qua người cậu đi mất.

“Sếp bị làm sao vậy?” Tiểu Nhị cuối cùng cũng ngừng cười, nghiêng đầu khó hiểu.

“Từng có lúc...” Hồ Diệp lãnh đạm nhìn Vương Tiểu Nhị, lời nói ra vô cùng thâm thúy: “Từng có lúc con người của cậu vô cùng đơn thuần đến mức khả ái, hiện tại như thế nào lại biến trở thành như thế này...”

“Đã nói cậu đừng có suốt ngày tụ tập cùng đám người bên phòng cổ vấn tâm lý tội phạm mà cậu vẫn không chịu nghe lời.” Nói xong lắc đầu, chấp tay sau đít đi theo Tư Đồ.

Tiểu Nhị đứng tại chỗ ngây người, đến cả nửa ngày sau mới đột nhiên tỉnh ngộ: “Đội phó! Anh nói vậy là kỳ thị ban ngành đó a!”

Hồ Diệp nghe thấy thiếu chút nữa là lão đảo té ngã, anh thật vất vả ổn định tinh thần, đưa tay kéo kéo vạt áo, trong lòng thập phần bức bối: *Mình như vậy là kỳ thị ban ngành sao? Với năng lực hiểu biết này của Tiểu Nhị...Rốt cục lúc trước là như thế nào mà thi đậu vào trường cảnh sát?*

Đáng ngờ hơn chính là...Cậu ta lại có thể tốt nghiệp ra trường...

Cả hai theo chân Tư Đồ đi vào phòng làm việc, Tư Đồ tiến tới ghé dựa ngòai xuống, thở dài một hơi, điều chỉnh tinh thần lại một chút rồi nhìn hai người trước mặt: “Tối nay, mỗi người tự đem thức ăn lên nhà Ân Thịnh để đón giao thừa.”

“A...Không được phép mang rượu theo.”

Hồ Diệp nháy mắt liền hiểu được nguyên nhân vì sao mới sáng sớm trên người cấp trên của anh lại nồng nặc oán khí đến vậy rồi.

Anh suy nghĩ một lúc rồi bày ra một nụ cười thật tươi: “Tối nay tôi có việc, chắc là không đi được...”

Ánh mắt Tư Đồ lóe lên một tia vui mừng, biểu tình trên mặt dịu lại hẳn, ngửa mặt cười tủm tỉm: “Vậy sao, vậy tôi đây cũng không miễn cưỡng cậu...”

“Thế thì tốt quá tốt quá!” (Lời tào lao của Editor: Câu này là của Hồ Diệp, bản gốc: “Hảo a hảo a!”), ngụ ý muốn cảm ơn Tư Đồ vì đã không ép buộc anh ấy phải đến nhà Ân Thịnh, tất nhiên Hồ Diệp chỉ là giả vờ cho Tư Đồ vui thôi:v:v)

Tiểu Nhị lại đột nhiên chen vào, chớp mắt nhìn Tư Đồ: “Tôi mang đặc sản ở quê qua luôn có được không? Ăn tiên sinh chắc chắn sẽ rất thích, là do người nhà tôi gửi bưu điện lên đây đó...”

“Tiểu Nhị.” Hồ Diệp nhìn thấy trán của Tư Đồ nổi cả gân xanh nên lập tức chặn họng cậu lại: “Cậu xác định là muốn đi thật sao? Sau khi đếm ngược đón giao thừa xong cậu phải tự mình về nhà, vào giờ đó trên đường một bóng người cũng không có, cả taxi cũng tìm không thấy a.”

Tư Đồ ảm đạm phụ họa: “Trương Linh cô ta vẫn còn lẫn lẩn ở tầng năm, nói không chừng khi cậu đi thang máy ra về, thang máy chạy được nửa chừng lại đột nhiên dừng...”

“Khoan!”

Khoé miệng Tiểu Nhị run rẩy, vừa lắc đầu vừa liên tục xua tay: “Tôi tôi tôi tôi tôi, hay là tôi không đi nữa đâu!”

“Ah.” Tâm tình Tư Đồ lúc này tốt vô cùng, gương mặt tươi cười nói: “Đặc sản ở quê cậu lát nữa tan sở tôi chở cậu về nhà lấy.”

Tiểu Nhị: “...”

Bởi vì vừa mới giải quyết xong vụ án của nhà họ Mao cũng chính là cửa ải cuối cùng trong năm, vậy nên tiếng chuông điện thoại trong phòng điều tra hình sự cũng vì vậy mà ngừng hẳn.

Tư Đồ ngồi một hồi liền ngồi không yên, cái móng ở trên ghế cứ nhích tới nhích lui giống như ở dưới đệm lót có đặt kim châm vậy.

Cứ một lúc hẳn lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, hết nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ trong điện thoại, thế vẫn chưa đủ chốc lát lại còn ngược lên nhìn cả đồng hồ treo tường.

Tóm lại đội trưởng Tư Đồ của chúng ta từ trước đến giờ vẫn chưa bao giờ mong thời gian trôi qua nhanh một chút như ngày hôm nay, hẳn cảm thấy mỗi một giây trôi qua cơ hồ thật khó khăn, thật chậm chạp.

Có lẽ là do nhịp đập con tim của hắn lúc này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức cả trời cao cũng có thể nghe thấy được, vì để giảm bớt sự phấn khích quá độ này của bản thân, Tư Đồ quyết định lại một lần nữa cầm tờ báo trước mặt lên đọc sau ba mươi sáu lần cầm lên bỏ xuống chỉ để nhìn đồng hồ lúc này, nhưng vừa cầm lên thì cửa phòng làm việc của hắn bỗng mở ra.

Đi vào là một người mặc thường phục, bên ngoài khoác áo khoác da, trên ngực áo đính huy hiệu của cảnh cục cùng thẻ cảnh sát viên, anh ta đóng cửa lại rồi nhanh chân đi tới trước bàn làm việc của Tư Đồ, hai tay chống lên bàn, ánh mắt tập trung nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ.

“Có vụ án đặc biệt, chỉ có thể giao cho cậu xử lý!”

Nam nhân mở miệng nói, thanh âm trong sáng rất có sức hút, sắc mặt của anh ta vô cùng mệt mỏi, quầng thâm dưới mắt hằn lên rõ rệt, rõ ràng là do thiếu ngủ quá nhiều.

“Tôi thực sự chịu không nổi nữa!” Nam nhân thu tay đang chống trên bàn về rồi ra sức vò đầu: “Vừa rồi tôi mới xin phép cấp trên, bọn họ nói vụ án này chính thức chuyển giao lại cho cậu lo liệu.”

Tư Đồ gấp tờ báo trên tay lại đặt lên bàn làm việc: “Vụ án gì? Rất nghiêm trọng sao?”

“Rất! Nghiêm! Trọng!” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng một, đoạn lại nói: “Có còn nhớ mấy ngày trước tôi từng nhắc với cậu về án khiêu nại không?”

Tư Đồ gật đầu, lập tức nhú mày: “Có người chết?”

Nói đến án khiêu nại, đúng là mấy ngày trước khi Tư Đồ quay về cảnh cục vừa vặn gặp được cả đội phòng chống tệ nạn xã hội cùng người chỉ huy tức đội trưởng Hoàng thì nghe được chuyện này. Mà đội trưởng Hoàng đây ở cảnh cục được mọi người đặt cho cái biệt danh “Hoàng Hạ Huệ” cũng là có lý do cả, một người suốt ngày cứ làm việc trong môi trường toàn là gái mại dâm (Đi hốt ổ đó, đừng hiểu lầm.) vậy mà sau bao nhiêu năm làm việc vẫn như cũ một thân trần đầy chính khí, mấy cô gái ăn mặc hở hang đó có cho tiền bảo anh ta nhìn cũng đừng hòng, anh ta chính là một mực chấp pháp, kiên quyết đem luật pháp để lên đầu.

Đội trưởng Hoàng lắc đầu: “Không có chết người, nhưng mà vụ án này rất kỳ quái, cứ tiếp tục như vậy hoài thì chẳng những đội của chúng tôi mà đến cả người dân cũng sẽ chịu không nổi nữa, đã vậy còn có thể làm ảnh hưởng đến thanh danh của cảnh cục.”

Tư Đồ nhớ Hoàng Hạ Huệ đã từng nói rằng mỗi lần nhận được điện thoại khiêu nại xong đi đến nơi thì lại không bắt được người, hẳn nhớ tới đây cũng không khỏi cảm thấy chuyện này thập phần kỳ quái.

“Cấp trên nói như thế nào?”

“Cấp trên nói giao lại cho cậu.” Đội trưởng Hoàng mệt mỏi nói, chuyện này đã khiến anh ta lao tâm cùng lao lực không ít: “Mấy người các cậu không phải là có Ân tiên sinh sao? Bọn họ bảo để Ân tiên sinh đi đến đó xem qua trước rồi hẵng tính tiếp.”

23. Chương 23

Tư Đồ gật đầu, ánh mắt đội trưởng Hoàng chỉ chờ có thể liên bùng sáng, lập tức lấy hồ sơ vụ án chuyển giao lại cho Tư Đồ.

Giống như vừa vớt được củ khoai nóng trên tay vậy, sắc mặt đội trưởng Hoàng nháy mắt đã tươi tắn hẳn lên, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

“Con mẹ nó...Rất cục lão tử đây cũng có thể trở về ngủ một giấc thật sướng khoái rồi.”

Tư Đồ dở khóc dở cười, đồng tình vỗ vai anh ta: ” Đừng có ngủ vào đêm giao thừa chứ, như vậy đáng tiếc lắm.”

Đội trưởng Hoàng cười khỏ, nói thêm vài ba câu với Tư Đồ xong liền xoay người đi mất.

Hoàng Hạ Huệ vừa ra khỏi cửa, Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị liền đi vào thăm dò.

“Sếp.” Hồ diệp nhìn tập hồ sơ nằm trên bàn: “Đội trưởng Hoàng gặp anh có chuyện gì vậy?”

“Có vụ án bên cậu ấy không xử lý được, cấp trên muốn chúng ta xem qua một chút.”-Tư Đồ nói, đoạn thuận tay ném tập hồ sơ về phía Hồ Diệp.

Hồ Diệp mở to hai mắt đọc sơ qua tập hồ sơ, chợt cau mày: “Không có người chết a, án khiếu nại sao lại đưa cho chúng ta, chúng ta là đội hình sự chứ có phải là nơi tiếp nhận trông coi đâu.”

Tiểu Nhị phì cười một tiếng, sau đó cũng tiến lại gần đọc.

“Oa...Kéo dài gần hai tháng rồi a, chẳng trách đội trưởng Hoàng lúc nãy nhìn như sắp chết tới nơi ấy.”

Hồ Diệp cũng nghi hoặc: “Làm gì mà chỉ là án trách cứ nhưng lại kéo dài tới hai tháng vẫn chưa bắt được người, sắp xếp điều tra chung quanh ra sao?”

“Cái đó trong bút ký có ghi.” Tư Đồ nhìn trong xấp tài liệu đội trưởng Hoàng đưa đến, có một tờ là bút ký do chính tay đội trưởng Hoàng ghi chép: “Sắp xếp điều tra, xác định địa điểm giám sát, phục kích, đột kích địa điểm giám sát, mỗi nhữ...cũng đều thử qua.”

“Toàn bộ đều không thành công?” Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt của cả hai thập phần bất ngờ: “Rất cục là xảy ra chuyện gì?”

Mấy người bọn họ nhân giờ nghỉ giải lao lấy toàn bộ hồ sơ cùng bút ký của đội trưởng Hoàng xem xét thật kỹ lưỡng, cuối cùng cũng biết đầu đuôi sự việc

Chuyện này bắt đầu bằng một cuộc gọi khiếu nại bình thường đến không mức thể bình thường hơn được nữa, gọi điện đến cũng là một người dân bình thường nốt, anh ta thuê nhà trọ ở gần phố đèn đỏ*, nguyên nhân khiến anh ta phải gọi điện đến tận cảnh cục là bởi vì suốt hai ngày liền cứ tới nửa đêm là có tiếng

khóc vang lên trên đường cái khiến anh ta chịu không nổi.

Trong bút ký thuật lại rất chi tiết, người khiếu nại miêu tả lại rằng đó là tiếng khóc của phụ nữ, tiếng khóc lúc đầu rất nhỏ, rất yếu ớt, nhưng lúc sau lại lớn dần lên, vậy nên anh ta mới mở cửa sổ ra nhìn nhưng không thấy gì, sau đó anh ta trở về giường đi ngủ tiếp, nhưng chỉ trong chốc lát lại bị tiếng khóc đó làm âm ỉ đến mức không tài nào ngủ được, quá bức tức anh ta liền xuống nhà mở cửa ra đường tìm xem thanh âm kia là phát ra từ đâu, điều kỳ lạ chính là anh ta ở nơi phát ra tiếng khóc đi qua đi lại mấy lần nhưng đến cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

Người khiếu nại nhất thời cảm thấy da đầu có chút tê dại, trời tối thế này, đèn đường thì mờ nhạt, mà trên đường cái cả nửa bóng ma cũng không có.

Anh ta vừa định trở vào nhà, thì thấy những nhà ở phía đối diện đồng loạt mở cửa sổ ra nhìn, thì ra bọn họ cũng là bị thanh âm kia làm cho thức giấc.

Nửa đêm, cảnh cục liên tục nhận được điện thoại khiếu nại, bởi vì khu dân cư đó rất gần với phố đèn đỏ, vậy nên bọn họ đều cho rằng là do cô ả nào trong phố đèn đỏ rảnh rồi không việc gì làm nên mới nháo lên như thế. Cũng vì lý do này mà mới nửa đêm, đội trưởng Hoàng của chúng ta vốn đang ngon giấc lại bị điện thoại từ cảnh cục réo gọi đành phải tung chăn bật dậy khỏi giường, mơ mơ màng màng chạy tới khu dân cư đó xem xét.

Chỉ là khi bọn họ bắt ngờ xông vào mấy quán bar cùng mấy tiệm làm tóc xung quanh khu dân cư thì không phát hiện được gì cả, tuy rằng lần đó xông vào kiểm tra là không hề có sắp xếp trước, nhưng vẫn bắt được không ít gái mại dâm, rất nhiều quán bar ở tuyến trước không kịp chạy đi thông báo cho chủ, cho nên đội trưởng Hoàng cũng xem như là thu hoạch khá khá.

(Editor tào lao tới nữa đây: quán bar thì mình không cần giải thích gì nhiều nhưng còn mấy tiệm làm tóc thì các bạn chắc cũng biết mấy tiệm làm tóc “bậy bạ” cho nam rồi đó. Còn về “tuyến trước” ở đây mình chỉ nói theo ý mình hiểu thôi ha, có nghĩa là khi mà có cảnh sát ập vào quán bar, thì nhân viên ở tuyến trước tức là ở bên ngoài sẽ lập tức kêu người chạy đi báo cáo với chủ để họ thông báo với khách ở bên trong dừng lại mọi hành vi “bậy bạ” hoặc là trốn đi thì khi cảnh sát kiểm tra vào trong sẽ không bắt được gì.)

Kể từ cái đêm đó trở về sau, liên tục trong vòng một tháng, vào tối mỗi ngày đều có điện thoại khiếu nại gọi tới cảnh cục, mà tần suất cuộc gọi lại càng ngày càng tăng.

Đội trưởng Hoàng cũng đã đặc biệt phái người đến đó theo dõi giám sát chặt chẽ, nhưng khi bọn họ trở về báo cáo chỉ nói rằng bọn họ xác thực là có nghe thấy tiếng khóc, nhưng người khóc thì tìm hoài không ra.

Chuyện này khiến đội trưởng Hoàng nhất cá đầu lương cá đại**, sau hai tháng phụ trách vụ án nhưng vẫn không có kết quả gì, thân thể anh ta cũng không còn sức để chống đỡ nữa, rất cực gắng gượng ngồi đánh một bản báo cáo thật dài, khai báo cặn kẽ quá trình sự việc, rồi đem trình lên cấp trên, hy vọng cấp trên có thể điều chỉnh lại giúp vấn đề này.

Mà sau khi cấp trên đồng ý điều chỉnh lại chính là chỉnh toàn bộ vụ này giao hết cho Tư Đồ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bên bộ phận của Tư Đồ có một cổ vấn vô cùng đặc biệt, hơn nữa vị cổ vấn này là có một không hai, ở sở cảnh sát khác mà có tìm mòn con mắt cũng không tìm được ai như người này cả.

Tuy rằng đám người bên phòng cổ vấn tâm lý tội phạm rất ít tiếp xúc với Ân Thịnh, nhưng bọn họ đều cho rằng y là giả thần giả quỷ. Ân Thịnh ngoài mặt được xưng là cổ vấn cảnh sát của đội hình sự, ngoại trừ người chung tỏ ra thì những người khác đều không biết thân phận cùng năng lực thật của y.

Mặc dù rất nhiều người vẫn giữ nguyên thái độ hồ nghi với năng lực của y, lại còn cho rằng mấy ông sếp của cảnh cục này chắc là điên rồi, nhưng nhờ vào sự trợ giúp của Ân Thịnh nên Tư Đồ mới có thể phá được mấy vụ án lớn, điểm này thì thập phần chân thật, vậy nên dù cho bọn họ vẫn như cũ không tin vào những việc Ân Thịnh có thể làm thì sao chứ, cũng không thể nói gì được.

Mà cấp trên lại xem trọng Ân Thịnh vô cùng, bọn họ còn tỏ ra rất tin cậy y.

Tư Đồ, Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị sắp xếp tình tiết vụ án lại một lần nữa, lúc sau nhìn đồng hồ mới phát hiện thì ra đã đến giờ tan ca.

Ba người họ cùng nhau rời khỏi cảnh cục, mỗi người lên tiếng chào nhau rồi chia ra về nhà, Tư Đồ cầm theo xấp hồ sơ vụ án lái xe đến nhà Ân Thịnh, trong lòng có chút cảm xúc phức tạp không nói thành lời.

Rõ ràng là nghĩ muốn có thể trải qua đêm trừ tịch một cách thật ấm áp, có gì bây giờ lại bị vụ án này quẩn lầy...

Hay là...Chờ hết đêm nay, ngày mai hẵng nói chuyện này sau?

Tư Đồ âm thầm quyết định, hẩn lái xe đến siêu thị mua một đồng hồ ăn cùng thức uống, rồi lại chạy đến ngõ hẻm đối diện nhà Ân Thịnh mua mấy món ăn vặt y thích nhất, sau đó mới đem xe chạy vào bãi đỗ xe.

Từ trong bãi đỗ xe đi ra, Tư Đồ kinh ngạc phát hiện Ân Thịnh không biết như thế nào lại đứng ở trước cửa thang máy.

“Sao lại xuống đây?”

Tư Đồ thấy Ân Thịnh vẫn mặc đồ ngủ bên trong còn bên ngoài khoác đại một cái áo măng tô thật dày, trên cổ quần chặt khăn choàng, chân thì mang dép lê, hẩn nhìn không được cau mày.

“Nếu bị cảm thì làm sao bây giờ? Có chuyện gì, sao lại xuống đây?”

Hẩn nói tới đó liền đem đồng hồ mới mua trên tay bỏ xuống đất, cởi áo khoác của mình ra choàng lên người Ân Thịnh, một tay hẩn ôm bả vai y, tay kia vừa xách đồng túi đựng thức ăn vừa chặt vật nhấn nút thang

máy.

“Anh gửi tin nhắn cho tôi, tôi nhìn thấy.”

Ân Thịnh chậm rãi nói: “Cho nên xuống dưới chờ anh.”

Tư Đồ mờ mịt nhớ lại, lúc này khi hắn vừa lái xe tới trước cổng chung cư quả thật là có gửi tin nhắn hỏi xem y có muốn cái gì nữa không để hắn mua luôn cho tiện...

Nhưng...hắn ngàn vạn lần vẫn không ngờ tới, nam nhân trước mặt đây là sẽ chạy xuống dưới lầu mang theo ánh mắt trông ngóng đứng đó chờ hắn.

“Hôm nay lúc anh tới, trên người dính phải thứ gì đó không sạch sẽ, tôi đoán là do anh dính phải từ trên người ai đó ở cảnh cục.”

Thang máy kêu một tiếng báo hiệu tới nơi, Ân Thịnh liền dẫn đầu chạy ra, tay bối mớ tìm chìa khóa trong túi, cửa vừa mở ra y lập tức vọt vào căn nhà ấm áp của mình.

“Cho nên?”

Tư Đồ đi theo ở phía sau, có chút bối rối.

“Không có cho nên.” Ân Thịnh tựa hồ hơi thiếu kiên nhẫn, y nhìn hắn một cái, khẽ giằng lấy mấy túi đồ ăn trên tay nam nhân kia về phía mình, mở ra xem một chút, sau đó lấy từng món đem bỏ vào tủ lạnh.

Tư Đồ sợ run cả nửa ngày, mới đột nhiên phản ứng kịp *chẳng lẽ là Ân Thịnh lo cho mình sẽ rớt phải cái gì đó...không tốt...*

Vừa nghĩ như thế, Tư Đồ nhất thời cảm thấy mềm lòng, khóe miệng ngẩn không được liền bật cười.

“Khụ khụ...” Tư Đồ chuyển đề tài, nhưng trong mắt vẫn giấu không được ý cười hiện rõ: “Hồ Diệp và Tiểu Nhị hôm nay có việc nên không tới được.”

“Ừm.” Ân Thịnh hồ hững đáp, chợt chỉnh thanh âm của tivi lớn một chút, một bên nhìn chăm chăm vào tivi, một bên lấy những túi đồ ăn vặt mà bản thân muốn ăn để lại trên bàn, số còn lại thu hết vào tủ lạnh.

Tư Đồ cũng không nói nhiều, đi tới giúp một tay, lấy thức ăn hắn mua ở siêu thị ra khỏi túi ni lông, đoạn vén tay áo lên chuẩn bị sẵn sàng làm một bữa cơm trừ tịch.

Đồng hồ treo tường trong phòng khách chỉ đúng tám giờ tối.

Trên tivi bắt đầu phát sóng chương trình tiệc liên hoan mừng xuân, tràn ngập bởi sắc đỏ sắc vàng, rỗng cuồn hồ chồm, đèn sân khấu sắc sỡ liên tục đổi màu không ngừng.

Tiếng cười giòn giã vang lên, người chủ trì xuất hiện đọc bài diễn văn chúc mừng năm mới, vẫn như cũ không có ý gì mới nhưng lại khiến con người ta cảm thấy ấm áp vô cùng.

Ân Thịnh co chân rúc người sâu vào ghế, trên đầu gối y đắp một cái chăn, còn Ngân thì đang nằm úp sấp bên chân ghế, cái đuôi cứ lúc lắc qua lại.

Ân Thịnh xem tivi một chút, lát sau liền quay đầu nhìn Tư Đồ đang làm cơm trong bếp.

Vì góc nhìn nghiêng nên chỉ thấy được một nửa gương mặt với xương quai hàm góc cạnh của hắn, cái sụn trên tay không ngừng xào qua xào lại, bên ngoài áo sơ mi trắng buộc tạp dề tối màu. Chẳng hiểu vì sao bình thường hắn nghiêm nghị đến thế, bây giờ ở đây lại hiện ra bộ dạng bà nội trợ như này, nhìn sao cũng thấy hơi sai sai.

Nhưng quan trọng chính là Ân Thịnh không để ý đến những chi tiết đó, y hình như phát hiện ra cái gì, nghiêng đầu nhìn một hồi, hàng lông mày từ từ nhíu lại.

Lúc tiểu phẩm hài bắt đầu diễn ra trên màn ảnh thì cơm tối cũng đã làm xong, Tư Đồ lợi dụng chút thức ăn đã được siêu thị chế biến sẵn cùng rau trộn do tự tay hắn làm phối hợp với nhau tạo thành một bàn ăn cực kỳ phong phú.

Trên mặt Tư Đồ vẫn mang theo nét cười, có vẻ như tâm tình rất tốt, hắn giơ tay tắt đèn phòng khách, chỉ mở đèn ở phòng ăn, điều chỉnh âm lượng tivi vừa đủ nghe, xong xuôi liền bắt đầu cùng Ân Thịnh ăn buổi cơm trừ tịch.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, Tư Đồ không ngừng gấp thức ăn cho vào bát của Ân Thịnh, trên trán hắn phủ một tầng mồ hôi mịn, dưới ánh đèn thoát nhìn có chút làm lay động lòng người.

Ân Thịnh nhiều lần muốn nói gì đó, nhưng lại lo lắng sẽ làm ảnh hưởng đến không khí hiện tại nên cuối cùng vẫn là không mở miệng, chỉ yên lặng ngồi ăn thức ăn Tư Đồ gấp cho y.

Y như là muốn quan sát cái gì, cứ chốc lát là lại nhìn trộm khuôn mặt tuần mỹ của nam nhân kia, đôi đũa cũng vì thế mà vô thức chọc tới chọc lui cơm trong bát.

“Làm sao vậy?”

Tư Đồ rốt cục cũng không thể bỏ qua khuôn mặt tràn đầy tâm sự kia của Ân Thịnh, đành buông đũa

xuống hỏi.

Trên tivi, diễn viên hài vừa nói ra một lời thoại rất buồn cười, khán giả nghe xong đều cười ha hả, so với bầu không khí lúc này của hai người thì thật phần không hợp tí nào.

“Không...”

Ân Thịnh có chút khó xử, ánh mắt chuyển sang hướng khác, nhưng lại bị Tư Đồ dùng tay kéo mặt y lại.

“Rốt cục là làm sao vậy?” Tư Đồ hơi khản trương, hẳn vốn là muốn ra sức tạo nên một bầu không khí thật vui vẻ ấm cúng...Tuy biết Ân Thịnh từ trước đến giờ chỉ thích yên tĩnh, chẳng lẽ hẳn đã làm gì...khiến y mất hứng sao?

Ân Thịnh nhận thấy dáng vẻ của hắn lúc này chính là nếu không cho hắn một câu trả lời rõ ràng thì đừng hòng hắn bỏ cuộc, y nhún mày, cầm đôi đũa chỉ chỉ bả vai Tư Đồ.

Tư Đồ hồ nghi, quay đầu men theo nhìn

Chỉ thấy phía trên áo sơ mi trắng của mình, từ đầu bả vai bên trái kéo dài đến phần giữa bắp tay bị bắn một chút.

Tư Đồ đưa tay kéo kéo chỗ áo bị bắn kia lên xem, lập tức biến sắc.

Kia cũng không phải là vết bắn bình thường gì, mà là giống dấu bàn tay của con người in lên trên áo của hắn.

Hơn nữa lại còn là **Một dấu tay bằng máu.**

*Phố đèn đỏ: hay còn gọi là khu nhảy cảm (tiếng Anh: Red-light district) là một phần của khu vực đô thị, nơi tập trung của hoạt động mại dâm và các doanh nghiệp quan hệ tình dục theo định hướng, chẳng hạn như các cửa hàng tình dục, câu lạc bộ thoát y, rạp chiếu phim người lớn,...Thuật ngữ này bắt nguồn từ đèn đỏ đã được sử dụng như dấu hiệu của nhà thổ.

**Nhất cá đầu lương cá đại: thường dùng để chỉ trạng thái đau đầu nhức óc khi sự việc quá mức phiền phức, không có cách nào giải quyết.

24. Chương 24

“Cái này là có vào khi nào vậy?”

Tư Đồ kinh ngạc bật ngồi dậy, Ân Thịnh mở đèn phòng khách lên, hai người đi vào phòng vệ sinh rồi cùng đứng trước gương, Tư Đồ xoay lưng nghiêng đầu nhìn vào gương.

Ở góc độ này càng thập phần nhìn rõ.

Lúc đầu hấn vốn nghĩ đó là một vết bẩn nhỏ, bởi dấu tay bằng máu cũng không có nằm thẳng sỗ sàng trên vai áo, mà chỉ lộ ra một chấm nhỏ cũng chính là đầu ngón tay, cho nên thoát nhìn liền nghĩ đó đơn giản là một vết bẩn hình tròn không đáng lo ngại, nhưng khi Tư Đồ kéo vai áo lên nhìn mới phát hiện ở phần sau bả vai kéo dài đến giữa bắp tay lại in nguyên dấu một bàn tay.

Mà lúc này nhìn vài gương, hai người đều nhìn rõ mồn một đó đích thị là dấu tay bằng máu, ngón tay thon dài tinh tế, lòng bàn tay cũng không lớn, thoát nhìn giống như tay của phụ nữ.

Tư Đồ mặt đen một nửa: “Lại là Trương Linh?”

“Không phải.”

Ân Thịnh lắc đầu: “Anh là dính phải vào thứ gì không sạch sẽ nên mới vậy.”

(Editor chú giải: mấy thứ không sạch sẽ, dơ bẩn, ô uế đều là ma quỷ, oan hồn, bla bla bla... nói chung.)

Nói xong, y giương mắt quan sát Tư Đồ: “Từ tối hôm qua cho đến hôm nay anh ở cảnh cục đã tiếp xúc với ai?”

Bị y hỏi như vậy, Tư Đồ liền nghĩ tới một chuyện, tối hôm qua lúc đang đi đến phòng lưu trữ giao nộp hồ sơ kết thúc vụ án nhà họ Mao, hấn đã gặp đội trưởng Hoàng trên hành lang...

Lúc ấy chỉ là đi thoáng qua nhau, bởi vì Hoàng Hạ Huệ bộ dạng thoát nhìn trông rất tiêu tụy nên hấn mới thuận tay vỗ vỗ bả vai của đối phương nhằm khích lệ, mà sau đó đối phương cũng vỗ vai hấn đáp trả.

“Đội trưởng Hoàng?” Ân Thịnh hoàn toàn không có chút ấn tượng gì với người này, nói đúng hơn là kể từ khi y xuất viện sau tai nạn, ký ức đối với những gì liên quan đến cảnh cục cũng mất đi rất nhiều.

Y chỉ nhớ bản thân là làm việc trong đội cảnh sát hình sự, nhưng không cần phải mỗi ngày đều đến sở làm để báo danh, chỉ khi nào có chuyện xảy ra thì người ở cảnh cục mới gọi điện cho y, y cũng có thể tùy ý làm những việc khác mà không cần phải báo cáo lại với cảnh cục.

Ngoại trừ những điều này là vẫn còn nhớ ra thì những đồng nghiệp khác y đều không có ấn tượng, mà nếu có ấn tượng đối với người nào đi chăng nữa thì phần lớn trí nhớ về người đó vẫn rất mơ hồ không thể lần ra được.

Cũng giống như y về căn bản lúc đầu là không hề nhớ ra đội trưởng đội cảnh sát hình sự là Tư Đồ Bách, cũng không nhớ Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị, ở trong ký ức của y, y cùng với đội hình sự cũng không thường xuyên hợp tác, mà bao nhiêu lần lần qua lộn lại cố gắng nhớ tên cùng diện mạo của đội trưởng đội cảnh sát hình sự, chẳng những không nhớ được lại còn phát hiện bản thân thì ra có cả khối sự việc vẫn chưa thể lý giải.

Ân Thịnh vì thế mà đặc biệt dành thời gian cả một buổi tối thật chuyên tâm bình tĩnh nhớ lại, cố gắng từ trong đầu đào ra chút gì đó, nhưng đều vô ích, hơn nữa một khi cứ miệt mài lục lọi trong ký ức bản thân rốt cục là vì sao bị tai nạn xe hay những hình ảnh của hiện trường vụ tai nạn thì đầu sẽ đau đến mức muốn nổ tung, lúc đó nội tâm sẽ phát sinh ra một loại cảm giác vô cùng khủng hoảng, như thể trong ký ức có những chuyện mà bản thân không muốn nhớ lại nữa.

Lần đầu tiên Ân Thịnh cảm thấy hoài nghi đối với sự tồn tại của bản thân.

Mà đối với nguyên nhân bản thân mất trí nhớ lại càng thập phần hoài nghi, y cảm thấy lời giải thích của sếp lớn cùng bác sĩ đều như đang lảng tránh gì đó.

Nhưng cụ thể là lảng tránh cái gì thì y không nắm bắt được, mà hiện tại trong đầu cũng không có bất chợt lóe lên những hình ảnh như trước, nếu cứ tiếp tục lục lọi ký ức chỉ khiến bản thân chẳng những không tra ra được gì lại càng thêm nôn nóng, thế nên Ân Thịnh tạm thời không nghĩ tới nữa.

Y xoay người rời khỏi phòng vệ sinh, ngồi xuống bàn ăn rồi tiếp tục cầm đũa lên ăn cơm: “Đội trưởng Hoàng kia có phải gần đây nhìn rất tiêu tụy hay không?”

“Trong tay của cậu ta có một vụ án đặc biệt vẫn chưa phá được, đúng là rất tiêu tụy.” Tư Đồ cởi áo sơ mi ra, bên trong chỉ còn lại áo thun ba lỗ trắng bó sát ngực, dáng người to lớn của hắn cùng cơ bụng hiện ra thật rõ rệt, thất lực vô cùng săn chắc khiến người ta nhìn vào là không thể dời tầm mắt đi đâu được.

“Về tiêu tụy đó hẳn là so với tiêu tụy do mệt mỏi trông không giống nhau.” Ân Thịnh hồ hững nói: “Dạng tiêu tụy đó phải là giống như một căn bệnh, tựa tinh lực bị ngăn chặn không thể bộc phát, chỉ cần nhìn anh ta thôi thì cả những người khác cũng cảm thấy một mỏi theo.”

Tư Đồ “A” một tiếng, phảng phất nhớ ra cái gì, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái túi, đem áo sơ mi bỏ vào, chuẩn bị dùng làm manh mối hoặc là vật chứng cho vụ án, sau khi cột túi lại thật kỹ mới nói tiếp.

“Theo lời cậu vừa nói, hình như đúng là có cảm giác đó...Cậu ta gần đây sắc mặt quả thật không tốt cho lắm, nhưng cũng không phải là trắng bệch, mà là xanh xao, vốn da mặt của cậu ta hơi ngăm bây giờ lại thêm xanh nên thoát nhìn trông như dưa muối vậy.”

Tư Đồ thuận miệng nói, đoạn đem túi đựng áo ném tới chân ghế sofa, quay đầu nhìn Ân Thịnh: “Có cái áo nào cho tôi mượn mặc đỡ không?”

“Ah.” Ân Thịnh đưa tay chỉ chỉ trên lầu: “Không biết có vừa hay không nữa.”

“Mặc được cả thôi, tôi đoán chắc chỉ hơi nhỏ một chút.” Tư Đồ lưu manh cười một tiếng, ánh mắt ở trên bả vai mảnh khảnh của Ân Thịnh lướt qua một vòng, sau đó lại dời xuống vòng eo của y. (Ông đang phỏng chừng size áo đó)

Bởi vì bị áo ngủ che mắt nên Tư Đồ chỉ có thể đoán mò, đề tài quý dị vừa rồi đột nhiên ngừng hẳn, Ân Thịnh ngồi ăn cơm một cách chậm rãi, còn Tư Đồ thì một mực dùng ánh mắt nóng rực của hắn đảo quanh người y.

Hai người cứ như vậy kẻ đứng người ngồi duy trì một lúc khá lâu, thẳng đến khi Ân Thịnh ăn xong đứng lên, cầm giấy ăn lau miệng.

Tư Đồ rốt cục cũng động thủ

Hắn bước tới một bước, hai tay chống vào bàn ăn phía sau lưng Ân Thịnh, đem y nhốt vào khoảng trống giữa hai tay mình.

Tivi lúc này rất có không khí bắt đầu xướng lên bài hát “Bởi vì tình yêu” (thỉnh tra google nghe thử), giai điệu mềm mại nhẹ nhàng vang lên ở phòng khách, Ân Thịnh trừng mắt, nghi hoặc nhìn về phía nam nhân nọ.

“Anh làm gì vậy?”

“So thử vóc người của hai chúng ta.” Tư Đồ chính là nói dối mà mặt không đỏ tâm không thẹn, bước chân lại nhích tới một chút, chóp mũi của hai người cơ hồ dán vào nhau.

Ân Thịnh buồn bực, bỗng thấy Tư Đồ kéo tay của y, hơn nữa không để cho y cự tuyệt trực tiếp đan tay cả hai vào nhau, bàn tay Tư Đồ rất lớn, trong lòng bàn tay lại ấm vô cùng, lúc tay y và hắn cùng lúc đan xen, tự nhiên sâu tận trong nội tâm của y lại nảy sinh ra một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Y nhận không được hô hấp có chút dồn dập, Tư Đồ lại càng tiến gần hơn, cơ thể hai người lúc này áp sát vào nhau, y cảm nhận được móc khóa dây nịt của Tư Đồ chỉ cách một lớp áo ngủ cọ vào bụng mình, quả thật có chút cảm giác bị áp bức.

“Này...”

May là lý trí vẫn còn, Ân Thịnh liền nhận thấy không khí có vẻ không thích hợp, y khẽ vùng vẫy, Tư Đồ

bống kéo hai tay y dạng thẳng ra hai bên, giống như hấn quả thật là chỉ muốn so chiều dài cánh tay của hai người xem ai dài hơn vậy.

“Ah...Không phải người ta thường nói, tổng chiều dài của hai cánh tay bằng với chiều cao của một người sao?”

Giọng nói đầy sức hút của Tư Đồ mang theo hơi nóng thổi vào vành tai Ân Thịnh, ngực của hai người dính chặt nhau, Tư Đồ chỉ mặc áo ba lỗ, hai điểm trước ngực kêu gọi lộ ra vô ý cọ xát vào ngực Ân Thịnh.

Đồ ngủ trên người Ân Thịnh vốn chỉ là một cái áo choàng ngủ mỏng, phần vạt áo phía trên rất dễ bị bung ra, để lộ da thịt trắng nõn bên trong, xương quai xanh vô cùng tinh tế, cái đầu hơi nhướn lên, nhìn y tựa như một con bướm đang giương cánh muốn bay đi.

Đầu nhũ hồng nhật dưới lớp áo mỏng thoát ẩn thoát hiện, Tư Đồ nhìn mà không chớp mắt, đáy mắt cơ hồ bùng lên một ngọn lửa.

Ân Thịnh cảm nhận được cơ thể của nam nhân trước mặt mình đang thay đổi rất rõ rệt, phân thân ấm nóng phía dưới lớp quần của hấn hơi nhô ra...

Hai gò má Ân Thịnh chợt đỏ lên một mảnh, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không chút thay đổi, trấn định nhìn hấn.

“Đo xong chưa?”

Tư Đồ chậm rãi thu hồi ánh mắt tràn đầy dục vọng, lần nữa đối mặt cùng Ân Thịnh, khóe miệng lưu manh cong lên.

“Xong rồi.”

Nói là nói như vậy, nhưng vẫn không có ý định buông tay, ngược lại còn đem mặt dí vào sát hơn nữa, cười nói: “Làn da của cậu thật đẹp.”

Ân Thịnh ngả đầu ra sau né tránh: “Cảm ơn đã khen.”

Cổ họng Tư Đồ phát ra một tiếng cười khê, phảng phất đắm chìm vào khoảnh khắc mập mờ lúc này giữa hai người.

Hấn nhìn Ân Thịnh bởi vì ngả đầu ra sau mà để lộ ra một đoạn cổ thon dài, thật giống như muốn câu dẫn người khác.

Yết hầu Tư Đồ giật giật, trước khi kịp dùng lý trí để suy nghĩ thì đã cúi đầu, hôn lên đó.

“Anh!”

Ân Thịnh hoảng sợ, khản trương muốn quay đầu dứt khỏi, nam nhân trước mặt lại nắm hai tay đang nắm tay y ra, dứt khoát ôm lấy thắt lưng của y, đem Ân Thịnh kéo vào lồng ngực của hắn, đầu lưỡi trên cổ cứ ra sức càn quét.

Bả vai Ân Thịnh run lên, hai tay theo bản năng nắm lấy bả vai Tư Đồ, nghĩ muốn đẩy hắn ra.

“Thịnh...”

Tư Đồ bật lên một tiếng gọi trầm thấp, giọng nói tựa như của một kẻ không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mộng đẹp, Ân Thịnh rùng mình, trong lòng không hiểu tại sao lại không ngừng dâng lên nỗi niềm đau thương cùng cảm giác quen thuộc, sau đó bỗng phát hiện bản thân đối với những hành động này của Tư Đồ lại hoàn toàn không nảy sinh bài xích.

Chính thời khắc do dự đó cũng giống như một loại hành động cổ vũ cho Tư Đồ, hắn liền kiên quyết tấn công tới tấp.

Hai tay của hắn đang ôm Ân Thịnh đột nhiên sử dụng lực, Ân Thịnh “A” một tiếng, còn không kịp phản ứng đã bị quăng lên ghế sofa khiến đầu óc choáng váng, Tư Đồ theo sau đè lên người y, nam nhân hơi rướn người để không đè quá nặng lên Ân Thịnh, da thịt cọ sát thể nhưng lại khiến Ân Thịnh cảm thấy có một loại khoái cảm kỳ lạ chạy dọc khắp cơ thể.

“Tư Đồ...”

Tâm trí Ân Thịnh có chút lộn xộn, không biết sự việc như thế nào lại có thể diễn biến đến mức này, mới vừa mở miệng kêu một tiếng, Tư Đồ đột nhiên nghiêng đầu.

Nụ hôn bất thành linh xảy ra, mang theo hơi thở mê luyến của Tư Đồ, đầu lưỡi hắn công thành chiếm đất, thanh âm môi lưỡi dây dưa cùng Ân Thịnh ái muội vang lên, nước bọt không kịp nuốt vào, theo khóe miệng chậm rãi chảy ra tạo thành một sợi chỉ bạc.

Tư Đồ hết gặm rồi lại cắn, chà đạp đôi môi Ân Thịnh đến mức sưng tấy cả lên, thanh âm của Ân Thịnh bị nghẹn lại trong cổ họng, chỉ có thể mơ hồ phát ra mấy tiếng “ô ô” thật nhỏ, mà tiếng kêu đó lại càng kích thích thêm ham muốn mãnh liệt của Tư Đồ.

“Thịnh...”

Tư Đồ gọi tên y trong hơi thở, bàn tay men theo vạt áo mò vào trong vuốt ve da thịt của nam nhân dưới

thân, đầu ngón tay khẽ cào nhẹ lên người y, từ từ hướng về phía trước ngực, nắm lấy đầu nhũ đang nhô ra.

“A...a...”

Ân Thịnh không tự chủ được rút người về sau, cả cơ thể cong lại, Tư Đồ dễ dàng tách hai chân y ra chen vào giữa.

Giờ phút này hẳn chờ đợi lâu lắm rồi, vậy nên một khi xác thịt đụng chạm lẫn nhau thì sẽ không còn cách nào để đè nén ham muốn dâng trào được nữa, máy điều hòa trên đầu chạy với công suất tối đa liên tục phả ra hơi nóng hừng hực, một khối mơ hồ bủa vây, đã không còn sót lại chút dấu vết nào của lý trí.

Hai chân Ân Thịnh không thể khép lại, lo lắng nằm yên tránh cử động vì cảm nhận được phân thân của Tư Đồ trời dấy cọ sát vào người y.

Tư Đồ cuối cùng cũng hôn môi y xong, hơi lui người về, chừa lại cho hai người không gian để thở, Ân Thịnh cơ hồ là thiếu không khí quá lâu, lồng ngực không ngừng phập phồng, Tư Đồ thuận thế cúi xuống, say đắm hôn lên quai hàm, kéo dài xuống cổ rồi tới xương quai xanh, mãi cho đến trước ngực.

“Tư Đồ! Không...Anh đợi đã!”

Ân Thịnh bối rối ngăn cản loạn xạ cả lên nhưng Tư Đồ lại giống như không nghe thấy, Ân Thịnh nghiêng đầu, chợt phát hiện Ngân đang rướn người khoát hai chân trước lên tay vịn ghế sofa, lỗ tai run run, tò mò nhìn hai người.

Y đột nhiên có chút dở khóc dở cười, đưa tay đẩy cái đầu đang không ngừng nhích tới nhích lui của Tư Đồ ra.

Từng sợi tóc ngắn màu đen khẽ châm vào tay, Ân Thịnh dùng sức giật rồi lại giật.

“Này! Tư Đồ...Tư Đồ!”

Đinh đong

Ong ong ong...

Điện thoại nằm trên bàn ăn cùng chuông cửa đồng loạt vang lên.

Tư Đồ rốt cục cũng dừng hành động lại, khuôn mặt đỏ bừng đến lạ thường, ngọn lửa nơi đáy mắt vẫn mãnh liệt bùng cháy, ngáng đầu nhìn y.

Ân Thịnh cùng hấn mắt chạm mắt, trong lòng liền run lên, thiếu tự nhiên mở lời.

“Điện thoại của anh...”

Tư Đồ nhìn y thật lâu, chậm rãi chống người ngồi dậy, áo ngủ của nam nhân dưới thân lúc này đã mở rộng hoàn toàn, làn da ửng hồng thản nhiên hé lộ, hai chân bị tách ra gác lên đùi hấn, bộ dạng trông như một vị vua đang thoải mái thả người nằm trên ngai vàng, quả thật là...

Tư Đồ nhịn không được lại cúi đầu hung hăng hôn xuống, giống như để xả giận cho lần phát tiết thất bại này, sau đó mới dứt ra đứng lên.

Hấn cài áo ngủ của Ân Thịnh lại, tinh thần sôi sục lúc này bất đắc dĩ đành phải dẹp qua một bên, thở dài xoay người cầm điện thoại.

“Alo?”

Thanh âm bởi vị dực vọng nên khàn đi nghe rất hấp dẫn, Ân Thịnh vừa nghe thấy lỗ tai liền hiện lên một tầng ửng hồng.

“Sếp...”

Giọng nói vô tội của Tiểu Nhị yếu ớt vang lên: “Hai người ở trong nhà phải không? Có thể xuống đây đón tôi được không...Tôi không dám đi thang máy...”

Tư Đồ còn đang thắc mắc Tiểu Nhị tới đây làm gì thì Ân Thịnh đã đứng dậy mở cửa, người đứng bên ngoài là Hồ Diệp.

“Sếp.”

Hồ Diệp không vào nhà mà đứng bên ngoài trực tiếp nói: “Điện thoại khiêu nại lại tới nữa rồi, xem ra chúng ta không thể đợi để đếm ngược được a.” (Đếm ngược = 10,9,8,7....happy new year.)

Tư Đồ: “...”

Lời tác giả: Thịt vụn thịt vụn, nhai trước cho đỡ thèm >///
<

25. Chương 25

Không thể chờ để đếm ngược, Tư Đồ và Ân Thịnh đành thay quần áo chỉnh tề, sau đó cùng Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị ra khỏi nhà lên đường đến hiện trường vụ án.

Sắc mặt của Ân Thịnh thần nhiên vô cùng, nhìn không được là đang vui hay đang giận, chân mày thanh tú mỏng lung tựa ánh trăng, khiến người ta nhìn vào lại thấy rất đổi yên bình.

Hai gò má ửng hồng đã sớm trở lại bình thường, đôi mắt sâu thẳm như sóng nước không chút sợ hãi, kiên định đến mức không thể thấy được một tia bất ổn nào trong y, tựa hồ như lúc này vẫn chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tư Đồ đối với điểm này hết sức bất mãn, cho nên sắc mặt của hắn rất rõ ràng, bộ mặt thối như thể ai thiếu hắn năm trăm vạn vào sáng nay bây giờ lại tái sử dụng, hắn trừng hai mắt nhìn chăm chăm vào lưng của Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị, ảo tưởng ánh mắt của mình như một thanh kiếm, đem hai người họ ra sức chọc cho thủng mấy lỗ để giải tỏa oán khí không thể phát tiết của bản thân.

Hồ Diệp đi ở phía trước bỗng cảm thấy sống lưng lạnh buốt phần ót thì tê dại, còn đồng nghiệp Tiểu Nhị của chúng ta lại tỏ vẻ rất bình tĩnh, bày ra bộ mặt dễ thương của một đứa con nít, trên tay còn cầm đặc sản quê nhà gửi lên, mục đích mang theo cốt là muốn lấy lòng Tư Đồ.

Ân Thịnh hơi giương mắt quan sát Vương Tiểu Nhị, chỉ phảng phất cảm thấy phía sau nam nhân này dường như xuất hiện một cái đuôi nhỏ đang vẫy không ngừng. (Vì Ân Thịnh tự cho Tiểu Nhị nhìn rất giống một loài chó – chương 9, nên giờ thấy cậu ấy bày ra bộ dạng dễ thương đáng yêu liên liên tưởng thành như vậy.)

Tư Đồ và Ân Thịnh leo lên xe của Hồ Diệp, Tiểu Nhị ngồi ở ghế phụ lái, cố ý đem túi đặc sản treo phía sau lưng ghế của mình. (Để 2 ông ở đằng sau nhìn thấy cho rõ đó. Tiểu Nhị người ta là có dụng ý hết:))))))

“Điện thoại khiêu nại gọi tới lúc nào?”- Tư Đồ vừa lên xe liền mở miệng hỏi

“Hai mươi phút trước, tôi từ nhà chạy tới đây, đi được nửa đường thì báo cho Tiểu Nhị.”

Hồ Diệp một bên trả lời, một bên nổ máy xe xuất phát: “Nghe phòng trực ban thuật lại bọn họ liên tiếp nhận được năm cuộc gọi khiêu nại, những người khiêu nại còn nói thanh âm đó lớn đến mức xem tivi cũng không yên thân, nếu chuyện này cứ tiếp tục thì họ sẽ trực tiếp đến tìm thị trưởng để ngài ấy giải quyết.”

Tiểu Nhị ngồi bên cạnh nhướn mày: “Như thế nào lại chọn đúng ngày hôm nay là nháo dữ dội nhất?” Nói xong ngoái đầu về sau hướng Ân Thịnh: “Ân tiên sinh, anh có nghĩ...cái kia thật là...”

“Còn chưa tới hiện trường xem qua, vẫn không rõ ràng.” Ân Thịnh hồ hững nói: “Bất quá theo lời của các người thì cũng có thể lắm.”

Y quay sang nhìn Tư Đồ Bách: “Chuyện này tại sao lại không nói trước với tôi?”

Nếu không phải Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị tìm đến tận nhà, thì y đối với dấu tay bằng máu kia vẫn là một bụng đầy thắc mắc.

“Đêm trừ tịch a...” Tư Đồ có chút ủy khuất, sờ sờ cổ: “Tôi nghĩ đón giao thừa xong rồi hẵng nói sau...”

“Cách giao thừa chỉ còn một tiếng tám phút thôi hà.”- Tiểu Nhị chu đáo xem giờ rồi lên tiếng.

Tư Đồ liếc mắt xem thường về phía cậu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn nhiều.”

“Không có gì! Ha ha.”

Mọi người: “...”

Xe rất nhanh đã đến nơi, có hai cảnh sát tuần tra đứng sẵn ở đó, họ là nhận được thông báo từ tổng đài (Tổng đài của cục cảnh sát.) yêu cầu đến đây để ổn định tâm trạng người dân xung quanh.

Phía bên kia đường cái là một tòa chung cư, lầu một cùng lầu hai không có ánh đèn, có thể là không ai ở nhà, từ lầu ba trở lên đều đồng loạt mở đèn, có vài người tựa vào cửa sổ chăm chăm nhìn xuống dưới xem tình hình, vừa nhìn thấy chiếc xe màu đen có in logo của đội cảnh sát hình sự chạy tới, tức thì mở to hai mắt kinh ngạc.

Lãnh đạo cấp cao của cảnh cục rốt cục cũng chịu phái cao thủ xuất trận rồi sao?!

Những cư dân bị tiếng ồn làm nhiễu loạn cuộc sống thường ngày bỗng mơ hồ cảm thấy được tương lai yên bình ở phía trước đang nhiệt liệt vỗ tay chào đón họ.

Ân Thịnh là người xuống xe sau cùng, vừa xuống xe ánh mắt của y liền rơi thẳng xuống tòa chung cư nọ.

Cách hai lần đường, ở khu phố đối diện là một loạt các quán bar cùng quán cà phê nhỏ, không đến một trăm mét trước mặt xuất hiện một ngã ba đường, Tư Đồ giải thích: “Từ tay phải dọc đến hết con đường đó là phố đèn đỏ, tiệm làm tóc, vũ trường, cả thị trường giao dịch ngầm...cổ phiếu của bọn hắc đạo cũng ở đó nốt.”

Tư Đồ đưa tay lên túi áo tìm thuốc lá mới sức nhớ bản thân lúc này đã đổi áo, là một chiếc áo sơ mi màu vàng be dẹt từ tơ tằm của Ân Thịnh, thật sự size áo hơi nhỏ, cổ tay áo chỉ kéo tới cánh tay, còn cách cổ tay hẳn đến vài cen ti mét, vạt áo ngắn làm lộ phần hông, còn thân áo lại chật đến mức bó sát thắt lưng, bên ngoài hẳn khoác áo gió đen của mình, cài hết toàn bộ nút từ trên xuống dưới, đai lưng thì tùy ý buộc chặt.

Vốn là trước giờ hắn luôn để bật lửa cùng một gói thuốc lá trong túi áo, giờ nhớ ra Tư Đồ mới ngược ngừng thu tay từ trên túi áo trở về, vô thức sửa lại vạt áo cho ngay ngắn.

“Xin chào.”

Cảnh sát tuần tra đi tới hướng Tư Đồ chào hỏi: “Anh có cần hỗ trợ gì không?”

“Tạm thời thì không cần.” Tư Đồ gật gù đầu: “Hai người về trước đi.”

Hai cảnh sát tuần tra liếc mắt nhìn nhau, sau đó lái mô tô rời khỏi, đường cái rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, có thể nghe thấy rõ tiếng tivi được vặn khá lớn ở gần đó.

Ân Thịnh từ lúc xuống xe đến giờ chỉ mãi nhìn vào một góc, tựa hồ đang quan sát cái gì, Tư Đồ chờ cho đến khi hai vị cảnh sát tuần tra đi khuất mới quay sang nhìn y: “Thế nào? Chỗ đó có cái gì sao?”

Hồ Diệp nghe vậy cũng nường theo ánh nhìn của Ân Thịnh, nhưng anh chính là cái gì cũng không phát hiện ra, mà Vương Tiểu Nhị cậu ta sớm đã trốn sau lưng anh rồi.

Ân Thịnh không mở miệng nói một câu nào, chỉ đối Tư Đồ gật nhẹ đầu, sau đó xua tay ý bảo ba người họ cứ đứng yên tại đây, để một mình y tiến đến góc đó.

Trên đường cái không có gì đặc biệt, ngã tư đường cũng thập phần bình thường, ánh sáng của đèn đường cứ thế mờng lung lan tỏa xuống mặt đất, mà ở tại góc khuất nọ, nơi cách xa luồng sáng yếu ớt của đèn đường, có một linh hồn trốn trong bóng tối mà chỉ riêng mình Ân Thịnh mới có thể nhìn thấy.

Linh hồn màu trắng càng lúc càng hiện ra rõ rệt, trên thân vận đồ công sở, mái tóc uốn theo kiểu làn sóng khá phổ biến hiện nay, phần mái che gần nửa khuôn mặt, nhìn không thấy hai mắt của cô ta.

“Xin chào.” Ân Thịnh đi về phía trước, cho đến khi chỉ còn cách nữ nhân một vài bước chân thì dừng lại.

Bờ vai của nữ nhân khẽ run, đầu hơi nâng lên, nhưng còn chưa ngược mặt lên hoàn toàn đã lại cúi xuống, như cũ duy trì tư thế đứng yên bất động.

Ân Thịnh vô cùng kiên nhẫn, y tiếp tục lên tiếng, lần này thanh âm có phần lớn hơn một chút: “Xin chào!”

Hồ Diệp đứng cách đó không xa dõi theo mà toát hết cả mồ hôi, theo như bọn họ nhìn thấy thì Ân Thịnh này giờ rõ ràng là đang nói chuyện với một khoảng không trước mặt, nếu như ba người họ mà không biết nguyên nhân chỉ sợ sẽ đem Ân Thịnh gán cho cái mác mắc bệnh thần kinh cấp độ nặng mất rồi.

Ngón tay của nữ nhân giật giật, cơ thể lại hướng góc tối phía sau lùi về một chút, có vẻ như là đang rất sợ

hải.

“Chính là cô mỗi ngày đều đứng ở đây khóc sao?” Ân Thịnh quan sát từng hành động cử chỉ của cô ta: “Cô làm ồn ào ảnh hưởng đến người dân lân cận đây.”

Vương Tiểu Nhị mơ hồ nghe thấy Ân Thịnh nói chuyện, nhin không được nổi da gà khắp toàn thân...Bây giờ trời tối thui đã vậy thời tiết còn lạnh run, nhìn Ân Thịnh tự mình hỏi rồi tự mình trả lời quả thật khiến người ta cảm thấy phi thường quý dị.

“Tôi cũng...không muốn vậy...” Nữ nhân rót cục cũng mở miệng lí nhí nói, thanh âm nghẹn ngào: “Tôi cũng...Tôi cũng không muốn...”

“Tôi tên là Ân Thịnh.” Ân Thịnh cắt ngang lời nói của nữ nhân nọ, bình thản nói: “Tôi là một quý sư, cô có oan tình gì cũng có thể nói với tôi.”

“Tôi sẽ giúp cho cô.”

Vừa nghe thấy hai từ “quý sư”, nữ nhân lập tức ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt một màu xanh tím, hai mắt cơ hồ muốn lồi ra ngoài, tuy hiện tại vừa nhìn qua trông rất ghê tởm dị thường, nhưng nếu nhìn kỹ ngũ quan cùng dáng người một chút có thể nhận ra được cô ta còn rất trẻ tuổi, mà khi còn sống cũng là thuộc diện tướng mạo thanh tú dễ nhìn.

Thân ảnh đối phương loạng choạng tiến từng bước về phía Ân Thịnh, ánh mắt trợn trừng không có tiêu điểm nhìn y: “Quý sư sao?”

“Đúng vậy, có thể nói chuyện cùng những linh hồn.”- Ân Thịnh thuận miệng nói.

“Thế nên anh thấy được tôi...” Nữ nhân trong nháy mắt bỗng trở nên kích động: “Tôi...Tôi có oan tình, tôi là bị mưu sát, tôi phải bắt được hung thủ...hung thủ!”

Nói đến hung thủ, nữ nhân liền diên loạn cả lên, cô ta dùng hai tay túm lấy tóc của mình rồi không ngừng ra sức vò đến rối tung.

“Hung thủ...tên đó giết tôi...hắn tại sao lại muốn giết tôi?! Tôi cùng hắn không thù không oán! Tôi chết oan ức lắm! Tôi chết oan ức lắm!”

Dù cho đám người Tư Đồ không thể nhìn thấy được người phụ nữ kia, nhưng lúc này cũng nghe được một thanh âm khác thường vang lên.

Tựa như bão cát cuộn cuộn nổi dậy giữa sa mạc, mang theo một ít bi thương, cứ thế không ngừng lẫn quẩn giữa không trung.

Lúc đầu mơ hồ không xác định được thanh âm đó là gì, về sau lại nghe rất giống tiếng khóc than.

Cư dân sống trên những tầng lầu gần đó vừa nghe thấy thanh âm ồn ào nhao nháo kia thì lập tức trở nên tức giận: “Tai sao lại bắt đầu nữa rồi?! Cảnh sát các người rốt cục là làm ăn kiểu gì không biết!”

Tiểu Nhị cảm thấy bản thân bị nói như vậy oan uổng vô cùng, cậu hé môi nhìn Tư Đồ: “Sếp...”

Tư Đồ cũng không còn cách nào khác, loại sự tình này thật đúng là như người cầm ăn hoàng liên, đắng ngắt nhưng không thể nói nên lời.*

Ân Thịnh giơ tay lên, nhưng y cũng không đụng gì tới nữ nhân trước mặt, thanh âm của cô ta cũng nhỏ dần đi, Ân Thịnh ôn hòa nhìn cô, ánh mắt y yên tĩnh tràn ngập sự an ủi khiến quỷ hồn đang không ngừng kêu oan kia đành phải im lặng.

“Thực xin lỗi...”

Tiếng kêu rên lúc này của cô nàng giờ lại giảm xuống thành tiếng khóc nức nở.

“Tôi không phải cố ý, nhưng tôi không tài nào chịu được, tôi không thể giải tỏa được tâm trạng của mình...Mỗi khi đêm dài tĩnh lặng kéo đến tôi liền cảm thấy rất thống khổ, ý thức của tôi vẫn còn, đầu óc cũng rất là tỉnh táo, nhưng mà tôi đã chết rồi, tôi không biết bản thân phải đi đâu bây giờ, tôi nhớ con của tôi lắm...Tôi nhớ nhà của tôi...Nhưng giờ tôi không thể trở về, tôi chết rất oan uổng, thậm chí tôi còn không biết tại sao bản thân mình lại chết nữa...”

Nữ nhân nói xong dường như lại muốn tiếp tục kích động, Ân Thịnh liền gật đầu ngắt lời cô: “Tôi hiểu rồi, cô không thể rời khỏi cõi trần là bởi cô chết oan, chỉ cần bắt được hung thủ thì cô sẽ được siêu thoát.”

Ân Thịnh vừa nói vừa đưa tay từ trong người lấy ra một cái lư hương mạ vàng nhỏ.

Hoa văn chạm khắc rồng trông thập phần tinh xảo đẹp mắt, hình dáng lại có phần hơi nhỏ, nhìn thoáng qua chỉ nghĩ đó là một món trang sức bình thường.

“Cô theo tôi đi, ở lại đây chỉ làm ảnh hưởng đến người khác, tôi sẽ giúp cô bắt hung thủ.”

Nói xong liền vung tay lên, một tờ bùa chú màu vàng hiện ra, đoạn dùng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng kẹp lấy bùa chú. Giữa đêm tối tĩnh mịch, bùa chú ánh lên một mảng sáng hồng nhàn nhạt.

“Trời đất đã sáng tỏ, rồi thần linh sẽ phù hộ cho cô.”- Gương mặt Ân Thịnh không chút thay đổi, đôi môi khẽ mấp máy, thanh âm nhu hòa xoa dịu lòng người.

Cơ thể của cô ta bỗng mờ dần, sau đó biến thành một luồng khói mỏng, nhanh chóng xoay tròn chui vào lư hương.

Ngay cả những người không thể nhìn thấy được linh hồn như bọn Tư Đồ cũng nhận thấy rõ ràng không khí xung quanh có phần dao động, vốn từ nãy đến giờ có một loại không khí ảm đạm vẫn luôn bao trùm lấy mọi người, đột nhiên bây giờ biến mất hẳn.

Trời lại nổi gió, mỗi lúc một lạnh thêm.

“Thế nào rồi?” Tư Đồ hỏi Ân Thịnh đang đi về phía mình.

“Có oan tình.” Ân Thịnh gật đầu: “Nỗi oan tình của người phụ nữ này lớn vô cùng nên oán khí rất nặng, đội trưởng Hoàng suốt ngày cứ phải đi tới đi lui chỗ này thành ra bị vong linh làm hao tổn dương khí khá nhiều, về mặt mỗi của anh ta cũng là từ đó mà ra, mà oán khí trên người anh ta sau đó lại vô tình dây vào người anh.”

Tư Đồ hiểu rõ gật đầu, lại nghe Ân Thịnh tiếp tục nói: “Dương khí của anh vốn rất mạnh, có thể ngăn chặn âm khí của vong linh làm tổn hại tới thân thể, thế nên mới xảy ra phản ứng đặc biệt.”

Ân Thịnh là đang đề cập đến bàn tay máu trên áo của Tư Đồ “Oán khí của vong linh đủ để tạo thành một dấu ấn hiện hữu mà người trần mắt thịt có thể nhìn thấy được một cách khá rõ ràng.”

“Thì ra là vậy.” Tư Đồ hiểu ra vấn đề, đoạn nhìn lư hương nằm yên trên tay Ân Thịnh: “Cái này là...”

“Có thể dùng để lấy khẩu cung.” Ân Thịnh hồ hững đem lư hương treo lại lên thắt lưng, Tiểu Nhị vẫn như cũ trốn sau lưng Hồ Diệp, sợ tới mức không dám tới gần Ân Thịnh nữa bước.

“Thứ đó...là ở trong này?” Hồ Diệp cũng coi như khá bạo dạn, đưa mắt quan sát lư hương.

“Ừ.” Ân Thịnh gật đầu, còn định mở miệng nói gì đó lại đột nhiên hắt hơi một cái.

“Bị cảm rồi sao?”

Tư Đồ có chút khấn trương dang tay ôm chầm lấy eo Ân Thịnh, đem đối phương vùi vào lòng ngực mình, hẩn khe cầm lấy những ngón tay lạnh như băng của Ân Thịnh lên rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Ân Thịnh thường ngày khi ra khỏi nhà đều sẽ trùm kín lấy bản thân, trên cổ cũng sẽ quấn khăn choàng thật chặt, nhưng tại thời khắc này trên cổ y lại không hề thấy bóng dáng của khăn choàng cổ, vừa vặn để lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn.

Tim Tư Đồ bỗng hăng đi một nhịp *Lẽ nào Ân Thịnh là không hề ung dung như biểu hiện bên ngoài? Cậu ấy ra khỏi nhà thế nhưng lại có thể quên mang khăn choàng cổ sao?*

Vào mùa đông, Ân Thịnh cái gì cũng có thể quên nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ quên đồ giữ ấm.

Điều này có nghĩa là gì? Tâm tình Tư Đồ vừa rồi còn hơi vương mắc bây giờ lại đột nhiên được khai sáng, có cảm giác tựa hồ như ở sâu tận nơi đáy lòng vừa hiện lên một mảng cầu vồng bảy sắc rực rỡ vô cùng. (Ân Thịnh lo cho ông nên đi gấp quên đồ, có vậy thôi mà ông vui tới mức này luôn...)

*Người cầm ăn hoàng liên, đắng ngắt nhưng không thể nói nên lời: Nguyên văn “Ách ba cật hoàng liên, hữu khổ thuyết bất xuất.” ý muốn nói là có nỗi khổ nhưng chẳng thể giải bày.

26. Chương 26

“Tôi khi còn sống cũng chỉ là một người có cuộc sống và công việc bình thường như bao người khác.”

Tại căn hộ độc thân của Tư Đồ, nữ quỷ được giải phóng, bỗng bèn đứng tại một góc nhỏ cách xa ánh sáng từ cây đèn treo giữa nhà, lặng lẽ nói.

Tư Đồ, Ân Thịnh và những người khác đều tự tìm cho bản thân một chỗ để ngồi, Ân Thịnh ôm hai cánh tay xích sát lại gần mấy điều hòa, ra ngoài một chuyến khiến căn cổ trắng nõn của y vì lạnh mà ửng đỏ cả lên. Mà lúc này bởi chỉ mình y mới có khả năng nghe được tiếng nói của nữ quỷ nên có phần hơi cau mày, trong khi đó ba người còn lại chỉ biết đưa mắt vu vơ nhìn vào khoảng không trước mặt.

“Tôi làm kế toán cho một doanh nghiệp tư nhân, làm được năm năm...Chồng tôi vào công ty trước, sau này tôi vào cùng một phòng ban với anh ấy nên mới quen biết nhau, một năm sau khi kết hôn, con trai của chúng tôi ra đời.”

Nhắc đến đứa con, thanh âm của nữ quỷ vốn âm trầm lại trở nên nhu hòa một ít.

“Con tôi hiện tại cũng đã học xong cấp một, lúc nó còn học tiểu học cứ suốt ngày bám lấy theo sau tôi, tính tình ngoan ngoãn, còn bây giờ...Đại khái là ở cái tuổi này thì nó cũng giống với những đứa trẻ đồng trang lứa khác, rất nghịch, lại còn thích kết thân với bạn xấu.”

Ân Thịnh yên lặng nghe, y nhận thấy được người phụ nữ này lúc còn sống đối với con của mình bất mãn vô cùng, nhưng hôm nay khi nhắc tới chuyện cũ thì tất cả những bất mãn đó đều biến thành hoài niệm, có một loại cảm giác khiến con người ta nghe thấy chỉ muốn rơi lệ chua xót.

“Có một ngày...Tôi tăng ca nên về muộn, nhìn đồng hồ mới biết thì ra cũng đã gần tới giờ tan học của con trai, vì tiện đường nên tôi liền đến con đường đó đợi nó.” Nữ quỷ khịt mũi, nhẹ nhàng nói: “Chỗ đó các

người cũng biết rồi đây, nào là quán bar, tiệm làm tóc, KTV...có hơi lộn xộn một chút, dọc đường lúc nào cũng có mấy cô gái ăn mặc thiếu vải đứng đón khách...không thích hợp để cho mấy đứa nhỏ nhìn thấy.”

“Tôi nghĩ muốn đón con tan học...Thế nên mới đứng ở đầu đường đợi, canh thời gian cũng không sai biệt lắm, lại không nghĩ tới...” (Đứng ở đầu đường đón để tránh đứa con phải đi dọc con đường đó.)

Nữ nhân đột nhiên ngừng nói, tựa hồ như cực lực kìm nén cảm xúc đang muốn bùng nổ, Ân Thịnh chỉ nhẩn nại chờ đợi, trong quá trình cô ta điều chỉnh lại cảm xúc thì y thuật lại sự việc cho mọi người.

Tư Đồ đã thay lại đồ của mình, cổ áo sơ mi lúc này mở rộng, mớ hồ để lộ khuôn ngực săn chắc bên trong, hần đi đến bên cửa sổ, he hé mở cửa, rồi tựa vào khe hở đó đốt một điếu thuốc.

“Nếu tiện thì hỏi cô ta xem có biết thi thể của mình hiện được giấu ở đâu không.”

“Tiểu Nhị cậu gọi điện cho Tiểu Lý, kêu cậu ta tra thử xem hai tháng trở lại đây có vụ án xác chết vô thừa nhận nào không.” (Những xác chết vô thừa nhận là những xác chết vô danh không có thân nhân đến lãnh về. Tư Đồ hỏi vậy là không nghe cô ta nhắc gì tới việc đã được gia đình an táng đàng hoàng, mà nếu vậy thì sẽ xảy ra hai trường hợp:

+Thứ nhất là xác vẫn chưa được phát hiện ra (kêu Ân Thịnh hỏi)+Thứ hai là xác đã được phát hiện, nhưng vì không rõ danh tính nên chưa thể liên lạc với gia đình người bị hại, vậy nên trở thành xác vô thừa nhận vẫn còn nằm trong nhà xác. (kêu Tiểu Lý tra)

=>Chưa được an táng...

-Editor tào lao nghĩ sao giải thích vậy hà chứ không biết có đúng không:v:v)

“Rõ!”

Tinh thần Tiểu Nhị phấn chấn hẳn lên, nhanh chóng cầm điện thoại trốn vào nhà vệ sinh.

Hồ điệp lắc đầu, anh dám khẳng định một điều rằng cái cậu Tiểu Nhị kia chắc chắn là này giờ chỉ mãi nghĩ về việc phải ngồi chung phòng với một con ma nữ thôi, vậy nên lúc này có lẽ tinh thần của cậu ta đã căng thẳng đến cực độ rồi.

Ân Thịnh quay sang nhìn về nơi vong hồn đang đứng, quan sát sắc mặt của cô ta một chút *tuy căn bản không nhìn ra được biểu hiện gì trên mặt của cô ta nhưng chắc đã ổn hơn rồi.*

Y châm chọc nói tiếp: “Cô có nhớ cô bị...giết hại như thế nào không?”

Người phụ nữ trầm mặc một hồi lâu, sau mới run rẩy lên tiếng: “Làm sao...Có thể quên được...”

Ân Thịnh đứng dậy, tiến đến gần nữ quý cho đến khi chỉ còn cách cô ta vài bước chân thì dừng lại, cố gắng biến bản thân trở nên thật tự nhiên thoải mái chứ không hề mang ý uy hiếp hay đe dọa, y nhẹ giọng cất lời, giọng nói ôn nhu đến độ khiến Tư Đồ có chút ghen tị.

“Có lẽ hồi tưởng lại mỗi một chi tiết sẽ khiến cô cảm thấy thật thống khổ, nhưng đó là biện pháp duy nhất giúp chúng tôi có được thật nhiều manh mối.”

“Mà chúng tôi chỉ khi hiểu biết sự tình càng nhiều thì mới có thể giúp cô bắt được hung thủ.”

Đôi mắt lồi thiếu tự nhiên của cô ả nhìn lên, tròng mắt trắng dã không có tiêu điểm hướng về phía Ân Thịnh, gương mặt xanh tím vì nhớ tới những ký ức ngưng đọng trước đó mà trở nên dữ tợn vô cùng, Ân Thịnh bình thần nhìn lại cô, cũng không bởi vì gương mặt khủng bố kia mà dời tầm mắt sang nơi khác.

“Tôi không nhìn thấy hấn ta.” Nữ quý đột nhiên mở miệng: “Hấn âm thầm tiếp cận từ phía sau tôi, thậm chí cho đến tận lúc hấn ta thẳng tay bóp lấy cổ tôi từ phía sau....thì tôi mới nhận thức được sự hiện diện của hấn.”

“Bóp cổ từ phía sau?” Ân Thịnh gật đầu thuật lại một lần nữa, Hồ Diệp nhanh trí bắt đầu làm bút lục.

“Hấn áp sát người rồi thở vào tai của tôi, hấn rất hưng phấn, tôi có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc phát ra từ trên người hấn.” Nữ nhân dứt quãng nói: “Tôi muốn hét lên, nhưng hấn rất nhanh và mạnh, hấn kéo tôi rẽ vào con hẻm nhỏ giữa hai quán bar, ở đó rất nhiều rác rưởi được chất thành đống, lại không có ánh sáng...Tôi rất sợ, cả túi xách tôi cũng quăng đi, nghĩ muốn dùng hai tay để kéo tay hấn ra, nhưng vô ích, hấn dùng một tay giữ chặt lấy hai cổ tay của tôi, sau đó hấn vòng qua trước mặt tôi...Nhưng quá tối, bốn phía quá tối, hấn lại đưa lưng về phía ánh sáng yếu ớt duy nhất từ đường cái hắt vào, tôi không nhìn rõ được mặt của hấn.”

“Hấn đẩy tôi ngã xuống đất, tôi mở miệng thở, muốn kêu cứu, nhưng vì bị đẩy ngã khá mạnh nên mở miệng ra chỉ có thể ho khan.”

“Hấn ngồi lên người của tôi, từ trong túi áo lấy ra một cái khăn tay nhét vào miệng tôi, rồi một lần nữa dùng tay bóp lấy cổ tôi...”

Người phụ nữ ấy bị ngạt thở đến mức thống khổ, khuôn miệng bởi vì khát khao được hô hấp mà dữ tợn há to, đôi mắt tròng lồi, mạch máu cùng gân xanh ẩn dưới làn da nổi lên rõ rệt.

Ngạt thở trong vòng năm phút sẽ dẫn đến tử vong, quá trình đó diễn ra đau khổ vô cùng, vậy nên thẳng đến lúc người phụ nữ ngừng thở hấn thì sắc mặt của cô ta đã trở nên tím ngắt, tay cô vì này giờ dùng sức bầu vào tay nam nhân nên lúc này vận vẹo cứng ngắc rất quái dị, giày cao gót ở chân cũng tuột mất một chiếc.

Nữ quỷ kể xong mọi chuyện lại tiếp tục im lặng, trong phòng khách chỉ nghe thấy âm thanh ngòi bút loẹt xoẹt lên giấy do Hồ Diệp tạo ra, trong suốt quá trình cô ta kể Ân Thịnh luôn nhẹ giọng thuật lại tường tận cho mọi người.

Lúc này Tiểu Nhị cũng từ trong nhà vệ sinh bước ra, ánh mắt có chút phức tạp liếc nhìn về phía góc tường trống trải, đối với người phụ nữ thê thảm đó cậu vừa đồng tình đồng thời lại vừa nảy sinh một loại cảm giác muốn kháng cự.

Cậu vòng qua sofa, đi đến gần Tư Đồ: “Phía Tiểu Lý không có tin tức gì, xem ra hung thủ xử lý thi thể rất sạch sẽ.”

“Hắn là bị chôn rồi.”

Ân Thịnh quay đầu nhìn bọn họ: “Nếu như xác bị chặt thành từng phần...Hoặc là bị tiêu hủy hoàn toàn thì linh hồn nhìn sẽ không rõ như vậy.”

“Vậy là xác đã được giấu đi.” Tư Đồ nhả ra một hơi khói, nhíu mày: “Hung thủ làm vậy là vì mục đích gì?”

Ân Thịnh lắc đầu, lại nhìn về phía người phụ nữ kia, cô ta lúc này mới nói: “Khi tôi tỉnh lại thì thấy bản thân vẫn còn đang ở con đường định mệnh kia, tôi liền quay đầu chạy về nhà, nhưng phát hiện ra rằng không ai có thể nhìn thấy tôi, mà chính tôi đứng trước gương cũng không thấy được hình ảnh phản chiếu của mình...Cho đến vài ngày sau, rốt cục tôi mới ý thức được thì ra tôi đã không còn tồn tại trên đời này nữa rồi...”

Thật khó để có thể tưởng tượng được rằng có một ngày khi bạn mở mắt ra, bỗng phát hiện thế gian này cùng bạn đã không còn chút liên hệ gì với nhau, bất luận là người nào cũng không nhìn thấy bạn, dù cho người đó có là người bạn thân yêu nhất, bạn sẽ không khác gì ngoài một luồng không khí, hò hét trong vô vọng nhưng suy cho cùng cũng chẳng ai nghe được.

Đó là một loại sợ hãi xuất phát từ sâu trong nội tâm, bạn không biết bản thân mình tiếp theo sẽ phải làm gì, bạn sẽ không biết đói, sẽ không bao giờ mệt, cũng sẽ không chết được nữa. Giống như giữa mặt biển mênh mông bát ngát vô tận là một hòn đảo nhỏ, chỉ có duy nhất một mình bạn là bị mắc kẹt ngoài đó, trôi trong nỗi sợ hãi cùng bất lực.

Ân Thịnh gạt đầu một cái, sau đó lấy lọ hương nhỏ treo ở thắt lưng ra, lúc này không cần y phải nói nữ quỷ đã tự động thu mình vào đó.

Phải nhớ lại những chuyện như vậy tuyệt đối không phải là việc vui vẻ gì, Ân Thịnh đẩy nắp lọ hương lại rồi cất về chỗ cũ.

“Giết một người đi làm bình thường như vậy, động cơ là gì?” Tiểu Nhị biết rõ nữ quỷ đã không còn ở ngoài, về mặt thoải mái lên hẳn.

“Dựa theo phương thức giết người của hung thủ...” Hồ Diệp giơ tay mô phỏng lại động tác bóp cổ, đoạn nói: “Hắn ta là đang hưởng thụ sao? Thời gian khiến một người bởi vì hít thở không thông mà chết khá dài, hơn nữa làm vậy cũng rất phiền toái, phải chăng là hắn đang hưởng thụ quá trình tử vong của người phụ nữ kia?”

Dứt lời, Hồ Diệp nhìn sang Ân Thịnh: “Tên của cô ta là gì?”

“Lục Phương.” Ân Thịnh quay đầu nhìn anh: “ Cô ta vẫn chưa nói, nhưng trên đầu linh hồn của cô ta có hiện rõ họ tên.” (Có vẻ giống Death Note.)

Như vậy cũng được sao?

Khóe miệng Hồ Diệp khẽ giật giật.

“Cô ấy nói rằng bản thân đã ngửi được mùi rượu rất nồng nặc.” Tư Đồ đập tắt tàn thuốc, đóng cửa sổ lại: “Có lẽ là một tên nghiện rượu, lạm dụng rượu bia thường xuyên thì thần trí sẽ không còn tỉnh táo. Như vậy đi, Tiểu Nhị và Hồ Diệp, hai cậu bắt đầu từ ngày mai đi đến những quán bar ở con phố đó hỏi xem có kẻ nghiện rượu nào thường xuyên ra vào chỗ của bọn họ không.”

“Phát hiện kẻ nào có hiềm nghi đều phải lập tức mang về tra hỏi.”

“Rõ!”

Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp đồng thanh đáp, ngay sau đó liền thu gom đồ đạc đi về phía cửa: “Vậy chúng tôi đi trước đây sắp.”

Không phải là bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi, mà là ý muốn đuổi người hiện lên trong mắt của Tư Đồ thực sự rất rõ ràng.

Tư Đồ làm bộ dạng tiêu sái vung tay lên: “Chú ý an toàn!”

Hồ Diệp buồn cười vô cùng nhưng vẫn nhịn được, anh nắm cổ áo của Tiểu Nhị rồi lôi cậu ra ngoài cửa, cửa phòng khách vừa phanh một tiếng đóng lại thì bước chân của Ân Thịnh cũng bắt đầu chuyển động.

“Đi đâu vậy?” Tư Đồ cả kinh, nhanh chân đuổi theo người kia, trước khi y mở cửa thì hắn đã đuổi kịp rồi, một tay hắn đè lên cánh cửa, ngăn cản hành động tiếp theo của Ân Thịnh.

“Về nhà.” Ân Thịnh thản nhiên liếc hắn một cái, sắc mặt vẫn như cũ lạnh như băng.

“Đã muộn thế này.” Tư Đồ tủm tỉm cười, nâng tay lên nhìn đồng hồ, khuôn mặt chợt đông cứng *chỉ một*

phút nữa thôi là giao thừa rồi!

Tư Đồ không nói lời nào, vội chớp lấy tay Ân Thịnh rồi mở cửa nhà phóng lên sân thượng.

Chỗ này của Tư Đồ cũng không xa hiện trường vụ án là mấy, nơi hắn sống là một căn hộ chung cư khá cũ, cao nhất chỉ có sáu tầng, hắn là ở tại tầng năm. Cửa sắt cũ kĩ trên tầng thượng bị một cước đá văng, Tư Đồ trong nháy mắt đã kéo Ân Thịnh đến nơi cần đến, chiếc chuông lớn của thành phố A bất chợt vang lên.

Đông   đông   đông

Tiếng chuông trầm thấp mà xa xăm, phẳng phất tựa như vị thần mùa xuân vào khoảnh khắc giao thừa bỗng bừng tỉnh, dùng ánh mắt hướng về vùng đất này âm thầm ban phước lành. (Câu này tui chém, nhưng mà chắc cũng đúng được 5/10.)

Khói lửa ngợp trời, những viên pháo cùng lúc bay lên giữa bầu trời đen thẫm với đủ màu sắc đỏ, lục, lam...

Lúc chúng phát nổ tạo thành những hình dạng và kích cỡ khác nhau, nhưng dù là hình dạng gì thì khi pháo nổ hoa cũng khiến người nhìn cảm thấy choáng ngợp trước vẻ đẹp của nó.

Tư Đồ buông Ân Thịnh ra, khuôn mặt bị ánh sáng của pháo hoa chiếu vào, đáy mắt ánh lên ý cười nồng đậm.

“Năm mới vui vẻ Ân Thịnh.”

Hắn nhấn mạnh từng tiếng: “Hy vọng cậu sẽ được bình an, công việc thuận buồm xuôi gió, muốn gì được nấy.”

Ân Thịnh có chút ngây người, trong ký ức của y, vào chính xác thời điểm này của mỗi năm, đều là y một mình lười biếng làm ỗ trong nhà, chẳng nhận được lời chúc phúc từ ai, cũng chẳng phải chúc phúc ai. Không chỉ riêng gì năm mới, mà bất kỳ ngày lễ lớn nhỏ nào trong năm, y cũng chưa từng...

...Mà khoan đã...Hình như đã từng có...

Một vài hình ảnh lộn xộn chợt lóe lên trong đầu, nhưng chúng rất nhanh liền biến mất, y vẫn là không nắm bắt kịp.

“Cảm ơn.” Ân Thịnh buông tha không suy nghĩ về những hình ảnh đó nữa, thẳng thắn nói lời cảm tạ một cách chân thành: “Cũng chúc anh...Năm mới vui vẻ.”

Tư Đồ giống như con chó nhỏ vì vô được xương to mà cuồng nhiệt vẫy đuôi, trên mặt ngập tràn ý cười

thỏa mãn.

“Cảm ơn!”

Hắn dang tay ôm lấy Ân Thịnh, tựa cằm lên vai của đối phương. Hai tay Ân Thịnh buông thõng, trầm mặc một chút mới chậm rãi giờ lên ôm hắn.

Tư Đồ cúi đầu, cọ cọ vào hõm cổ của Ân Thịnh, sống mũi đột nhiên có chút chua xót, bởi trong đầu bất chợt lại hiện lên một đoạn ký ức.

“Lễ tình nhân? Đó là cái gì?” Ân Thịnh trên tay cầm một xấp tài liệu, khó hiểu nhìn Tư Đồ.

“Là ngày lễ dành cho tình nhân a!” Tư Đồ đem hộp quà được gói kỹ lưỡng dúi vào tay Ân Thịnh.

“Tình nhân?” Ân Thịnh lại càng thêm khó hiểu, nhìn hộp quà trên tay nghĩ suy một chút: “Là nói tôi và anh sao?”

Tư Đồ đỏ mặt mắt mất tự nhiên, đưa tay gỡ gỡ cổ.

“...Nhưng tôi không có quà để tặng lại.” Ân Thịnh nhìn hắn một cái, hờ hững thò tay vào túi áo mò tới mò lui, cuối cùng lấy ra một viên chocolate ném cho hắn: “Nhận đỡ cái này đi.”...

Đoạn ký ức kia bị gián đoạn giữa chừng, Tư Đồ tựa tiểu phi tiểu nhìn từng đợt pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Ân Thịnh cố ra vẻ như không để ý gì đến bộ dạng đó của hắn, biểu tình trên khuôn mặt lại trở về lạnh lùng như cũ.

Lời tác giả: Cuối cùng cũng đã thành công đem màn này viết ra!! Kích động đến mức lăn lộn trên sàn nhà luôn á ~~~ hai người cùng ngắm pháo hoa ~ XDDDD Tôi thật sự là rất hay YY về bọn họ! (Mỗi lần viết tới phần của hai người họ trong ba chương đón năm mới vừa rồi là tôi cứ như điên như dại ấy.)...

P.S: Đồng Hải đã hỏi tôi một vấn đề mà tôi cảm thấy hỏi khá là hay, có thể là do lúc trước A Mạc không giải thích rõ ràng, nói không chừng sẽ tiếp tục có người đặt nghi vấn giống Đồng Hải, vậy nên A Mạc ở chỗ này giải thích luôn một lần:

Nhặt sâu XDDDD

Câu hỏi: Trước đây đã từng nói rằng quỷ sư không giống với linh môi, không thể giao tiếp cùng hồn ma, nhưng tại sao ở chương này điều đó lại có thể xảy ra?

Trả lời: Linh môi có thể khiến hồn ma tuân theo lời họ, đồng thời cũng đủ năng lực để khiến người khác có thể nghe thấy hồn ma nói chuyện, quỷ sứ thì không như thế, bọn họ chỉ có thể tự mình nói chuyện cùng hồn ma chứ không có khả năng khiến những người khác nghe thấy được thanh âm của nó. Lúc trước không thể giao tiếp với Trương Linh là bởi vì Trương Linh đã biến thành địa phước linh, địa phước linh vốn đã không còn chút tri giác nào nữa, chẳng qua là nhờ vào bản năng để đi tìm kẻ chết thay. Mà trong vụ án mạng lần này xuất hiện một linh hồn chết oan, vì muốn tìm hung thủ nên cô ta mới giữ lại cho bằng được tri giác của mình, thế nên Ân Thịnh vẫn có thể nói chuyện và giao tiếp bình thường với cô. ~

27. Chương 27

Đêm đó Ân Thịnh đành phải qua đêm tại nhà Tư Đồ, căn hộ cũ kỹ của Tư Đồ đương nhiên sẽ không có dư một phòng nào khác dành cho khách, tuy hắn rất muốn được chen chúc cùng Ân Thịnh trên một chiếc giường nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ của Ân Thịnh, hắn buộc phải rút lui. Ân Thịnh phảng phất có thể nhìn thấy được lỗ tai cún của nam nhân kia đang rũ xuống hết cỡ, cả cái đuôi nhỏ sau mông cũng chán nản lết trên mặt đất, lúc nam nhân vừa xoay người rời khỏi phòng thì khóe miệng y lơ đãng cong lên.

Và thế là vào đêm trừ tịch, Tư Đồ phải cuộn mền gối nằm ở sofa, còn Ân Thịnh thì chiếm dụng cả cái phòng ngủ lớn.

Ân Thịnh có một tật xấu là rất ngại giường lạ, nếu như ngủ ở bên ngoài, hơn phân nửa là sẽ mất ngủ hoặc ngủ không yên giấc, cũng không biết tại sao khi nằm lên giường ở nhà của Tư Đồ, y rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, trên gối lẫn mền đều ngập tràn mùi hương của Tư Đồ, chẳng hiểu vì lý do gì lại khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

Khi tỉnh dậy, đã là sáng sớm ngày đầu tiên của năm mới. Tư Đồ ở trong bếp chuẩn bị điểm tâm, Ân Thịnh mơ màng rời khỏi giường, nút áo sơ mi cũng không cài, dây nịt thì hồ hững vất ở thắt lưng, cứ như vậy không chút đề phòng tiến vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Vừa vặn lúc đó Tư Đồ bưng cháo và bánh bao bước ra, nhìn thấy cảnh tượng đó xem chút đã không nhận được nhào tới cửa sổ tru lên như sói.

Bình thường nếu Tư Đồ ở nhà một mình, cửa sổ nhất định sẽ luôn được mở rộng, để có thể dễ dàng hít thở không khí trong lành, bất quá lúc này ở nhà cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn. Cửa sổ nhà Tư Đồ gắt gao đóng chặt, điều hòa thì mở hết cỡ, nhiệt độ phòng được duy trì ở mức 28 độ C.

Ân Thịnh đương nhiên là cảm thấy rất thoải mái, rửa mặt xong xuôi bước ra, đôi mắt nhập nhèm mơ ngủ lúc này rốt cục cũng tỉnh táo lên một chút, chậm rãi đeo dây nịt lại đằng hoàng, đang muốn cài nút áo thì Tư Đồ ân cần đi tới

“Để tôi.”

Ngón tay thon dài cứng cáp của nam nhân vươn ra nắm lấy vạt áo y, từng nút từng nút từ dưới cài lên.

Ân Thịnh đứng thẳng người, đỉnh đầu chỉ vừa ngang tới cổ Tư Đồ, ánh nhìn của y lúc này rơi xuống đường viền quai hàm hoàn hảo của nam nhân trước mặt, lên trên một chút là đôi môi mỏng sắc bén có phần hơi thâm của Tư Đồ, khuôn miệng hấn cong lên thập phần cuốn hút, khiến người nhìn chỉ muốn giơ tay chạm vào đó.

Tốc độ Tư Đồ cài áo chậm vô cùng, giống như đang tận hưởng cái gì. Hắn nhẹ cúi đầu, cái trán gần như chạm vào trán Ân Thịnh, cả hai người họ đều ngửi được mùi hương dễ chịu toát ra từ người của đối phương.

Thời gian đột nhiên trôi qua thật chậm, mà Ân Thịnh cũng không thúc giục lấy một lời nào.

Đợi cho đến khi Tư Đồ cài xong cái nút cuối cùng, Ân Thịnh cảm thấy bản thân thậm chí sắp không thở nổi trong bầu không khí ngại ngùng này nữa rồi.

“Ăn điểm tâm đi.” Tư Đồ khẽ hôn lên má tóc đen nhánh của Ân Thịnh, vui vẻ cười nói.

Ân Thịnh không lên tiếng, chỉ đi thẳng đến bàn ăn rồi ngồi xuống, cả hai im lặng dùng bữa.

“Hôm nay tạm thời cứ để vụ án này sang một bên.” Tư Đồ húp xong chén cháo, thuận tay cầm lấy một cái bánh bao.

Ân Thịnh gật đầu, y cũng biết vào ngày đầu tiên của năm có rất nhiều nơi đóng cửa nghỉ Tết, dù có muốn tra án cũng khó mà lần ra được.

“Không phải anh nói là sẽ về nhà sao?” Ân Thịnh đột nhiên nhớ tới lời nói lúc trước của Tư Đồ: “Vậy anh lái xe đưa tôi về trước...”

Vốn nghĩ rằng bản thân rốt cục cũng có không gian riêng để thở, nhưng Ân Thịnh còn chưa nói xong đã bị Tư Đồ chặn họng: “Cậu cùng về nhà tôi luôn ấy chứ.”

Lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng, y khó hiểu liếc mắt nhìn Tư Đồ: “Anh về nhà mình tại sao tôi lại phải theo cùng?”

“Bởi vì đám tiểu tử rất nhớ cậu.” Tư Đồ cười rộ lên: “Cậu đã hứa hằng năm đều sẽ về thăm bọn chúng.”

Ân Thịnh kinh ngạc, vốn định mở miệng hỏi đó là chuyện của khi nào? “Đám tiểu tử” là chỉ những ai? Nhưng vừa nghĩ tới trí nhớ của mình không được ổn, chân mày liền nhíu lại, gương mặt có chút luống cuống.

“Đừng bận tâm suy nghĩ làm gì.” Tư Đồ như có thể nhìn thấu được ý, thản nhiên nói: “Không phải chuyện đặc biệt quan trọng, không nhớ nổi thì thôi, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Ân Thịnh cau mày nhìn hắn, cách một hồi sau lại hỏi: “Tôi rốt cục là quên mất bao nhiêu chuyện?”

“...Cũng không có gì.” Tư Đồ trầm mặc một chút, tùy ý nói: “Chúng ta trước kia là cộng sự, mặc dù cậu không nhớ rõ, bất quá cũng đừng gấp gáp.”

“Dù sao chúng ta hiện tại lại có thể lần nữa trở thành cộng sự của nhau, vậy là đủ rồi.”

“Nói vậy anh vốn đã biết chuyện tôi bị mất trí nhớ?” Ân Thịnh buông dưa xuống, sắc mặt bất mãn vô cùng: “Tại sao anh không nói ngay từ đầu?”

“Chuyện...chuyện đó cũng không nhất thiết mà phải không?” Tư Đồ ha hả cười, ánh mắt lảng sang nơi khác: “Lúc cậu nằm viện, tôi có đi thăm, được biết nếu cậu dùng sức nhớ lại điều gì, đầu sẽ đặc biệt rất đau, nghe bác sĩ nói thậm chí có lần cậu đau đến mức ngất xỉu...”

Tư Đồ đưa tay gãi gãi cổ, cười nói: “Thế nên tôi không muốn khiến cậu phải phí sức suy nghĩ về chuyện gì cả, cứ như vậy...Cũng tốt lắm rồi, chẳng phải bây giờ chúng ta vẫn có thể nhận thức rõ đối phương đó sao?”

Ân Thịnh nhìn hắn một lúc, ánh mắt lãnh đạm không rõ ý là đang quan sát cái gì, Tư Đồ vị bị ý nhìn nên có chút khẩn trương, tăng hắng một tiếng rồi đứng lên.

“Nhanh ăn đi, ăn xong chúng ta xuất phát.”

Tư Đồ nói về nhà, là về một thị trấn nhỏ cách thành phố A không xa lắm.

Cảnh sắc phồn hoa nơi thành thị dần biến mất, nhường chỗ cho thiên nhiên giản dị lên ngôi, so với thành thị hiển nhiên nơi đây cây cối xanh um tươi tốt hơn, lại còn mọc um tùm. Ngã tư đường chật hẹp, mừng một Tết trên đường nhộn nhịp kẻ qua người lại, xe bốn bánh có chút khó lưu thông.

Thanh âm rao hàng của những người bán rong rất lớn, chỗ nào cũng có những gian hàng nhỏ bày bán, trong quán trà ven đường tiếng người cười nói ồn ã.

“Tôi đã hứa với ai vào mỗi năm sẽ đến đây?” Ân Thịnh ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, Ngân cuộn tròn nằm ngủ trên đùi ý.

Bởi vì lo lắng Ngân sẽ không ai chăm sóc, nên Ân Thịnh dứt khoát yêu cầu Tư Đồ chở mình về nhà một chuyến, đem Ngân mang theo bên cạnh.

Rất rõ ràng, Ân Thịnh cả đêm không về nhà khiến Ngân hết sức bất mãn, nó một mực nhắm chặt mắt, không thèm để tâm đến Ân Thịnh.

“Là mấy đứa em của tôi.” Tư Đồ cười nói: “Cái đám nhóc nghịch ngợm đó chỉ có cậu mới trị được chúng.”

“Anh không phải con một sao?” Ân Thịnh hơi ngạc nhiên, Tư Đồ nghe vậy liền lắc đầu: “Không phải là em ruột của tôi, là em bà con thôi.”

Ra là em họ.

Ân Thịnh gật đầu hiểu biết, hiện tại nghe được bản thân và một đám nhóc tì nào đó có quan hệ thân thiết khiến Ân Thịnh khá bất ngờ. Bởi từ lúc mất trí nhớ y cũng chưa từng thử tra xét lại các mối quan hệ bằng hữu của mình, thậm chí rất nhiều bà con họ hàng y căn bản cũng không nhận thức.

Đối với y mà nói, thân thích so với người dưng bất quá cũng chỉ hơn nhau một tầng máu mủ. Bởi vì là thân thích nên lúc nào cũng phải bồi dưỡng mối quan hệ càng trở nên thân thiết, mà phần lớn thời gian cứ phải dành ra để làm những loại chuyện không đâu như vậy y càng nghĩ lại càng không có hứng thú.

Xe của Tư Đồ chạy đến trước một căn nhà bê tông màu xám thì dừng lại, hấn đậu xe dưới một gốc cây đại thụ gần đó, rồi cùng Ân Thịnh xuống xe, nhanh chân vọt tới trước tòa nhà năm tầng màu xám, hấn ngừng đầu đồng dục hét to

“Lão tử đã về rồi đây! Rượu cùng thức ăn ngon có chuẩn bị đầy đủ cho lão tử chưa hả!”

Ân Thịnh có chút kinh ngạc nhìn về phía Tư Đồ, theo như phần trí nhớ hiện tại của y, Tư Đồ từ bữa đến giờ đều tỏ ra là một người trưởng thành và điềm đạm, tuy phong thái du côn trên người thoát nhìn cũng khiến người khác cảm thấy hấn không dễ chọc, nhưng y cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua hấn để lộ ra cái loại bộ dạng... bộ dạng này...

Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy bản thân nhất thời không tìm ra được từ ngữ nào thích hợp để nói.

“Tư Đồ Bách cậu là hướng về phía ai xưng lão tử hả?”

Trên tầng năm một tiếng gầm dữ tợn vang lên, khí thế kia so với Tư Đồ rõ ràng hùng hổ hơn rất nhiều.

“Hướng về phía lão tử của cậu xưng lão tử! Chán sống?”

Tại cửa sổ lộ ra một khuôn mặt nhìn rất giống với Tư Đồ, nhưng khuôn mặt này có phần âm đạm hơn, kiểu tóc húi cua gọn gàng sạch sẽ, khóe mắt hơi rũ xuống, thoát nhìn trông rất dữ tợn.

Tư Đồ lại không hề sợ hãi, cười hề hề vẫy tay chào: “Cha!”

Nam nhân chửi đổng một tiếng, miệng lẩm bầm vài câu rồi thu đầu vào nhà, sau đó rất nhanh liền có người xuống nhà mở cửa.

“Con trai!” Lao ra ngoài là một nữ nhân, tóc của bà được búi ở sau đầu, từng sợi được chải chuốt rất tỉ mỉ, trên người mặc một chiếc áo hoa rất rộng, tay áo xấn lên tận khuỷu, giữa tiết trời mùa đông như thế này dường như bà không hề thấy lạnh, gương mặt vì phấn khởi mà đỏ ửng, hai mắt đen nhánh làm lay động lòng người.

Cho dù vừa nhìn qua có vẻ đã hơn năm mươi, nhưng tinh thần tràn trề sức sống kia lại tựa hồ có thể cuốn hút thậm chí lây lan qua cả người đối diện.

“Mẹ.” Tư Đồ Bách bước tới ôm lấy bà một cái, sau đó lùi người về phía sau đẩy Ân Thịnh lên: “Mẹ, cả Ân Thịnh cũng đến nữa.”

“Ôi chào!” Nữ nhân vui vẻ vô cùng, cười híp mắt quan sát Ân Thịnh, đưa tay kéo tay y: “Thật sự là càng nhìn càng thấy thuận mắt, mấy ngày trước dì còn cùng với cha thằng Tư Đồ trò chuyện, đoán thử xem Tư Đồ có dẫn con về hay không.”

Bà nở nụ cười tươi để lộ ra hàm răng trắng bóng, một mực cầm tay của Ân Thịnh kéo vào nhà.

“Vào trong ngồi vào trong ngồi, hôm nay dì hai của mấy đứa mang tới một đồng đồ ngon, bữa cơm hôm nay bọn mẹ để một tay dì ấy làm tất!”

Ân Thịnh có chút lúng túng, ánh mắt dán chặt xuống cánh tay đang bị lôi kéo của mình, phảng phất có điều suy nghĩ.

Tư Đồ đi theo phía sau, lơ đãng ôm lấy thắt lưng y, như thể muốn nói: cứ thuận theo tự nhiên, sẽ không có vấn đề gì.

Đây là một tòa chung cư cao tầng nhưng cũng không quá lớn, sống từ tầng ba đến tầng năm đều là họ hàng thân thích của Tư Đồ.

Ân Thịnh rốt cục cũng lý giải được vì sao mối quan hệ giữa bà con họ hàng nhà hắn lại tốt đến vậy, là bởi vì bọn họ đều sống rất gần nhau, hàng ngày tiếp xúc cùng nhau dần dần sẽ hình thành một sự thân quen khó chối bỏ trong tiềm thức.

Tư Đồ nhỏ giọng giải thích với y: “Ở tầng ba là ông và bà nội của tôi, còn có gia đình nhà bác, ở tầng bốn là người bên nhà mẹ tôi, gồm dì ba và dì tư.”

“Mẹ của tôi là từ nơi khác gả đến đây, năm xưa cùng dì ba với dì tư đến đây buôn bán nhỏ kiếm sống, sau khi mẹ kết hôn với cha rồi thì hai dì cũng ở lại đây luôn, chỉ có dì hai là ở nhà chăm sóc cho ông bà ngoại.”

Ân Thịnh gật đầu, mẹ của Tư Đồ ở phía trước đã chạm tay đến cánh cửa sắt ở tầng năm, cửa vừa mở, một con chó màu vàng to tướng từ đầu nhảy bổ ra, mèo Ngân này giờ vốn vẫn lười biếng nằm vắt người trên vai của Ân Thịnh trong nháy mắt liền xù lông kêu lên một tiếng “Meo meo” cảnh giác.

“Này này! Đừng sửa đừng sửa!”

Mẹ Tư Đồ xua tay đuổi chó đi, Ân Thịnh đem Ngân đang bầu trên vai mình xuống rồi ôm vào lòng.

Lời của tác giả: Nghỉ Tết a ~ XDĐĐĐ Mọi người có thấy ấm áp không? Mang vợ về thăm nhà luôn này!

28. Chương 28

Cả nhà của Tư Đồ quả thật đúng nghĩa là một đại gia đình.

Ân Thịnh vừa đặt chân qua cửa, liền được tiền hô hậu ứng một trận khiến bản thân có chút luống cuống, Tư Đồ ở bên cạnh nhìn thấy bậc thầy Ân Thịnh đây thường ngày đều là nắm giữ mọi chuyện một cách dễ dàng trong lòng bàn tay thế nhưng bây giờ lại để lộ ra vẻ mặt bối rối thế này, làm hắn cảm thấy tâm trạng thập phần tốt, khoe miệng cũng hoàn hảo cong lên.

Căn nhà rộng hơn một trăm mét vuông, trên bộ ghế sofa lớn ở phòng khách lúc này đầy ắp người.

Tư Đồ giới thiệu từng người một với Ân Thịnh, tất cả mọi người đối Ân Thịnh đều tỏ ra nhiệt tình cùng hiếu kỳ vô cùng.

“Nghe nói năm ngoái con có tới đây một lần.” Dì hai của Tư Đồ-một người phụ nữ bề ngoài trông rất giản dị, mỉm cười ôn hòa nói: “Năm ngoái dì không đến đây cho nên không gặp được con, lúc nào cũng nghe chị cả và mấy dì kia nhắc tới chuyện của con, rốt cục bây giờ đã gặp được người thật bằng da bằng thịt rồi.”

Ân Thịnh gật gật đầu, có hơi không biết phải đáp lời như thế nào, may mắn thay bởi vì chung quanh có rất nhiều người, mà bọn họ thì lại chẳng cho y chút thời gian để nghỉ ngơi, dì hai vừa mới dứt lời đã bị những người khác chen vào đẩy qua một bên.

“Tiểu Thịnh a, còn nhớ dì không? Dì là dì ba của Tư Đồ nè.” Dì ba là một người phụ nữ béo tròn, cười lên đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường chỉ mảnh: “Nghe nói con giúp thằng tiểu tử Tư Đồ kia không ít chuyện, thật là làm khó cho con quá, tính khí Tư Đồ không tốt lắm đâu...”

Dì ba còn chưa nói xong lại bị dì Tư đẩy qua một bên: “Em nói chị này, những lời này phải để chị cả nói mới đúng chứ, Tư Đồ là cháu của chị chứ có phải con của chị đâu.”

Dì Tư nói chuyện rất nhanh, mở miệng là muốn nuốt hết lời của người khác, khiến sắc mặt dì ba trở nên khó coi quay qua quở trách: “Cháu thì sao, đều là người một nhà, em còn phân biệt cái gì, tiểu Thịnh người ta đã hết lòng giúp đỡ, nói lời cảm tạ chẳng lẽ lại không đúng sao?”

“Em nói là chị cướp hết lời của chị cả rồi, lát nữa chị cả còn biết nói gì nữa chứ?!”

Dì tư trợn tròn hai mắt, chân mày cũng nhướng lên, người trong nhà vừa thấy hai người này chuẩn bị tranh cãi ầm ĩ liền vội vàng chạy tới tách họ ra.

“Tiểu Thịnh hiếm lắm mới đến đây chơi một chuyến, các người đừng có mà tranh cãi.” Mẹ của Tư Đồ nhíu mày nhìn về phía hai đứa em gái của mình, rồi vừa đi vừa lôi kéo Ân Thịnh, nhấn y ngồi vào bàn ăn: “Dì mới vừa làm một ít điểm tâm, cơm trưa còn phải đợi thêm chút nữa, đừng để bị đói, mau lấp đầy bụng đi.”

“Không cần đâu, cảm ơn dì.” Ân Thịnh nhìn một bàn đầy ắp các món điểm tâm, không khỏi có chút buồn cười: “Trước khi đi con đã ăn điểm tâm rồi.”

“Cũng đúng a, giờ này còn sớm.” Mẹ Tư Đồ miệng nói nhưng mắt thì cứ lướt trên người Ân Thịnh quan sát, Ân Thịnh bị nhìn đến mức sống lưng lạnh toát, lúc này bà mới mím môi cười một tiếng: “Tiểu tử Tư Đồ tính khí không tốt, gây không ít phiền toái cho con phải không?”

“Không, không có chuyện đó.” Ân Thịnh lắc đầu, mặc dù y cảm thấy được Tư Đồ quả thật là loại người rất hay gây phiền toái cho người khác, bất quá xuất hồ ý liệu*, người này mỗi lần làm cái gì cũng đều có chừng mực.

*xuất hồ ý liệu: thành ngữ TQ, có nghĩa là ngoài dự tính, không ngờ được, chẳng thể ngờ...

“Con đừng nói dối giúp nó.” Mẹ Tư Đồ khoát tay, bộ dạng ngụ ý con trai nhà ta ta đương nhiên hiểu nó rõ nhất: “Nếu gây thêm phiền toái cho con, con cứ gọi điện cho dì, cấp trên của nó không thể nói gì nó, thì con cứ tìm dì, dì giúp con dạy dỗ nó.”

Ân Thịnh quay đầu nhìn Tư Đồ, nam nhân kia đang bị một đám nhóc con vây quanh, không biết đang nói chuyện gì mà gương mặt miệng cười không ngớt. Trong lòng Ân Thịnh khẽ động, tuy loại tình huống này đối với y thập phần xa lạ, nhưng chính bản thân y cũng không cảm thấy bài xích.

“Vâng.”-Y ngoan ngoãn mỉm cười đáp.

Mẹ của Tư Đồ cao hứng vô cùng, bà giơ tay hướng về phía một đám đại nam nhân đứng ở đằng xa vẫy vẫy: “Cha nó à! Qua đây qua đây, tiểu Thịnh hiếm khi đến chơi, tốt xấu gì cũng phải đến chào một tiếng chứ!”

Cả đám nam nhân đều xoay người lại nhìn, cha của Tư Đồ dập tắt tàn thuốc, dẫn đầu đi tới.

“Cả đám phụ nữ các người bu ở trong này, tôi có muốn chào hỏi cũng không được a.”

Nam nhân hừ một tiếng rồi đặt người lên chiếc ghế đối diện, giương mắt nhìn Ân Thịnh.

Cặp mắt kia so với mắt của Tư Đồ thật sự rất giống nhau, sắc bén trầm ổn, lại mang theo một ít tàn bạo cùng thập phần bá đạo.

Chẳng qua là trên người Tư Đồ Bách phảng phất có chút tà khí, nhất là khi vừa ngậm thuốc lá vừa nói chuyện cùng người khác, trông hẳn rất giống thủ lĩnh băng đảng xã hội đen, nhưng cha của Tư Đồ thì nửa phần tà khí trên người cũng chẳng có, ông chỉ đơn thuần là một người chín chắn trưởng thành mà thôi.

Thoạt nhìn trông ông chẳng giống một người nông dân chất phác bình thường chút nào.

“Tiểu tử kia nhờ có cậu chiếu cố.” Cha Tư Đồ vừa lên tiếng đã nói ra những lời nghiêm túc vô cùng: “Cả nhà chúng tôi đều mang ơn cậu, nhất là trước kia...Nếu như không có lời nói đó của cậu, sợ là hôm nay chúng tôi đã không thể ăn được bữa cơm đoàn viên rồi.”

“Nhà Tư Đồ chính là nhà của con, cứ thoải mái tự nhiên, đừng gò bó quá, tôi nghe thằng Bách nói cậu không có người thân, vậy sau này thường xuyên đến đây chơi, dịp lễ Tết thì cùng Tư Đồ trở về.”

Cha của Tư Đồ chỉ là tùy ý nói ra vài câu, nhưng vào tai của Ân Thịnh lại trở thành một loại hương vị khác, đó không phải là lời nói dành cho một vị khách đến chơi nhà, đồng thời cũng không phải là một lời nói khách sáo bình thường, câu nói đó là xuất phát từ tận đáy lòng, mà ý tứ nghĩa là ông vốn đã xem Ân Thịnh như một thành viên trong gia đình rồi. Ân Thịnh trong chốc lát sợ run, không biết phải trả lời như thế nào cho phải đạo.

Cha Tư Đồ cũng không đợi Ân Thịnh trả lời, ông rất nhanh liền dời đề tài.

“Bàn cơm chủ yếu là mấy món dân dã, di của Tư Đồ mỗi món làm một ít, chỉ sợ không hợp khẩu vị của cậu, thích cái gì cứ việc nói, để chúng tôi biết lần sau còn chuẩn bị.”

Dứt lời ông đứng dậy, đưa tay xoa nhẹ mái đầu Ân Thịnh giống như đối với con trai ruột.

Lỗ tai Ân Thịnh đỏ bừng lên, xấu hổ gật đầu, Tư Đồ ở đằng xa nhìn thấy cảnh tượng đó liền đi tới, trên tay còn bế theo một đứa nhóc con.

“Cha, cha đã nói gì vậy? Ân Thịnh ngại muốn chết rồi kìa.”

“Tôi nói cái gì ai cần cậu lo? Miễn không phải là chuyện xấu là được rồi.” Cha Tư Đồ nói chuyện với con ruột mình sắc mặt lại thay đổi trở nên dữ tợn vô cùng, hai mắt trừng lớn, ông nhấc chân muốn đá người, cũng may Tư Đồ kịp thời tránh được.

“Khách là do con mang về, thế thì làm sao mà con có thể không lo chứ.” Tư Đồ Bách ha ha cười, một bên ôm chặt nhóc con một bên tìm đường trốn đòn cước của phụ thân, cả hai cứ vậy đảo quanh bàn ăn.

Ân Thịnh nhìn một hồi, đột nhiên phát hiện cách đá chân của cha Tư Đồ thập phần đặc biệt, không giống với hành động đuổi đánh bình thường...Ngược lại như là đang dò xét con mồi trước rồi mới ra đòn.

“Con làm cảnh sát chung với thằng con dì, hẳn là cũng biết đúng không?” Mẹ Tư Đồ nhìn ra được ý có điều khó hiểu, cười nói: “Cha thằng Tư Đồ hồi còn trẻ là bộ đội đặc chủng.”

Ân Thịnh chợt tỉnh ngộ, chẳng trách sao luôn cảm thấy có một loại khí thế mạnh mẽ toát lên từ người ông...

“Chúng ta là quen nhau qua một buổi xem mắt.” Mẹ Tư Đồ không chút dè chừng nói: “Ông ấy sau khi xuất ngũ muốn làm ăn buôn bán nhỏ, tiền trợ cấp của bộ đội mặc dù không ít nhưng con người của ông tương đối cẩn thận, không bao giờ tính tới việc tiêu xài phung phí, vừa vặn gặp được ba chị em bọn dì tung hoành thiên hạ...”

Nói đến tung hoành thiên hạ, mẹ của Tư Đồ tựa hồ còn hoài niệm những ngày xưa cũ hừng hực tuổi trẻ...

“Sau đó thì cả hai đến với nhau.” Mẹ Tư Đồ giơ tay vén lọn tóc mai vừa bung ra, bỗng bà mở miệng hỏi: “Tuổi của Tư Đồ cũng không còn nhỏ, bằng tuổi này năm xưa cha của nó đã kết hôn cùng dì được một năm hơn rồi đấy...”

“Cả hai là đồng sự với nhau, vậy con có biết Tư Đồ thích kiểu con gái như thế nào không?”

Nghe thấy câu hỏi này Ân Thịnh bi thương vô cùng, y khẽ “Ách” một tiếng, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Tư Đồ đè y ra mãnh liệt hôn, với cả tình cảnh lúc hai người cùng đón giao thừa trên sân thượng.

Câu hỏi này phải trả lời thế nào đây?

Chân mày Ân Thịnh chau lại, lúc này Tư Đồ từ đâu nhào tới: “Mẹ, đừng hỏi bừa, chuyện của con con tự biết.”

“Mày biết cái rắm ấy.” Dì ba cùng dì tư bên cạnh cũng xen vào: “Từ năm ngoái tới năm nay cứ nói ”con biết con biết“, mày biết vậy thì sao chẳng thấy thành quả đâu?”

“Thế nên em mới nói, tốt nhất vẫn là chúng ta tự ra tay mai mối a!” Dì tư bất mãn lên tiếng: “Nếu như năm ngoái để nó đi xem mắt con gái của ông chủ Vương nhà ở đầu ngõ, nói không chừng là đã thành đôi

thành cặp rồi.”

“Ông chủ Vương gì nữa trời?” Sắc mặt Tư Đồ trông như bị táo bón lâu ngày: “Ông ta chuyên buôn bán các loại dao phải không? Lỡ như con gái của ông ta không thích con lại về nhà phàn nàn với cha của cô ta, đến lúc đó chẳng phải con sẽ bị chém chết...”

“Tao phi!” Dì ba của Tư Đồ sẵn tay hạ một đòn vào sau gáy hắn: “Toàn nói bậy nói bạ, mặc dù ông chủ Vương bán dao, nhưng con gái của ông ta là thuộc tầng lớp tri thức làm việc ở thành phố A đằng hoàng a, còn nói được cả ba thứ tiếng luôn đấy.”

“Hơn nữa mặt mũi nhìn cũng không tệ.” Dì hai đi tới đệm thêm một câu: “Dì có thấy mặt rồi, con bé về đón Tết từ mấy ngày trước, người ta khá là hiếu thuận, mua cả đồ đủ thứ lễ vật về cho cha.”

Cơ mặt Tư Đồ co giật, hắn đặt đứa nhỏ trong lòng xuống đất rồi cầm tay Ân Thịnh: “Đi, tôi dẫn cậu đi dạo một chút.”

Cha của Tư Đồ châm một điếu thuốc, nói vọng theo phía sau hắn: “Cậu nhanh mà đến làm quen với con gái của ông chủ Vương đi! Vừa hay, dẫn Ân Thịnh đi luôn, nói không chừng còn có thể giúp cậu xem xét đối tượng kỹ càng một chút.”

“Xem xét con khỉ mốc...” Tư Đồ kéo tay Ân Thịnh chạy nhanh ra khỏi cửa, một đám nhóc con bám theo.

“Ân tiên sinh, Ân tiên sinh.” Đứa lớn nhất bọn chừng khoảng 12 tuổi, ở phía sau gọi với theo: “Chuyện năm ngoái anh nói với em đã thành sự thật rồi!”

Ân Thịnh ngoảnh đầu lại liền thấy một thằng nhóc con, mà bên cạnh nó còn có cả mấy đứa nhóc lóc chóc bảy tám tuổi đứng giương mắt nhìn y.

Y quay sang dùng ánh mắt thập phần khó hiểu nhìn Tư Đồ.

“Đây là con lớn của dì ba, đó là con út, cột tóc đuôi ngựa bên cạnh là con gái của dì tư, còn hai đứa nít ranh kia là cặp long phụng của dì hai.”

“Lần trước cậu có nói với con lớn của dì ba rằng năm nay nó sẽ thi đậu sơ trung (THCS), kết quả vừa thông báo mấy ngày trước, quả nhiên là đậu.”

Ân Thịnh buồn cười: “Tôi nói đậu liền có thể đậu thật sao? Như thế nào tôi lại không biết bản thân mình thân kỳ đến vậy?”

“Sao mà tôi biết được?” Tư Đồ phì cười, khoác vai Ân Thịnh: “Cậu lúc ấy còn thè thốt quả quyết lắm cơ.”

“Có chuyện đó thật sao?” Ân Thịnh tò mò vô cùng, y nhìn về phía thằng nhóc, ngăm ngúa một chút, biểu cảm trên mặt dần giãn ra.

“Nhóc lại đây để anh nhìn kỹ hơn nào.” Ân Thịnh vốn đang đứng bỗng ngồi xổm xuống, vươn tay kéo đứa nhỏ đến sát trước mặt.

“Ah.” Ân Thịnh bật cười, vỗ vỗ lên má của nó: “Hiện tại anh có thể nói thế này, ba năm sau nếu nhóc muốn thi đậu cao trung (THPT) cũng tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Thật ạ?!”

Thằng nhóc mừng rỡ nhảy cẫng lên la hét om sòm, lúc sau đột nhiên lại hỏi: “Vậy khi lớn lên em có được làm cảnh sát giống anh Tư Đồ như ước muốn không?”

“Chuyện này thì hơi khó...” Ân Thịnh ngẫm nghĩ: “Nhưng miễn là nhóc không ngừng cố gắng, thì có thể sẽ được!”

“Tuyệt quá đi!”

Thằng nhóc ha ha cười, nhanh như chớp nắm tay mấy đứa em chạy vào nhà, vội vàng đem “Chuyện tương lai” của mình chia sẻ cho mọi người biết.

Tư Đồ kinh ngạc: “Làm sao cậu biết trước được?”

“Nhóc con đó thành tích học tập từ nhỏ đã rất tốt đúng không?”-Ân Thịnh nghiêng mắt liếc nhìn hấn.

“Đúng.” Tư Đồ gật đầu: “Thầy giáo ở trường cũng nói thằng bé có khả năng tiếp thu bài học cao hơn so với những đứa trẻ đồng lứa khác.”

“Ừm, dòng họ nhà anh trước kia hấn là đã làm không ít chuyện tốt.” Ân Thịnh nói: “Con cháu đã được định trước sẽ liên tục thăng tiến trên con đường sự nghiệp, nhóc con kia là người có mệnh sao Văn Khúc, học chữ đối với nó không thành vấn đề, bất quá nếu muốn học võ để làm cảnh sát...Có thể trong quá trình đó sẽ gặp chút khó khăn.”

“Quả thật là vậy.” Tư Đồ lại gật đầu: “Thành tích môn thể dục khá là bình thường.”

Ân Thịnh “Ừm” một tiếng: “Nhưng nếu không ngừng nỗ lực thì không gì là không thể.”

Tư Đồ nhìn y, đoạn cúi người sát xuống hỏi: “Thế nào? Có phải là càng lúc càng thích nơi này rồi hay không?”

Ân Thịnh sững sờ, hơi mất tự nhiên lên tiếng: “Anh dựa vào đâu mà nói vậy?”

Tư Đồ cười hắc hắc: “Có dựa vào gì đâu, tôi...”

Lời còn chưa dứt, bỗng một thanh âm rất lớn vang lên từ con ngõ trước mặt.

“Mài kéo mài dao đây! Mài...Ái chà! Đó chẳng phải là Tư Đồ Bách hay sao?”

Lời tác giả: Tết đến về thăm nhà tất sẽ bị tra tấn bởi một vấn đề duy nhất là xem mắt a! XDDDD Đội trưởng Tư Đồ anh có muốn trốn cũng không thoát đâu!

29. Chương 29

Người ở đầu ngõ lớn tiếng gọi tên Tư Đồ không ai khác chính là ông chủ Vương mà lúc nãy mấy dì vừa nhắc đến.

Ông chủ Vương kia vẻ ngoài trông thập phần phúc hậu, bụng bia béo tròn, tóc trên đầu tuy thưa thớt nhưng lại được chải chuốt rất kỹ lưỡng.

Miệng ông nở một nụ cười rất tươi, trên tay còn cầm một con dao thái, vốn đang ngồi xỏm mài dao trước cửa tiệm thì vô tình nhìn thấy người quen nên ngừng đầu chào hỏi.

Ông chú này thoát nhìn hình như trẻ hơn cha của Tư Đồ vài tuổi, ông mặc áo cao cổ, bên ngoài khoác một chiếc áo gió khá dày, tay áo vén lên cao, mấy đầu ngón tay vì liên tục tiếp xúc với nước trong thời tiết lạnh giá nên ửng đỏ cả lên. (Nói chung là trong suốt quá trình mài dao sẽ phải tiếp xúc với nước.)

“Đó chẳng phải là Tư Đồ Bách hay sao?!” Ông chủ Vương ha hả cười lớn, tiện tay ném con dao xuống đất, kéo khăn lau sạch nước trên tay rồi đứng dậy bước qua cục đá mài dao đi tới.

“Chú biết ngay là thế nào con cũng sẽ về nhà vào dịp này mà. Ái chà, đã cao lớn đến như vậy rồi! Thật sự là năm tháng không buông tha một ai a...”

Ông chủ Vương giơ tay vỗ vỗ bả vai Tư Đồ Bách, đầu của ông chỉ cao tới ngực hắn.

“Chú Vương.” Tư Đồ lễ phép chào hỏi, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc, thuận tay đem Ân Thịnh đẩy lên phía trước: “Đây là Ân Thịnh, con...con với cậu ta là đồng nghiệp của nhau.”

“Đây chính là Ân Thịnh!” Ông chủ Vương kinh ngạc ngó sang Ân Thịnh, tựa hồ như không tin được y lại

có tướng mạo như thế này: “Từng nghe mẹ con nhắc qua, chú còn tưởng đó là một nam nhân to lớn tựa như con.”

“Thế nào lại gầy như vậy a? Tư Đồ con không phải là bất nạt thuộc hạ đó chứ?”

“Làm gì có chuyện đó!” Tư Đồ lắc đầu, theo bản năng quay sang véo má Ân Thịnh: “Tên này dù có ăn nhiều cách mấy vẫn không mập lên được, con cũng không còn cách nào...”

Ông chủ Vương có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua hành động của Tư Đồ, rồi lại nhìn sang mặt Ân Thịnh, gương mặt Ân Thịnh hiện tại chẳng có chút biểu cảm gì, y lẳng lặng giơ tay đánh nhẹ vào bàn tay đang giữ trên má mình xuống, Tư Đồ hắc hắc cười, đoạn đem hai tay cho vào túi quần.

“Ách...A đúng rồi đúng rồi!”

Thiếu chút nữa ông chủ Vương đã quên mất bản thân muốn nói gì, lúc này tự vỗ trán một cái: “Có còn nhớ con gái của chú không? Vương Tiểu Phương, là Tiểu Phương đó, nhớ không?”

“Hai đứa hồi nhỏ hay chơi chung với nhau lắm ấy!”

Tư Đồ xấu hổ cười cười: “À là Tiểu Phương đúng không? Nhớ rõ ạ, hồi tiểu học có chung lớp với nhau một năm.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ông chủ Vương mừng rỡ reo lên: “Giáo viên dạy Ngữ văn của hai đứa cũng là cùng một người đúng không? Năm ngoái con gái của bà ta mới sinh cho bà ta một thằng cháu béo tròn...”

Nói tới đó biểu tình ông chủ Vương có chút phức tạp, ông chà xát hai tay: “Thời gian trôi qua thật là nhanh quá, khi đó hai đứa bây chỉ cao tới chừng này.”

Ông chủ Vương giơ tay so ngang đầu gối, hướng Tư Đồ cười cười.

Tư Đồ gật đầu, đang muốn tìm đường lui khỏi mấy chuyện thời xa xưa kia thì bỗng nhìn thấy từ trong cửa tiệm xuất hiện thân ảnh của một nữ nhân, trên tay bưng một thứ gì đó đi ra.

“Cha, mẹ bảo con mang cái này cho cha...”

Giọng nói giữa chừng đột nhiên im bặt, nữ nhân chôn chân ngay cửa, chăm chăm nhìn về phía Tư Đồ.

Ánh mắt Ân Thịnh lướt qua bả vai ông chủ Vương nhắm đến nữ nhân ở phía sau, quan sát trên dưới một chút, vẫn không hé răng nói gì, trong lòng lại mơ hồ nảy sinh một ít xúc cảm lạ kỳ.

Có một loại cảm giác ừ ừ đang lan tỏa...Lại thêm cả một ít khó chịu từ sâu thẳm đáy lòng.

Ân Thịnh buồn bực suy nghĩ, chợt nghe ông chủ Vương reo to.

“Thật sự là nhắc người người xuất hiện a!” Ông chủ Vương ngoắc: “Lại đây lại đây, con có còn nhớ anh Tư Đồ không?”

Vương Tiểu Phương mỉm cười, đem vật đang cầm đặt qua một bên, phỉ phỉ hai tay, mạnh dạn đoạn trang bước tới.

“Anh Tư Đồ, đã lâu không gặp.”

Cô vươn tay ra, Tư Đồ thuận tay bắt lấy.

“Thật sự là nữ đại thập bát biến*.” Tư Đồ cười nói: “Khi xưa là một bé con mặt mày nhem nhuốc, hiện tại lại có thể dễ nhìn đến vậy.”

*nữ đại thập bát biến: thành ngữ TQ, là nói đến sự thay đổi nhanh chóng của một cô gái trong giai đoạn trưởng thành.

Lời này của Tư Đồ nói ra là không hề giả dối, quả thật đáng dấp của Tiểu Phương không tồi, có lẽ là di truyền từ mẹ nên mới sở hữu mày liễu mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp, thân thì cao gần một mét bảy, chân mang giày cao gót thoát nhìn duyên dáng yêu kiều, mái tóc dài nhuộm màu nâu sẫm rủ xuống, gương mặt trang điểm thanh nhã, trông thập phần thưởng tâm duyệt mục**.

**thưởng tâm duyệt mục: cảm thấy vui lòng đẹp mắt.

Tiểu Phương vui vẻ tươi cười, điều này khiến cảm tình của Tư Đồ đối với cô tăng lên không ít, chắc một phần cũng do học thức khá cao, hơn nữa còn là thành phần tri thức làm việc ở thành phố, vậy nên nhất cử nhất động của Tiểu Phương đều rất tự nhiên không chút gượng gạo. Tư Đồ đột nhiên lại nghĩ, nếu bản thân mấy năm trước thật sự nghe theo lời dì tư đi xem mắt cô...Thì có lẽ...

Bất quá có một số chuyện vốn đã được định sẵn, tình yêu chính là chẳng phân biệt thứ tự đến trước hay đến sau, dù cho mấy năm trước hẳn thật sự quen biết với nữ nhân trước mắt này đi chăng nữa, thì cũng sẽ không giống như các bậc trưởng bối mong muốn, yên ổn thành gia lập thất, bởi lẽ một nửa trời định của hẳn vẫn thủy chung chưa xuất hiện.

Vừa nghĩ như thế, trong tâm can Tư Đồ bỗng dần lan tỏa một loại cảm giác ôn nhu khó tả, khóe mắt hẳn khẽ nhìn sang Ân Thịnh đang im lặng đứng bên cạnh, dưới ánh nắng của mặt trời, từng đường nét trên khuôn mặt tuấn tú đó đều dịu dàng đến lạ thường, ánh mắt y vô định nhìn vào khoảng không xa xăm, phẳng phất như hoàn toàn tách rời khỏi mọi âm thanh huyền ảo xung quanh.

Chỉ cần nhìn y như thế này thôi nội tâm cũng sẽ không ngăn được mà cảm thấy bình yên vô cùng.

“Anh Tư Đồ?” Tiểu Phương nói được vài câu thì phát hiện Tư Đồ không hiểu sao lại thất thần trở người ra, cô không nhận được liền kêu lên một tiếng.

“Ồ? À, em nói là muốn đi thăm thầy sao...” Tầm mắt Tư Đồ trở về đối diện với cô, hẩn nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nhận thấy vẫn còn ít thời gian nữa mới tới buổi cơm trưa: “Nhưng đến mà không báo trước thì cũng không phải phép lắm.”

“Em có số điện thoại của thầy mà.” Tiểu Phương cười cười, moi từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động: “Đi chung không?”

Tư Đồ cũng không biết phải trả lời như thế nào, vừa muốn quay sang hỏi ý Ân Thịnh ra sao, nhưng nam nhân nọ xem hẩn như người vô hình, vẫn không nói gì dừng yên một chỗ, y đưa tay gãi gãi cổ, chân mày tuấn mỹ khẽ nhíu lên.

“Nếu anh không tiện thì thôi, để hôm khác vậy.” Tiểu Phương cẩn thận cất điện thoại vào, sau đó nhìn sang Ân Thịnh: “Anh Tư Đồ có khách nên muốn tiếp đãi cho chu đáo đúng không? Cũng do em không suy nghĩ chu toàn, Ân tiên sinh hẩn là đang cảm thấy rất nhàm chán?”

“...” Ân Thịnh đảo mắt liếc nhìn nữ nhân một cái, suy nghĩ trong chốc lát liền gật đầu cái rụp.

Tiểu Phương đờ người, bản thân không hề nghĩ đến việc nam nhân này đến một lời khách sáo cũng không có lại thẳng thắn trực tiếp thừa nhận.

Cô đã nhiều lần quan sát Ân Thịnh, kỳ thật chỉ nhìn vẻ bề ngoài của y, không ai nghĩ rằng y hóa ra là cảnh sát, bởi lẽ nhìn dáng vẻ Ân Thịnh không giống với người đã từng trải qua khóa huấn luyện thể chất khốc liệt ở trường cảnh sát.

Lẽ đương nhiên, Ân Thịnh vốn không phải cảnh sát, nhưng sự thật này chỉ có một vài người biết.

Tư Đồ thấy Ân Thịnh không còn chút hứng thú nào, hẩn vội vàng quay sang nói với Tiểu Phương: “Vây hôm khác đi, giờ anh dẫn Ân Thịnh đi tham quan xung quanh đã, không làm phiền em nữa.”

Tiểu Phương gật đầu tạm biệt, ông chủ Vương nhìn thấy sự việc diễn ra không như mong đợi liền nóng ruột vô cùng, ông đưa tay nhéo một cái vào lưng con gái.

Tiểu Phương nhú mày quay đầu lại thì thấy cha đang nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn mình, cô thở dài, vừa lúc nam nhân trước mắt chuẩn bị đi mất thì đột nhiên lên tiếng: ” Cái kia...Nếu không ngại, để em thử một lần làm hướng dẫn viên du lịch có được không?”

“Tuy chỗ này cũng không có gì để xem.” Tiểu Phương đối Ân Thịnh nói: “Nhưng tôi có thể dẫn cậu đến những nơi mà anh Tư Đồ yêu thích.”

Tư Đồ ngậy ra một lúc, vừa định từ chối, lại nghe Ân Thịnh hồ hững phun ra một câu: “Cũng được.”

Thế là ba người lẳng lặng bước đi, Tư Đồ ở chính giữa, bên phải là Ân Thịnh, bên trái là Tiểu Phương.

Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân tựa như đang nằm trên bàn chông, lúc thì đưa tay lên gãi gãi cổ, lúc thì lại duỗi tay duỗi chân.

“Các anh phá được rất nhiều vụ án, em xem trên tivi nên biết được.” Thanh âm của Tiểu Phương nhẹ nhàng cất lên: “Anh đối với em có thể cảm thấy rất xa lạ, nhưng em rất thường nhìn thấy anh qua tivi.”

“Vậy sao?” Tư Đồ cười cười: “Nhưng mỗi lần anh xuất hiện cũng đều không có chuyện gì tốt a.” (Editor: Chỉ khi nào có án mạng nghiêm trọng mới được phỏng vấn trực tiếp trên sóng truyền hình.)

Tiểu Phương sững người, liền sau đó bật cười: “Đúng là vậy thật.”

Ân Thịnh hai tay giữ trong túi quần chán chường ngó trái ngó phải, y không dắt Ngân theo, Ngân và con chó Đại Hoàng nhà Tư Đồ có vẻ rất hợp nhau, hai con vật trong phòng khách rượt đuổi quây phá đến bất diệc nhạc hồ*, y thấy vậy liền không muốn khiến Ngân mất hứng.

*bất diệc nhạc hồ: ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến quên cả trời đất.

Bởi tính Ân Thịnh ít khi ra ngoài chơi mà chỉ thích chui rúc ở nhà, thế nên Ngân cho tới giờ cũng chưa từng có lấy một bằng hữu nào. Khó mà nó có dịp tiếp xúc chơi đùa cùng một con vật khác, Ân Thịnh cũng không nhẫn tâm chen vào phá đám bọn chúng.

Tiểu Phương là một người rất dễ gần, luôn chu đáo và biết suy nghĩ, tựa như hiện tại vậy, sau khi cùng Tư Đồ chuyện trò vài câu, cô cũng không quên đổi đài cho phải phép với khách của Tư Đồ.

“Ân tiên sinh ở cảnh cục là làm gì vậy? Nghe dì của Tư Đồ bảo cậu là cố vấn?”

“Ừm..” Ân Thịnh gật đầu một cái.

“Cố vấn có phải là người đưa ra những gợi ý quan trọng trong quá trình phá án không?” Tiểu Phương tỏ vẻ thích thú: “Ân tiên sinh đây nhất định kiến thức rất rộng rãi.”

“Ừm.” Ân Thịnh chẳng chút khiêm tốn: “Không sai biệt lắm.”

Tiểu Phương cười rộ lên: “Tính cách của Ân tiên sinh rất thú vị a.”

“Người trong cảnh cục đối xử với nhau có tốt không?”

“Rất tốt.”

“Anh Tư Đồ khi phá án nhất định là sẽ rất nghiêm túc đúng không? Những lúc có án phải xử lý thì hai người sẽ giống như bây giờ ở bên cạnh nhau để hợp tác hay sao?”

“Như bây giờ.”

“...Ân tiên sinh là cố vấn, vậy có được trang bị súng không?”

“Không có.”

Tiểu Phương chẳng nói thêm được gì, vì một người cho dù có giỏi giao tiếp đến cỡ nào đi chăng nữa mà lại gặp phải một kẻ hỏi gì thì trả lời nấy mà khi trả lời cũng chẳng hề suy nghĩ hay trau chuốt lời nói, thì đành phải bất lực không thể giải quyết.

Cô có chút bối rối khẽ nhìn Tư Đồ, tựa hồ như muốn cầu cứu, cũng là muốn tìm đề tài nào khác để xua tan bầu không khí tẻ ngắt lúc này.

Chỉ tiếc tâm trạng Tư Đồ đang rất tốt, vẻ mặt tươi cười lắng nghe hai người họ một người thì nhiệt tình hỏi còn một người thì cộc lốc đáp, giống như hấn hoàn toàn không phát giác ra được sự thiếu tự nhiên trong đoạn đối thoại đó.

Tiểu Phương bất đắc dĩ đành phải đem đề tài xả trở lại người Tư Đồ, Tư Đồ vẫn như cũ lịch sự trả lời, không hề nhụt nhèo, nhưng lại cảm thấy khoảng cách rất xa.

Tiểu Phương có phần thiếu kiên nhẫn, kỳ thật cô cũng không muốn cứ như vậy mà kết thân với Tư Đồ, chỉ là gia đình ép buộc quá gắt gao nên đành phải làm dáng một chút, dĩ nhiên nếu có khả năng thì Tư Đồ tuyệt đối là một sự lựa chọn không tồi chút nào, nhưng hiện tại rõ ràng Tư Đồ không hề có ý nghĩ đó. Tiểu Phương còn nói thêm vài câu, nhưng cũng chẳng có gì thú vị, nên lúc sau liền dứt khoát ngậm miệng không nói nữa.

Mọi người đem những suy nghĩ vẫn vơ hết thả bỏ sang một bên, ngược lại khiến bầu không khí xung quanh trở nên thoải mái rất nhiều.

Tư Đồ dẫn Ân Thịnh đến trường tiểu học trước kia của hấn, trên sân trường cùng Ân Thịnh nói về những câu chuyện thời thơ ấu bé thật phần thú vị, cứ đến mùa hè là rất thích chạy ra bờ sông chơi, nói đến hấn khi đó có lần đã cứu được một đứa nhỏ thiếu chút nữa thì chết đuối, vẻ mặt kiêu ngạo vô cùng.

Ân Thịnh dần tươi cười nhiều hơn, tựa hồ như tâm tình bất mãn lúc này đã không còn, y đi bên cạnh Tư Đồ chăm chú lắng nghe cùng quan sát cảnh vật chung quanh, Tiểu Phương thỉnh thoảng lại nhắc đến những chuyện xấu hổ lúc nhỏ của Tư Đồ, Ân Thịnh cũng rất nhiệt tình nghe ngóng.

“Vậy cái tên Nhị Lăng Tử giờ ra sao rồi?” Thời điểm cả ba trở về nhà, Tư Đồ bỗng lên tiếng hỏi: “Nghe nói hắn bỏ dở giữa chừng khi đang học trung học đúng không?”

“Ừm.” Tiểu Phương gật đầu: “Lúc đầu là do hít thuốc phiện nên bị bắt giữ, sau khi cải tạo con người cũng sửa đổi tốt hơn, trở về nhà được mấy tháng thì gia đình bắt đi kiếm việc làm.”

Suy nghĩ một chút, Tiểu Phương liền sực nhớ: “Hình như là xin vào làm công nhân cho công ty Kim Long.”

“Kim Long?” Tư Đồ nhướn mày: “Chủ tịch của công ty đó là Kim Đại Chung phải không?”

“Phải.” Tiểu Phương nói: “Phạm vi hoạt động của công ty bọn họ khá rộng lớn, hầu như đều có mặt ở mọi lĩnh vực, công ty của em năm ngoái có hợp tác làm ăn cùng bọn họ, nhưng Kim Đại Chung một bụng thâm hiểm, sau vài lần làm ăn, ông chủ của em cũng không còn tới lui cùng hắn nữa.”

“À...” Tư Đồ gật đầu, có vẻ hơi trầm ngâm. Vừa hay lúc đó cả đám bọn họ lại nhìn thấy bóng dáng ông chủ Vương đứng trước cửa tiệm, Tiểu Phương liền quay sang nói lời tạm biệt rồi rời đi.

“Chúng ta cũng quay về thôi.” Tư Đồ xoay người ôm lấy bả vai Ân Thịnh, Ân Thịnh mở to mắt nhìn hắn

“Anh bị làm sao vậy?”

“Hả?” Tư Đồ ngạc nhiên: “Tôi có bị làm sao đâu?”

“Lúc anh nghe thấy cái tên Kim Đại Chung, sắc mặt rõ ràng thay đổi.”

Ân Thịnh chằm chằm nhìn hắn: “Hai người có quen biết à?”

“Cứ cho là có đi.” Tư Đồ cười rộ lên, kéo tay Ân Thịnh quẹo vào con hẻm phía trước mặt, ngó trái ngó phải một lúc thấy không có ai, liền cúi đầu thân mật hôn lên má Ân Thịnh: “Tên đó không phải là người tốt, chỉ là không vui khi nghe thấy tên của hắn thôi.”

“Ồ.” Ân Thịnh gật đầu, cách một lát sau đột nhiên hỏi: “Tại sao lại hôn tôi?”

“A?” Tư Đồ sững sốt.

Ân Thịnh đẩy hấn ra, đồng thời đưa tay xoa xoa mặt: “Đây là sở thích của anh sao? Về sau đừng có động một chút là lại hôn tôi.”

Lời tác giả: Kim Đại Chung là nhân vật phản diện, chương này trước hết để cho hấn xuất hiện một chút.
=W=

30. Chương 30

Thời gian thăm viếng trôi qua rất nhanh.

Ân Thịnh và Tư Đồ ở lại thị trấn một đêm, qua hôm sau hai người liền lái xe trở về thành phố A.

Trước khi đi, Ân Thịnh còn đặc biệt nhận được cả đồng lì xì cùng với một ít đặc sản tươi ngon.

Đại Hoàng buồn bã lắc lắc đuôi, rên rỉ nức nở nhìn chăm chăm vào Ngân đang nằm yên trong vòng tay Ân Thịnh, chỉ thấy cái tai của Ngân khẽ run lên, lưỡi biếng ngáp một cái, nó dùng nửa mắt từ trên cao nhìn xuống Đại Hoàng đứng ở phía dưới, bộ dạng cao ngạo “Gừ” một tiếng.

Một nhà lớn nhỏ đều ra cửa tiễn đưa, Ân Thịnh cầm xấp bao lì xì trên tay mà chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

“Con không thể nhận...”

“Cầm lấy cầm lấy.” Mẹ của Tư Đồ thuận tay giục đồng bao lì xì nhét vào túi y: “Ở chỗ này của dì nếu chưa lập gia đình thì vẫn là trẻ con, mà đã là trẻ con thì phải nhận tiền lì xì.”

“Là tâm ý của mọi người ở đây, không thể từ chối a!”

Ân Thịnh cứng họng nhìn về phía Tư Đồ, Tư Đồ cười ha hả gật đầu: “Hiếm khi đến một lần, cứ nhận lấy đi.”

Ân Thịnh không còn cách nào khác, đành lên tiếng nói lời cảm ơn, cha của Tư Đồ gương mặt nghiêm túc khoanh tay đứng ở bên cạnh.

“Có rảnh thì thường xuyên về chơi, sang năm cũng cùng với Tư Đồ trở về.”

Ân Thịnh cười cười, trong lòng lại nói tuy rằng người nhà bác đây ai cũng rất tốt, nhưng chính mình cũng không thể hàng năm đều theo Tư Đồ trở về, như vậy có điểm không được thỏa đáng lắm... Còn chưa suy

nghĩ xong, liền nghe cha của Tư Đồ hồ hững nói một câu: “Thằng Tư Đồ nếu không dẫn theo cậu về, tôi liền đánh gãy chân nó.”

Ân Thịnh: “...”

Cái này là đang uy hiếp sao? Rốt cục là uy hiếp Tư Đồ hay là uy hiếp mình vậy?

Tư Đồ chào tạm biệt cùng các vị trưởng bối, xong xuôi đem Ân Thịnh vẫn còn đang đứng ngốc lảng một chỗ nhét vào trong xe, cuối cùng thì nổ máy rời đi.

Đợi cho đến khi xe ra khỏi thị trấn, lên đến đường lớn, Tư Đồ mới đột nhiên rầu rĩ nói: “Cậu sang năm nên cùng tôi trở về, cha của tôi nói một là một, không nói hai lời.”

Ân Thịnh kinh ngạc quay sang nhìn Tư Đồ, vừa thấy nam nhân này bày ra một bộ mặt thập phần nghiêm túc, y rốt cục cũng không nhịn được phải phì cười.

“Cảm ơn.”

Ân Thịnh cười một lúc, tâm tình cũng trở nên rất tốt, khoe môi cong lên thản nhiên nói: “Gia đình của anh đối xử với tôi rất tốt, lần sau trở về tôi sẽ mang theo thật nhiều lễ vật.”

Tư Đồ cũng cười rộ lên: “Bọn họ nhất định sẽ rất vui.”

Bầu không khí giữa hai người nhất thời dịu đi không ít, Tư Đồ khẽ thở phào nhẹ nhõm, câu nói cùng thái độ lãnh đạm ngày đó khi Ân Thịnh đẩy hấn ra vẫn cứ vang vọng mãi trong đầu, bộ dáng lúc ấy của hấn quả thật rất giống Đại Hoàng, vì bị cấm có những cử chỉ thân mật nên trông ủ rũ vô cùng.

Ngân nằm dài ở ghế sau phe phẩy đuôi, lưỡi biếng híp mắt, móng vuốt nhỏ ôm chặt món đồ chơi mà dì ba mua cho nó.

Ân Thịnh nương theo kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, trong lòng có chút lay động, tính tình của Ngân cùng y thật sự rất giống nhau, đều sẽ không tự nhiên để tâm tới người khác, cũng sẽ không dễ dàng nhận lấy của ai một thứ gì, mà Ngân hiện tại lại nhận lấy món quà đó, chứng tỏ...nó rất hài lòng.

Trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh con chó Đại Hoàng nhà Tư Đồ dùng ánh mắt bi thương nhìn y, Ân Thịnh nhịn không được liền nghĩ: *Có lẽ vì Ngân mình thỉnh thoảng cũng nên về đây chơi, tránh để hai tiểu tử này quá tịch mịch.* (Hai tiểu tử = Đại Hoàng và Ngân)

Chưa đầy ba giờ đồng hồ sau, bọn họ đã về tới thành phố A, Tư Đồ lái xe đưa Ân Thịnh về dưới căn hộ của y, nhìn y ôm Ngân ra khỏi xe rồi đi vào thang máy, xong xuôi hấn mới châm một điếu thuốc, nổ máy quay về nhà mình.

Cùng Ân Thịnh ở chung một chỗ được mấy ngày, hiện tại đột nhiên phải tách ra, Tư Đồ thể nhưng lại cảm thấy có gì đó rất không thích hợp. Vừa về đến nhà liền nhìn thấy đôi chén bát từ hôm giao thừa đến giờ vẫn chưa rửa yên vị nằm trong phòng ăn, trên ghế sofa là bộ mền gối của hắn, còn cửa sổ thì như cũ đóng chặt, trong lòng bất giác khó chịu vô cùng.

Mà ngay cả Ân Thịnh, vừa trở về nhà cũng đã nảy sinh một loại cảm giác thập phần xa lạ.

Chỉ mới rời khỏi chưa tới ba ngày, lại tưởng chừng như đã rời khỏi nơi này ba năm.

(Ý Ân Thịnh là nói căn nhà này chỉ mới rời đi được vài ngày, nhưng sao lúc trở về lại thấy xa lạ đến thế, phải chăng là vì trong lòng thiếu mất một thứ gì đó rất đối thân quen...)

Buông rèm cửa xuống, căn phòng chẳng mấy chốc ngập chìm trong bóng tối tĩnh lặng, bốn bề im ắng, không còn nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của dì tư nhà Tư Đồ, không còn ngửi thấy hương vị thuốc lá của những người đàn ông trong gia đình, âm thanh hồng hộc thở của Đại Hoàng cùng tiếng cười nói vui vẻ của đám con nít cũng không nốt.

Thậm chí không còn thấy hay nghe được tiếng pháo lửa nổ đì đùng trên bầu trời nữa, hết thấy những thứ vừa rồi, những thanh âm đó trước đây vốn luôn khiến y cảm thấy rất ồn ào, rất phiền phức.

Như thể bản thân bắt chợt phải rời bỏ thứ gì, Ân Thịnh đem Ngân thả xuống đất, lấy thức ăn của mèo cùng nước sạch đổ đầy vào hai cái bát nhỏ của nó.

Lướt một vòng khắp căn nhà, sau đó Ân Thịnh quyết định đi tắm, thay quần áo khác thật sạch sẽ, lấy một chiếc khăn choàng màu đen quấn lên cổ, rồi dứt khoát mở cửa ra khỏi nhà.

Y bắt taxi đến cảnh cục, bước xuống xe đúng lúc đụng phải Tư Đồ, quần áo trên người cũng đã đổi mới, đầu tóc hắn hơi ẩm ướt vì mới gội.

(Editor: “Đụng” ở đây là chạm mặt, đụng mặt chứ không phải va vào nhau đâu.)

Tư Đồ vừa hay đi tới trước cổng cảnh cục, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người từ trên taxi bước xuống, hai người nhìn nhau một hồi, đều cảm thấy có chút xấu hổ.

“Tôi...Ách...” Tư Đồ gãi gãi cổ: “Ở nhà cũng không có việc gì để làm, nên mới dứt khoát đến đây xem qua vụ án...”

“...” Ân Thịnh gật đầu một cái, không nói gì, lẳng lặng theo Tư Đồ vào trong.

Hai người vào phòng làm việc của Tư Đồ, nhân viên trực ban ở cảnh cục lúc này chỉ lác đác vài ba người, những người khác phải đến ngày mai mới đi làm đầy đủ. Tư Đồ trước tiên mở điều hòa, còn Ân Thịnh ngồi

xuống ghế sofa, Tư Đồ rót cho y một tách cà phê hòa tan nóng hổi.

“Tôi thích uống trà hơn.”

Ân Thịnh cầm tách cà phê trên tay thuận miệng nói.

“Tôi biết.” Tư Đồ mỉm cười: “Kiều Mạch* đúng không? Trước kia phòng làm việc của tôi rất hay trữ sẵn...”

(Kiều Mạch: tên một loại cây thân thảo được lấy làm cháo, làm bánh, làm trà, rất bổ dưỡng.)

Nói tới đây, Tư Đồ bỗng dừng lại, chuyển hướng sang một đề tài khác: “Sao cậu cũng tới đây? Tôi cứ nghĩ cậu sẽ lười biếng ở nhà ngủ bù một giấc thật sảng khoái mới đúng chứ.”

“Ngủ bù?” Ân Thịnh liếc mắt nhìn hắn: “Trông tôi rất giống với người cần phải ngủ đông lắm hay sao?”

“Không phải...” Tư Đồ cứng họng, vò vò mái tóc: “Cậu cũng đến tra án à?”

“Chẳng lẽ tôi tới cảnh cục là để uống cà phê?” Ân Thịnh tiếp tục liếc mắt.

Được rồi... Tư Đồ thở dài, hắn không thể chỉ bởi vì dạo gần đây mối quan hệ của hai người có chuyển biến tốt mà xem nhẹ bản tính nói chuyện chẳng chịu buông tha ai của y.

“Vậy chúng ta tra án.” Tư Đồ ho khan một tiếng, kéo tập hồ sơ trên bàn lại gần rồi mở ra, đây là những tài liệu cần thiết cho vụ án mà đêm giao thừa hắn đã nhờ Tiểu Lý chuẩn bị sẵn.

Tập hồ sơ bên ngoài được làm bằng da động vật, phần tài liệu bên trong chất dày cũng đến vài cm.

“Đây là tất cả những trường hợp báo mất tích trong vòng một năm trở lại đây.” Tư Đồ lật lật vài trang, xem sơ qua: “Có phải Lục Phương mất tích từ hai tháng trước không?”

“Dựa theo thời điểm bắt đầu có những cuộc gọi khiếu nại thì quả đúng là vậy.” Ân Thịnh gật đầu: “Sau khi chết đi trở thành vong linh, linh hồn sẽ cảm thấy thời gian trôi qua đối với họ cực kì chậm, vậy nên cô ta sẽ cho rằng bản thân đã chết rất lâu rồi.”

“Chúng ta sẽ phải tính trừ hao bắt đầu từ ba tháng trước.” Tư Đồ lục tìm trong tập hồ sơ, rút ra phần tư liệu có dán nhãn ngày tháng khoảng ba tháng đổ lại đây: “Tôi giúp cậu tra tên Lục Phương, cậu chỉ việc xem ảnh để xác nhận xem có phải cô ta hay không thôi.”

“Được.”

Ân Thịnh từ ghế sofa đứng dậy, đem tách cà phê đặt lên bàn, vươn tay đón lấy một phần tư liệu Tư Đồ đưa cho y, mở ra từ từ coi.

Hai người im lặng đối chiếu hình ảnh và tên, nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên, Ân Thịnh buộc phải cởi khăn choàng cùng áo khoác, đồng thời mở một vài nút áo sơ mi ra để dễ thở hơn, cổ tay áo vén lên cao, tiếp tục cúi đầu vào công việc của mình.

Tư Đồ vốn rất tập trung tìm kiếm nhưng thời điểm vô tình ngẩng đầu lên, thứ hấn nhìn thấy lại chính là một màn này.

Ánh mắt hấn lưu luyến mãi trên cằm cổ trắng nõn của Ân Thịnh, trái cổ ở yết hầu hơi nhô ra trông thập phần gợi cảm, mang theo một mị lực hấp dẫn khiến người nhìn khó cưỡng lại được.

Hấn đột nhiên cảm thấy được cổ họng mình có chút khô rát, cố gắng dời tầm mắt đi nơi khác nhưng lại càng khiến khát vọng tăng lên gấp bội.

“Tìm thấy rồi!”

Ân Thịnh cầm lấy một phần tư liệu bất thành linh kêu lên, thanh âm của y phá vỡ bầu không khí mờ ám trong phòng lúc này, Tư Đồ hoàn hồn, vội thu hồi ánh mắt đứng lên tiếp nhận tư liệu trên tay Ân Thịnh.

“Lục Phương...36 tuổi.” Tư Đồ đọc phần từ liệu đó, thật cẩn thận xem xét hình ảnh của cô ta.

Tấm hình này không phải ảnh thẻ mà lại là ảnh chụp sinh hoạt đời thường, bởi vì thân nhân của người mất tích khi đến cảnh cục báo án đều sẽ mang theo tấm ảnh được người mất tích chụp trong khoảng thời gian gần nhất. Thông qua ảnh chụp, có thể nhìn thấy được Lục Phương mặc dù đã trải qua 36 cái xuân xanh nhưng trông trẻ hơn nhiều so với tuổi, làn da được bảo dưỡng rất tốt, tóc xoăn uốn lượn thả tung trên vai, bên dưới lớp áo khoác là một chiếc áo len mỏng, sức sống trong cô lan tỏa khắp mọi nơi.

“Đây chính là...”

Tư Đồ nhìn về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh gật đầu một cái: “Nhưng mà tôi đảm bảo anh sẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô ấy đâu.”

Tư Đồ nhướng mày, cầm lấy di động bắt đầu nhập dãy số điện thoại viết trong tư liệu.

“Xin chào, cho hỏi có phải là người nhà của cô Lục Phương không ạ? Đây là đội hình sự đặc nhiệm thuộc phòng cảnh sát hình sự ở cảnh cục.”

Tư Đồ nghiêm túc hỏi, nhưng thanh âm vẫn giữ được độ nhu hòa mềm mỏng, bởi vì hấn biết đối với những người đang trong trạng thái chờ thân nhân bị mất tích trở về rất cục lại nhận được tin xấu, đó tuyệt

đôi không phải là chuyện vui vẻ gì.

Tư Đồ đã nhiều lần gặp phải trường hợp thân nhân người mất tích vừa nghe tin xong tâm tình liền kích động, vậy nên vào thời điểm này, hẳn quả thật đang làm rất tốt.

“Vâng, tôi là...” Tư Đồ gật đầu: “Có một số chuyện liên quan đến cô Lục Phượng, vâng...Anh có thể tới cảnh cục một chuyến không?”

“Được, tôi sẽ ở văn phòng chờ các người...Được, gặp lại sau.”

Tư Đồ cúp điện thoại, thở dài, người nghe máy là chồng của Lục Phượng, vừa rồi nghe Tư Đồ báo danh xong thanh âm của anh ta lập tức trở nên kích động, thậm chí nói năng còn có chút lộn xộn.

Chút nữa phải làm thế nào để đối mặt với nỗi đau mất vợ của người chồng cùng nỗi đau mất mẹ của đứa con đây?

Tư Đồ ngồi vào ghế dựa, trông hắn như có điều gì suy tư, Ân Thịnh nhìn hắn một cái, đem những tư liệu không liên quan khác trên bàn thu dọn thật kỹ, rồi tiếp tục bưng tách cà phê của mình lên nhâm nhi.

Khoảnh khắc chờ đợi này đối với đôi bên đều là một loại dày vò. Hai mươi phút sau, chồng và con của Lục Phượng xuất hiện.

“Tôi, tôi họ Nghiêm, tên duy nhất một chữ Thành.” Nam nhân mới đến thoạt nhìn đã trải qua rất nhiều đau khổ, tuổi của anh ta hẳn là ngang ngửa với Lục Phượng, nhưng tóc hai bên mái tai lại bạc gần hết, anh ta siết chặt ngón tay đầy lo âu, gò má hốc hác cùng quần thâm đậm đen dưới mắt hiện lên rõ rệt, qua đó có thể nhìn ra ba tháng qua đối với anh ta không khác gì là tra tấn.

Đứng kế bên Nghiêm Thành là người mà Lục Phượng đã từng nhắc qua, đứa con trai vừa học xong cấp một của cô ấy.

Đứa nhỏ tên gọi Nghiêm Lục, là dùng họ của cha và mẹ hợp lại thành, xem ra rất được yêu thương cùng nuông chiều.

Đứa nhỏ mặc một chiếc áo lông, tay mang găng, gương mặt thơ ngây vì lạnh mà đỏ ửng cả lên, ánh mắt sáng ngời nhìn Tư Đồ, biểu tình trên mặt không thể che giấu đi niềm vui sướng tốt độ.

“Tìm được mẹ rồi sao?” Thằng bé lên tiếng trước, hướng về phía Tư Đồ hỏi: “Mẹ đâu? Em có thể gặp mẹ không?”

Vừa nói xong chớp mũi liền đỏ lên, dáng vẻ dường như sắp khóc đến nơi.

Tư Đồ đưa tay xoa tóc nó dể dành: “Bọn anh...Phát hiện một ít dấu tích có liên quan đến mẹ em, nhưng vẫn cần có thêm nhiều manh mối nữa.”

Nghiêm Thành vừa nghe thấy lời của Tư Đồ, bao nhiêu hy vọng dâng trong đáy mắt tức khắc dập tắt.

Hầu kết của anh ta giật giật trông như sắp phát hỏa đến nơi, lại hết sức kiềm nén, lo lắng bật khỏi ghế đập bàn một cái.

“Vẫn là không tìm thấy?! Ba tháng! Ba tháng! Các người rốt cục là đang làm cái gì hả?!”

Mắt của nam nhân đỏ ngầu tức giận, anh ta nắm chặt bàn tay, Nghiêm Lục đứng bên cạnh cuối cùng cũng rơi nước mắt.

“Xin hãy tin tưởng chúng tôi...” Gương mặt Tư Đồ vô cùng nghiêm túc và thành khẩn: “Chúng tôi không bao giờ ngừng lần theo những dấu tích có liên quan đến người mất tích, cả nước đối với án mất tích đều rất coi trọng, chúng tôi đã cho những cảnh sát tốt nhất giỏi nhất vào cuộc...”

“Kia con mẹ nó đều là vô nghĩa!” Nghiêm Thành nóng nảy gầm lên: “Tôi muốn kết quả! Tôi chỉ cần kết quả!”

Tư Đồ mím môi, ánh mắt nhìn về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh hiểu ý buông tách đứng dậy, vươn tay kéo Nghiêm Lục lại gần.

“Chúng ta ra ngoài chờ một lát được không?” Ân Thịnh rút một tờ khăn giấy đưa cho thằng bé: “Đội trưởng Tư Đồ cùng với cha của em có chuyện cần bàn với nhau.”

Thằng bé nhìn Ân Thịnh, rồi lại nhìn cha của mình, cuối cùng nhận lấy tờ khăn giấy, đi theo Ân Thịnh ra ngoài.

Ân Thịnh dẫn nó đến văn phòng kế bên, không chút khách khí mở điều hòa của người khác lên sử dụng, còn rót một cốc nước ấm cho thằng bé định thần.

Trở lại văn phòng làm việc của Tư Đồ, Nghiêm Thành dường như cảm nhận được gì đó, chậm rãi thu hồi lửa giận trong người, hai mắt thẳng tắp nhìn Tư Đồ: “Các người tìm thấy cô ấy rồi phải không? Đã tìm thấy rồi phải không?”

“Không, chúng tôi không tìm thấy.” Tư Đồ lắc đầu: “Nhưng hiện tại chúng tôi nghi ngờ vợ của anh, cô Lục Phượng...Đã bị người khác mưu sát.”

31. Chương 31

Ân Thịnh ở phòng kế bên vừa thư thả hưởng điều hòa, uống cà phê vừa trông nom Nghiêm Lục. Y ngồi trên ghế sofa quan sát đứa nhỏ trước mặt, Nghiêm Lục dáng dấp tương đối giống mẹ, tuy đường nét trên mặt có chút mờ nhạt, nhưng vẫn chưa tới tuổi trưởng thành nên đa số những đặc điểm nổi trội của gương mặt còn chưa hiện lên rõ rệt, thoạt nhìn có điểm hơi giống bé gái, mái tóc đen ngắn phẳng phất một ít tinh nghịch cùng năng động, nó bất an động đậy đôi chân, ánh mắt vô hồn dừng lại ở một góc bàn làm việc.

“Các anh...Tìm được mẹ rồi sao?” Nghiêm Lục vẫn không ngẩng đầu, cầm cốc nước trong tay nhẹ nhàng hỏi

Trong căn phòng làm việc yên tĩnh chỉ nghe được giọng nói nghẹn ngào có chút khản đặc của thằng bé, ngón tay Ân Thịnh khẽ sờ lên lư hương nhỏ ở thắt lưng, thản nhiên nói: “Vẫn chưa.”

“Vậy sao lại gọi cha đến.” Thằng bé khó hiểu: “Các anh khi nào thì mới tìm được mẹ?”

“Hiện tại bọn anh phát hiện một ít manh mối.” Ân Thịnh châm chước từ ngữ nói: “Phá án thì phải cần đến manh mối, bọn anh chỉ mới tìm thấy một phần nhỏ dấu vết, muốn liên kết đầy đủ sự kiện lại thật hoàn chỉnh còn cần tới sự hỗ trợ của hai người.”

“Các anh muốn hỏi điều gì?” Thằng bé ngẩng đầu lên, buông cốc nước xuống bàn, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Ân Thịnh: “Em có thể giúp được sao?”

“Đương nhiên.” Ân Thịnh cười cười, đổi tay cầm tách cà phê: “Em còn nhớ rõ ngày gia đình em đến báo án chứ?”

“Nhớ rõ.” Thằng bé gật đầu: “Ngày 3 tháng 12...Em buổi tối về đến nhà liền bắt đầu vào phòng làm bài tập, 12 giờ em rời khỏi bàn đi vệ sinh, lúc đi ngang qua phòng khách thì nghe được cuộc nói chuyện điện thoại giữa cha và dì.”

“Ngữ khí của cha có chút sốt ruột...Cha hỏi dì này giờ có liên lạc với mẹ không, cha nói cha gọi đến công ty của mẹ nhưng người trực ban bảo mẹ đã sớm tan sở rồi.”

“Em nghe đến đó thì không đi vệ sinh nữa mà dừng lại, đứng sau sofa nhìn cha gọi điện cho từng người thân quen hỏi chuyện, mãi cho đến 12 giờ rưỡi, cha mặc áo khoác vào nói cho em biết cha muốn đi đến cảnh cục.”

“Em có đi theo không?” Ân Thịnh ôn nhu hỏi, lo ngại sẽ làm tâm trạng của nó càng thêm kích động, hốc mắt thằng bé lúc này đỏ bừng, hai bàn tay nắm chặt, cổ họng không ngừng di chuyển lên xuống, giống như đang cực lực khống chế toàn bộ cảm xúc.

“Em có đi theo, lúc đến nơi chỉ gặp được cảnh sát trực ban...Bọn họ nói thời gian mất tích chưa qua 24 tiếng đồng hồ thì không thể lập án mất tích. Cha lúc ấy rất tức giận, còn nói rõ ràng mẹ đã xảy ra chuyện, đợi tới lúc có thể lập án thì đã quá muộn rồi, sau đó em cùng với cha đến đoạn đường thường ngày mẹ đi từ chỗ làm về nhà tìm suốt cả một đêm...Ngày hôm sau em cũng không có đến trường.”

Ân Thịnh gật đầu, quả thật trên hồ sơ có ghi rõ vụ án mất tích của Lục Phượng được thụ lý vào ngày 4 tháng 12, thông tin về cô ta bắt đầu được phân phát khắp những đồn cảnh sát khác để tiện cho việc tìm kiếm, nhưng càng tìm lại càng chẳng thấy kết quả đâu, người phụ nữ này giống như bị bốc hơi vậy, tan biến trong không khí, không sót lại chút dấu vết gì.

“Ông ngoại và bà ngoại cũng đến đây, có cả dì dượng cùng những người thân trong gia đình cũng đến giúp đỡ tìm kiếm, cha còn đến chỗ làm của mẹ hỏi rất nhiều lần...” Gương mặt thẳng bé có chút mờ mịt, rõ ràng là đến bây giờ vẫn chưa tin được chuyện mẹ nó bỗng dưng mất tích là sự thật.

“Khi nào thì em đi học trở lại?” Ân Thịnh chuyển hướng đề tài, y biết để một đứa nhỏ chỉ mới 12 tuổi phải nhớ lại những chuyện như vậy thì có phần hơi miễn cưỡng, ở độ tuổi này của thằng bé rất khó để che giấu cảm xúc thật của mình, nhưng đã kích mất đi người mẹ khiến nó chỉ sau một đêm liền trở nên trưởng thành không ít.

“Một tuần sau khi sự việc xảy ra.” Nghiêm Lục khịt mũi một cái, bưng cốc nước của mình lên: “Bà ngoại bảo em không thể cứ ngồi đợi mãi ở nhà được, em cần phải đến trường. Bà ngoại không muốn em phải suy nghĩ nhiều, còn nói chuyện trong nhà sẽ có người lớn bọn họ nghĩ biện pháp giải quyết.”

Ân Thịnh trong lòng thở dài, bọn họ là nghĩ được biện pháp gì đây? Đó bất quá chỉ là cách nói trì hoãn của người lớn, dùng để lừa dối người khác đồng thời là tự lừa dối bản thân mình, giống như nói “Chờ một chút, chờ một chút” vậy, thời gian thì đúng là có thể kéo dài thêm một chút đấy, nhưng trên thực tế, bất luận là ai cũng không thể giúp được, cũng sẽ không có biện pháp để giải quyết.

“Đến trường học có ổn không? Có gì khó khăn không?”

“Rất khó tiếp thu bài giảng...” Đối với người xa lạ, Nghiêm Lục ngược lại rất dễ dàng nói ra lời trong lòng: “Luôn thất thần, sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia mình làm với mẹ, rất nhiều chuyện khiến bản thân cảm thấy hối hận...”

Giọng nói của Nghiêm Lục nghẹn lại, nước mắt mãnh mẽ dâng trào nơi khóe mắt, nó cúi đầu, đem mặt vùi vào trong cánh tay, ra sức chùi nước mắt.

“Em nên nghe lời mới phải...Không được cãi...Không được cãi lời mẹ chơi chung với đám bạn xấu...”

Ân Thịnh có chút tiếc thương, y đứng dậy tiến đến gần thằng bé, rồi lại không biết phải an ủi thế nào cho tốt.

Y không có thói quen tiếp xúc cùng người khác, vào những lúc như thế này hẳn là nên ôm đối phương một cái đúng không? Cánh tay y vươn ra, chỉ còn cách bả vai thằng bé một chút bỗng dừng lại, rốt cục vẫn là cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Y nỗ lực một chút, sau đó đưa tay đặt lên đầu thằng bé, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Khóc đi, nhịn quá cũng không tốt cho sức khỏe.” Ân Thịnh không biết vào thời điểm này nên nói gì cho phải, chẳng lẽ lại kêu hãy nén đau thương*? Tuy rằng y biết mẹ của đứa nhỏ này đã qua đời, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc nói ra sự thật, bởi vì họ chung quy vẫn không có bằng chứng xác thực.

Xin hãy nén đau thương*: Là câu nói dùng để khách đến viếng đám tang nói với gia chủ hoặc không đến dự đám tang thì bạn cũng có thể nói với những ai có người thân vừa mất, nhằm mục đích chia buồn đối với gia đình người quá cố.

Cũng không thể trực tiếp nói thẳng ra anh đã nhìn thấy linh hồn của mẹ em được...

Tay của Ân Thịnh trên tóc thằng bé nhẹ nhàng vuốt ve, y dùng phương thức im lặng không nói gì an ủi đứa nhỏ đã biết hối lỗi này.

Tiếng cửa mở rồi đóng lại ở văn phòng làm việc kế bên, ngay sau đó vang lên tiếng bước chân tiến đến gần, Ân Thịnh ngẩng đầu, liền thấy Tư Đồ đẩy cửa mở ra.

Tư Đồ tránh thân mình qua một chút, để lộ Nghiêm Thành đang đứng ở phía sau, nam nhân hai mắt đỏ bừng, như là vừa mới hưng hăng khóc một trận, đầu tóc rối bời, vẻ mặt lúc này vừa mờ mịt lại vừa chờ đợi.

“Nghiêm tiên sinh...” Tư Đồ đứng ở cửa, quay đầu lại nhìn anh ta: “Anh trước hãy dẫn đứa nhỏ về đi, có tin tức gì chúng tôi sẽ thông báo cho anh.”

Nghiêm Thành chỉ uể oải gật đầu, Nghiêm Lục nâng mặt lên khỏi cánh tay, buông cốc nước xuống bàn, dụi mắt bước về phía cha mình.

“Cha?”

“...Ừm, vậy hôm nay chúng tôi về trước.”

Thanh âm của Nghiêm Thành khản đặc, đưa tay kéo Nghiêm Lục, chậm rãi tiến ra ngoài. Ân Thịnh cùng Tư Đồ đứng ở cửa nhìn bóng dáng cha con bọn họ, trong lòng hai người đều đọng đầy nỗi niềm chẳng thể nói nên lời.

“Anh đã nói gì?” Ân Thịnh nghiêng đầu hỏi.

“Nói trước mắt hoài nghi vụ án mất tích của Lục Phượng có liên quan tới án mưu sát, yêu cầu anh ta cung cấp một ít manh mối. Lục Phượng ở chỗ làm có xảy ra tranh chấp cùng ai không, gần đây cô ấy có ý định muốn thăng chức không, quan hệ với ông chủ như thế nào, sổ sách công ty có vấn đề gì không...”

“Anh nghi ngờ người trong công ty cô ấy làm?”

“Hiện tại ai cũng có thể được đưa vào danh sách tình nghi.” Tư Đồ vỗ vỗ bút lục trong tay: “Muốn xem không?”

Ân Thịnh gật đầu đáp lại, cả hai một lần nữa lại trở vào văn phòng của Tư Đồ. Ân Thịnh giành lấy chỗ ngồi chính ở bàn làm việc, ngồi xuống mở bút lục ra đọc thật kỹ

“Dựa theo lời khai của Nghiêm Thành, các mối quan hệ của Lục Phượng đều rất tốt.”

Tư Đồ ngồi ở ghế dựa phía đối diện, vắt chân lên đùi, giơ tay bắt đầu đếm: “Không có kẻ thù, không có đối thủ, môi trường làm việc tương đối thoải mái, công việc được chia đều ra cho ba người kế toán, quan hệ cùng ông chủ bình thường, làm việc tận tâm, có trách nhiệm, tính tình cũng rất vui vẻ.”

Ân Thịnh đang đọc bút lục, nhướn mắt lên nhìn thì thấy Tư Đồ cau mày thả tay xuống: “Một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.”

“Ngoại trừ chuyện ở công ty thì sao?” Ân Thịnh lật qua trang kế tiếp, nhướn mày: “Chuyện trong nhà anh cũng hỏi luôn chứ?”

“Ừm.” Tư Đồ nhìn trần nhà, chậm rãi nói: “Đối xử với cha chồng và mẹ chồng rất tốt, là con gái út trong gia đình, tương đối được thương yêu, song cũng rất hiếu lễ nghĩa, lễ tết đến đều không quên gửi quà biếu kính cha mẹ hai bên, là người con hiếu thảo.”

“Còn Nghiêm Thành?” Ân Thịnh ngẩng đầu nhìn hắn: “Anh ta có điểm nào khả nghi không?”

“Về phía anh ta, phải đợi đến ngày mai Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp đi làm đầy đủ, bọn tôi sẽ phân công nhau đi điều tra.” Tư Đồ nhún vai: “Đến lúc đó cũng sẽ kiểm tra luôn cả bảo hiểm nhân thọ.”

“Tôi nghĩ người nhà bọn họ tuy rằng tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng chung quy vẫn có một chỗ khẳng định là chưa tìm đến.” Ân Thịnh khép bút lục lại: “Lục Phượng ngày đó là nhất thời nổi hứng, đi đến đầu đường khu phố đèn đỏ đứng chờ Nghiêm Lục, điểm này bọn họ chẳng ai biết cả.”

“Vấn đề nằm ở chỗ đó!” Tư Đồ bỗng bật dậy: “Nếu cô ta ngày đó là nhất thời nổi hứng, vậy rốt cục là kẻ nào mới biết được nơi cô ta muốn đến? Lại có thể làm sao biết đâu là thời điểm thích hợp để xuống tay? Chẳng lẽ kẻ đó vẫn luôn theo dõi Lục Phượng?”

Ân Thịnh cũng sửng sốt: “Đúng rồi a...Nhưng Lục Phượng không nói trước khi chết cô ta có liên lạc với ai cả, chẳng lẽ những người chúng ta hoài nghi đều không phải?”

Ngón tay Tư Đồ khẽ gõ lên mặt bàn, gõ gõ một hồi sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

“Nếu những hoài nghi ban đầu của chúng ta đều sai, chỉ sợ rằng lần này là gặp rắc rối thật rồi.”

Ân Thịnh nhúu mày: “Có ý tứ gì?”

Tư Đồ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Ân Thịnh, gần từng tiếng một: “Chúng ta buộc phải thêm vào danh sách tình nghi một tên sát thủ liên hoàn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-trieu-quy-su>